

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIX • Núm. 1.494 • 2,10 €

8 • maig • 2008

«Hi ha amics que porten la ruïna;
amic hi ha, més unit que un germà»
(Pr 18,24)

L'abat Soler participa en la setmana montserratina

S'estrenyen lligams entre Montserrat i Roma

Durant la darrera setmana d'abril Roma va respirar aires de Montserrat. L'endemà de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat començava a la capital italiana la setmana montserratina amb una conferència del pare abat Josep M. Soler. La intervenció del pare abat duia per títol *Els sants pelegrins de Montserrat*, i es va veure avalada per la presència del cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, i pel

professor Giovanni Maria Vian, director de *L'Osservatore Romano*. La setmana montserratina es va cloure a Viggiano, on es va establir un agermanament entre el santuari d'aquesta població i el monestir de Montserrat. El P. Soler ha remarcat que és molt important donar a conèixer la identitat catalana, «una realitat reconeguda fins i tot pel magisteri de l'Església».

Pàg. 5

Presentació del llibre «Nació i magisteri pontifici», de Mn. Antoni M. Oriol Tataret

Més de 200 persones es van aplegar al Col·legi d'Advocats de Barcelona per assistir a la presentació del llibre *Nació i magisteri pontifici*, de Mn. Antoni M. Oriol Tataret, que recull 380 textos on els Papes, des de Pius XI fins a Joan Pau II, han fet referència al «fet nacional». Aprofitant l'acte de presentació, Mons. Joan Carrera va desitjar «una solució

plena i normalitzada de la nostra catalanitat al marge de polèmiques i de diferents sensibilitats, un reconeixement de l'Església catalana per part de l'Església espanyola i una doctrina social provinent de l'ambient doctrinal i que inspiri tot el govern i apostolat de l'Església».

Pàg. 29

en primer pla

En diàleg sincer amb l'islam

Les dues grans religions mono-teistes de l'actualitat, islam i cristianisme, que professen el 50% de la població mundial, estan gairebé obligades a entendre's. Malgrat els nombrosos obstacles que dificulten l'ardu camí del diàleg interreligiós, suscitats en gran part per la falta de coneixement mutu, totes

dues realitats són cridades avui a treballar juntes en la construcció d'un futur de pau i fraternitat. La necessitat d'entesa i cooperació és cada vegada més urgent, com molt bé han posat en relleu recentment tant el papa Benet XVI com líders religiosos i intel·lectuals del món musulmà.

Pàg. 3 i 4

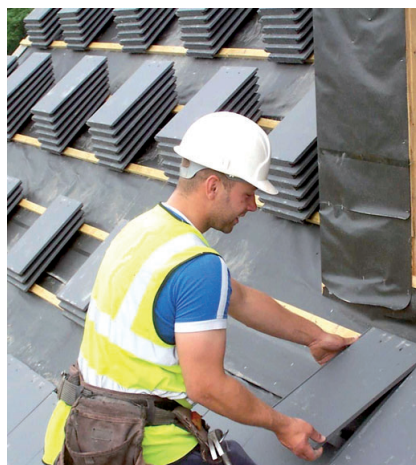
X Simposi de la Fundació Claret

En el marc de l'any commemoratiu del bicentenari del naixement de sant Antoni Maria Claret, el X Simposi de la Fundació Claret va abordar el tema nuclear que ha acompanyat aquests deu anys d'història: la transmissió de la fe en la cultura occidental. El simposi, sobre *Comunicar l'experiència cristiana avui: nous camins per recórrer*, va acabar amb un consens general dels participants sobre el fet que la fe cristiana no és una doctrina que s'ha d'acceptar, ni un codi moral que s'ha de complir, sinó una experiència que ha de ser viscuda i comunicada.

Pàg. 17

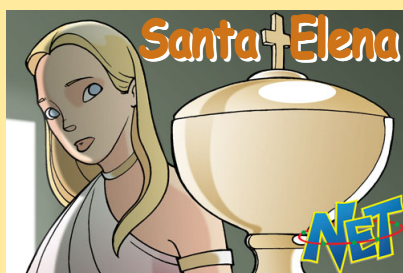
Els sindicats cristians aborden el problema de la deslocalització

El 26 d'abril les delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa van celebrar la festa del Primer de Maig en una jornada que va comptar amb la presència de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. L'arxiprestat Rambles-Poble Sec va ser l'encarregat d'acollir els actes que van tenir lloc a les parròquies de Santa Madrona i Mare de Déu de Lourdes. La celebració va incloure una ponència sobre la problemàtica de la deslocalització, el testimoni de dos treballadors, diàleg entre tots els assistents i Eucaristia.

Pàg. 18

Amics de Jesús

Pàg. 20

Sumari

- Pàg. 7 Entrevista a Graziella de Luca sobre Chiara Lubich
- Pàg. 19 Tarragona: col·laboració de "la Caixa" en l'Any jubilar
- Pàg. 22 Tortosa: trobada d'adults de l'Acció Catòlica
- Pàg. 23 Solsona: alumnes d'ESO s'apropen al misteri de l'Eucaristia
- Pàg. 24 Girona: trobada diocesana de catequesi de seguiment

«Bella», una mirada cristiana sobre els drames de la vida

La pel·lícula triomfa al Festival de Cinema de Toronto

Pàg. 21

Editorial

No llegim la Bíblia

No és habitual tenir enquestes i dades contrastades sobre la lectura de la Bíblia. En els estudis demoscòpics es pregunten moltes coses relacionades amb la religió, l'actuació del Papa o dels bisbes, la pràctica dominical o dels sagraments, l'ensenyament de la religió, etc. Però, l'aparició d'unes dades interessants sobre si es llegeix molt o poc les Sagrades Escripures mereix el nostre comentari.

I és que segons un estudi elaborat per la Federació Bíblica Catòlica i presentada al Vaticà recentment, els espanyols són els que menys llegeixen la Bíblia d'entre els països consultats i també els que estan a la cua en el coneixement bàsic de les Escripures. L'enquesta no reflecteix la realitat catalana però el més probable és que, donada la secularització de la nostra terra, superior a d'altres territoris de l'Estat espanyol, i les altres enquestes en matèria religiosa que sempre ens situen per sota de la mitjana espanyola, és probable que encara estiguem parlant de xifres pitjors en les nostres deu diòcesis.

Segons aquest estudi, només el 20% dels espanyols ha llegit un passatge de la Bíblia en l'últim any, per sota de França (21%), Itàlia (27%), Alemanya (28%), Holanda (31%), Rússia (35%), Gran Bretanya (36%) i Polònia (38%). Al capdavant dels països enquestats situaríem d'una forma espectacular els Estats Units (75%). Quant a coneixements tan bàsics sobre temes com si els Evangelis són part de la Bíblia, si sant Pau pertany al Nou Testament, o si Jesús va escriure algun Evangel·li, només el 17% dels espanyols contesta correctament a les preguntes formulades. La resta dels països consultats estan per sobre i destaquen en aquest apartat els nord-americans, els britànics, els alemanys i els polonesos.

No és estrany que en els concursos televisius en els quals apareixen persones molt sàvies que contesten les preguntes més complexes en tots els temes es queden en blanc quan els toca una pregunta de primera comunió sobre la Bíblia. Tampoc no ens podem estranyar que, quan apareixen novel·les amb arguments absolutament contradictoris amb les Es-

cripures com la coneguda novel·la de Dan Brown *El codi Da Vinci*, hi hagi persones que es creguin sense cap problema les teories que defensa aquest llibre. Però, més escandalós resulta que persones que s'anomenen cristianes i que, fins i tot en presumeixen, no llegeixin mai la Bíblia i ni tan sols en tinguin un exemplar a casa seva, quan les prestatgeries són ben plenes de llibres dels estils més variats.

Sorpren positivament la dada de Rússia, fins a poc un país oficialment ateu, i que té uns índexs de lectura i coneixements bíblics molt acceptables. Les dades dels Estats Units no sorprenen tant perquè és ben conegut que és un país molt religiós com va reconèixer el mateix Benet XVI en el seu viatge recent a Amèrica del Nord, però encara així ens adonem com d'immensament lluny estem d'ells, i també es desmitifica l'argument que diu que, com més desenvolupada, moderna i avançada és la societat, menys religiositat té. El país que a hores d'ara dirigeix George W. Bush té molts defectes, però és un territori profundament religiós encara que després s'hi apreciïn incoherències o utilització partidista o polititzada de les creences.

Una dada per no ser tan pessimistes, en contra del que molts poden pensar, un 49% dels espanyols està a favor que s'ensenyi la Bíblia a les escoles davant d'un 37% que no hi està d'acord. A França, en canvi, són majoria els que pensen que no s'ha d'ensenyar la Bíblia als col·legis. És clar que a Itàlia, per exemple, és el 62% el que vol que s'ensenyin les Sagrades Escripures a les aules.

Fa poc vam celebrar la festa de Sant Jordi i a Catalunya es van regalar milers de llibres, ja vam dir en aquella ocasió que seria molt convenient que els cristians regaléssim literatura religiosa, però després de conèixer les dades d'aquesta enquesta seria molt convenient que regaléssim, i no únicament el 23 abril, exemplars de la Bíblia. I no tan sols això, sinó que ens esforcéssim per llegir-la, comentar-la i transmetre-la a les noves generacions que creixen en molts casos amb uns coneixements escassos o nuls de les Sagrades Escripures.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Hi ha amics que porten la ruïna; amic hi ha, més unit que un germà»

(Pr 18,24)

Les relacions humanes i les amistats han estat des de sempre desitjables, fins i tot necessàries per al desenvolupament normal i sa tant del cos com de la ment i l'esperit. Em centraré en «aquells als quals els costa fer amistat i trobar amics, i pateixen en soledat perquè se senten rebutjats». Tot depèn de cadascú, «de la seva mentalitat, autoestima i disposició per ajudar els altres, de transmetre'ls alegria i confiança». No oblidem que els nostres pensaments i sentiments es tradueixen en el nostre comportament, en els

nostres gestos, mirades, en la nostra manera de parlar, en el nostre semblant. Es tracta de fer un salt interior des del pessimisme fins a l'optimisme, des de l'egoisme fins a l'altruisme, de la gasiveria al desprendiment, des del mal humor fins al semblant rialler. En definitiva, de posar en pràctica la norma de Jesucrist: «Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin» (Lc 6,31). Amb aquesta conducta i els elements positius exposats no us faltaran amistats per poder escollir «amics com germans»!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Les dues grans religions monoteistes de l'actualitat, islam i cristianisme, estan cridades a entendre's. Aquesta és la convicció que des de fa anys impulsa amb nou esforç el diàleg interreligiós i cultural entre aquestes dues maneres d'entendre la relació amb Déu i

amb el món que ens envolta. Malgrat la voluntat ferma d'avançar en un diàleg fructífer que faci possible una convivència més pacífica entre cristians i musulmans, el camí emprès és llarg i sovint sorgeixen obstacles que el dificulten. Els encontres i desencontres dels darrers mesos en-

tre líders d'aquestes dues religions han tornat a posar en relleu la necessitat urgent de diàleg i de cooperació. La cimera prevista per al mes de novembre vinent entre Benet XVI i una delegació de líders musulmans podria esdevenir un interessant punt d'inflexió.

Cristians i musulmans: obligats a entendre's

■ El mes de novembre vinent se celebrarà al Vaticà una cimera inèdita entre Benet XVI i una delegació de líders musulmans

D'ençà de la seva arribada a la càtedra de Sant Pere, i fins i tot abans, durant el seu intens magisteri teològic, Benet XVI no ha deixat d'insistir, per activa i per passiva, en la voluntat de l'Església d'avançar en el camí del diàleg amb el món islàmic. Alguns dels seus discursos, però, com el de Ratisbona, o alguns dels seus actes públics, com el bateig de Magdi Allam durant la darrera Vetlla Pasqual, han estat interpretats des del món islàmic com seriosos esculls en un diàleg que cada dia que passa sembla més urgent. Malgrat tot, la carta oberta que 138 intel·lectuals musulmans van adreçar a finals de l'any passat a Benet XVI ha obert de bat a bat les portes de l'esperança a una futura entesa entre els líders d'aquestes dues grans religions monoteistes, els fidels de les quals constitueixen el 50% de la població mundial. La missiva adreçada al Papa i altres líders d'Esglésies cristianes es titulava *Una paraula comuna entre nosaltres i vosaltres* i proposava amb afany «una cooperació sòlida entre cristians i musulmans per promoure la pau al món». El document també subratlla el paper central

de l'amor a Déu i al pròxim a l'Alcorà i a la Bíblia, amb la intenció de promoure un compromís comú per la pau al món.

La resposta del Papa ha estat inequívoca i ha convocat una representació dels signants de la carta a una cimera a Roma el mes de novembre vinent. També proposa una trobada de reflexió, estudi i diàleg interreligiós amb l'objectiu no d'aprofundir en les diferències i les ferides del passat, sinó de treballar plegats en la construcció d'un futur millor per a tothom, un món més fratern i humà en què la pau no sigui una mera utopia. Benet XVI ha manifestat el seu desig de fonamentar el diàleg entre cristians i musulmans «sobre el respecte efectiu de la dignitat de tota persona humana, sobre el coneixement objectiu de la religió de l'altre, sobre el fet de compartir

Benet XVI, durant la seva pregària a la Mesquita Blava d'Istanbul.

l'experiència religiosa i, finalment, sobre el compromís comú en la promoció del respecte i de l'acceptació recíprocs entre els més joves».

En una missiva adreçada al Ghazi bin Muhammad bin Tabal, interlocutor dels 138 intel·lectuals musulmans, el Pontífex afirma que, un cop establertes les bases del diàleg, confia que «sigui possible col·laborar de manera eficaç en els camps de la cultura i de la societat, i a favor de la

promoció de la justícia i de la pau a la societat i al món».

Malgrat les dificultats i els obstacles que en els darrers anys han aparegut en les relacions entre els líders del món islàmic i del món catòlic, la possibilitat de redreçar el rumb en un futur pròxim provoca optimisme entre els qui dediquen la seva vida a aquesta tasca. La declaració *Nostra aetate*, del Concili Vaticà, va establir les bases d'un diàleg —consolidades més tard en el document *Diàleg i anunci* del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós— que avança lentament a causa, d'una banda, de la por del relativisme i, de l'altra, de la sensació d'esterilitat de certes trobades interreligioses a gran escala.

Malgrat tot, i més enllà de les aparences, segons declarava recentment a l'agència Zenit el P. Miguel Ángel Ayuso, «en les darreres dècades, el diàleg amb els musulmans ha produït innombrables fruits». I afegeix convençut: «Molts avui critiquen aquest diàleg i arriben fins i tot a creure que és inútil, i de vegades perillós, tant per als uns com per als altres. En realitat, el context actual ofereix a tothom una bona oportunitat per purificar les intencions, millorar els mètodes i multiplicar les activitats. El diàleg intercultural i interreligiós amb l'islam, viscut amb optimisme i esperança, és una necessitat vital de la qual depèn en bona part el nostre futur.» (S.G.)

P. JAUME FLAQUER, S.J., EXPERT EN ISLAM

«No ens podem permetre fracassar en el diàleg amb el món musulmà»

—**Davant dels últims desencontres en el diàleg islamocristià, hi ha encara motius per a l'esperança en una entesa de futur entre cristians i musulmans?**

—Els desencontres són mostra de les dificultats del diàleg. Una perfecta harmonia entre els dirigents religiosos no reflectiria ni les diferències teològiques entre les dues religions ni els recels que existeixen entre el món àrabo-islàmic i el món Occidental cristià o laic. Tanmateix, és necessari continuar treballant perquè el món no es pot permetre un fracàs en l'entesa entre les dues religions més importants del planeta. Tampoc no s'ho pot permetre Europa, on els musulmans s'han constituït com la minoria més important.

—**Tot i que sembla que hi ha un desig per avançar en aquest diàleg, hi ha gestos, d'una banda i de l'altra, que semblen contradir-ho...**

—Jo no crec que hi hagi en realitat contradicció en els gestos. El bateig del famós periodista musulmà per part de Benet XVI no contradiu altres declaracions subratllant la urgència del diàleg. El Papa sosté sense equívocs la seva determinació per fixar l'àmbit del diàleg interreligiós en les qüestions que pertocquen als drets humans i a la col·laboració per crear un món on predominin les relacions de justícia i de pau. El bateig de Magdi Cristiano Allam va ser un gest públic de defensa del «dret» a l'evangelització, una crítica contra el relativisme religiós, i una injecció d'ànims als que es desolen veient com no pocs occidentals se senten atrets per l'islam. Va ser un gest dirigit primordialment als cristians. Donat que el Papa té infinites maneres de transmetre aquest missatge considero, però, que per als cristians que viuen en terres islàmiques hauria estat preferible una major discreció que evités corroborar la imatge falsa que

el cristianisme fa un proselitisme agressiu en les seves terres. En tot cas, es podria haver escollit algun altre catecumen musulmà que no hagués tingut una experiència tan negativa de la seva religió originària.

—**Quines són, per a vostè, les claus que han de determinar avui el diàleg entre cristians i musulmans? Creu que l'acceptació de la llibertat religiosa i la igualtat entre home i dona ha de ser condició obligatòria per al diàleg?**

—L'encíclica *Ecclesiam suam* de Pau VI va deixar clar que el diàleg forma part essencial de la manera de ser de l'Església a imatge del «diàleg salvador» de Déu amb la humanitat en què Ell va tenir la iniciativa. Res no pot, doncs, condicionar l'oferta de diàleg de l'Església. Allà on no hi ha veritable llibertat religiosa convé, però, no utilitzar el terme «diàleg interreligiós» per de-

signar aquells contactes que no són més que les primeres passes per aconseguir unes relacions socials més justes.

—**Juntament amb el diàleg dels «líders» religiosos, quin paper creu que ha de tenir el «diàleg de la vida»?**

—Les bones i respectuoses relacions entre els líders religiosos col·laboren a calmar les masses en cas de conflicte. Ara bé, el més important és el treball silenciós que es dona a nivell de carrer, de barri, d'escola... Si a Catalunya no va haver-hi reaccions contra el discurs de Ratisbona o contra el bateig recent d'aquell musulmà ha estat perquè s'està treballant molt bé amb la comunitat islàmica d'aquí. Els musulmans reconeixen la bona acollida que han rebut de part de l'Església en l'àmbit oficial del Grup de Treball Estable de les Religions i encara més en l'àmbit concret de la vida de les parròquies. Als barris on hi ha hagut conflicte, la parròquia sempre ha defensat la llibertat religiosa.

L'ENTREVISTA

P. Michel Lafon, sacerdot de la Fraternitat Secular de Carles de Foucauld

—Per què va abandonar El Kbab després de viure 40 anys com a únic cristià i sacerdot, enmig d'una població majoritàriament musulmana?

—La primera raó és l'evolució del mateix país, que va passar d'un estadi de colonització a la independència. Això va comportar grans canvis a tots els nivells. Per exemple, al poble d'El Kbab, on fa unes dècades els nens no sabien el que era una escola, ara tots estan escolaritzats. La situació al Marroc va canviar totalment i, per tant, també va canviar el sentit de la meua presència allà. D'altra banda, es va produir el creixement del que s'anomena islamisme, que posa interrogants nous a la vida quotidiana.

—Quin tipus d'interrogants?

—Després de la mort del P. Peryguère era com una mena de continuació natural que jo, com a fill espiritual seu, romanqués al Marroc per continuar-hi la seva missió. El P. Peryguère tenia un petit dispensari, on guaria els malalts amb l'ajuda de les Germanes del Sagrat Cor, i també va organitzar un internat perquè els nens i joves poguessin anar a estudiar fora d'El Kbab. En aquest context jo era conegut i acceptat a El Kbab com el seu continuador. En la situació actual, però, ni una cosa ni l'altra són necessàries. El mateix país, amb els seus propis recursos, soluciona aquestes necessitats. Avui les coses han canviat i entre les noves generacions irromp una pregunta: què fa aquest home aquí quan no hi ha altres creients cristians? Fins i tot les mateixes autoritats qüestionaven la meua presència.

—No hi ha, doncs, llibertat religiosa al Marroc?

—No és exactament això. Les autoritats al Marroc troben normal que on hi ha cristians, hi hagi també un sacerdot per dirigir i animar la comunitat, però el problema sorgeix quan no hi ha cristians. Què fa un sacerdot en un lloc sense cristians per atendre? Hi ha, doncs, la sospita que potser hi és per convertir la gent i, per tant, amb una finalitat proselitista. Aquesta és potser la primera raó per la qual vaig abandonar El Kbab: per evitar que es poguessin fer una pregunta així. Vaig voler marxar per evitar suspicàcies i sospites proselitistes.

—I l'ajuda als pobres?

—Precisament quan marxava, alguns m'ho preguntaven: «Qui s'ocuparà dels pobres?» La meua resposta va ser clara: «Ara us toca a vosaltres. Esteu cridats a prendre el relleu d'aquesta missió.»

—Va suposar un gran canvi passar d'El Kbab, al Marroc, on va viure 40 anys, a Bordeus, a França?

—Va ser un canvi cultural important però no en relació amb l'estil de vida i al carisma rebut. Actualment avui m'estic en una residència d'ancians a Bordeus, que porten les Germanetes dels Pobres. Exerceixo una mica com a capellà de la casa: animo la litúrgia, presideixo l'eucaristia, visito els malalts a les seves habitacions... El que és bonic és que sóc un capellà que viu amb la resta de malalts de

Durant gairebé 40 anys, el P. Michel Lafon, fidel deixeble del P. Albert Peryguère, va viure al Marroc sota el carisma i l'espiritualitat del beat Carles de Foucauld. Va compartir vida amb els habitants d'El Kbab, a l'Atlas mitjà marroquí, fent-se un amb ells i encarnant la vida oculta de Jesús enmig d'una majoria musulmana. Retirat ja a Bordeus, el P. Lafon continua avui sent una de les persones que coneixen més bé a l'Església el món àrab. Un món que estima com si fos el seu i que avui presenta a l'Església reptes urgentíssims.

«Cristians i musulmans adorem plegats el Déu únic»

la casa. Visc amb ells i comparteixo la vida sencera amb els que hi viuen. Per a mi és molt important viure amb la gent. Això m'ho ha ensenyat el P. Carles de Foucauld: compartir la vida, el treball, les alegries, les penes, en definitiva, tot, amb la gent que tens al costat... Ho feia al Marroc i ho continuo fent ara. Abans ho feia enmig de marroquins i ara enmig de gent gran, amb malalties i minusvalideses. Aquest és l'ideal que he intentat viure durant tota la meua vida seguint el P. Foucauld: viure amb les persones, compartint la seva vida. Al Marroc vivia com un més, igual que vivien els meus veïns, i ara ho continuo fent, sempre com un més. El meu ideal ha estat sempre ser testimoni de Jesús i de la Bona Nova, però no venint des de fora, sinó compartint la vida amb els altres.

—Li continua interessant el món musulmà?

—A Bordeus, com ja havia fet al Marroc, impulso un grup de trobada entre cristians i musulmans, entre els quals fins i tot hi ha alguns imams. Compartim l'amistat de forma simple, directa, profunda... També per la meua llarga experiència al Marroc, moltes parròquies em demanen que parli sobre els musulmans, sobre què significa ser musulmà i què es pot fer per dur a terme un apropament entre aquests dos mons religiosos i culturals.

—I què es pot fer per fer possible aquest apropament?

—La primera cosa és superar els múltiples prejudicis que hi ha actualment, que poden arribar fins i tot a provocar por. Això passa sobretot per manca de coneixement. Per això un dels meus esforços és donar a conèixer la realitat musulmana i mirar d'enderrocar els tabús i prejudicis que hi ha. És molt important conèixer més i més bé la realitat islàmica. Alhora, la primera actitud necessària per al diàleg i la trobada amb l'altre és el respecte. Jesús mateix ens diu a l'Evangeli que amb el mateix respecte i simpatia que ens agradaria ser tractats, hem de tractar nosaltres els altres. El Concili Vaticà II afirma també

possibilitat de fer també un comunicat públic, conjunt entre musulmans i cristians, manifestant-nos en contra de la condemna.

—Com afronten les diferències religioses entre aquests dos mons religiosos i culturals?

—No crec que sigui bo ni aconsellable amagar les diferències, perquè això ens faria caure en un cert relativisme, però tampoc no han de ser el tema principal del nostre diàleg. Per començar, hem de buscar el que ens uneix. I el que més ens uneix és que adorem plegats el Déu únic, que és l'essència de la nostra fe. Això és el més important.

—Què es pot fer davant de la tendència del món àrab de crear guetos a països estrangers? És una dificultat que sembla que no existeix en altres immigrants...

—Jo només puc parlar des de l'experiència francesa. Allà hem tingut la immigració polonesa i la immigració italiana, totes dues molt nombroses, i certament s'han integrat molt fàcilment, en gran mesura perquè els immigrants també eren cristians. Amb el món musulmà no ha passat així, però no perquè ells no ho hagin volgut. Quan han arribat els musulmans s'han sentit exclosos... No és que vulguin viure en guetos, però se senten exclosos, i reaccionen així. És una manera de protegir-se.

—Novament els prejudicis d'uns i altres?

—En tota aquesta situació, té una gran importància el pes de la història. Hi ha prejudicis mutus, tot i que aquests es puguin basar sovint en alguns elements objectius. En el món islàmic es veu l'Occident cristià com aquell que vol dominar: les croades, la colonització i països rics... Un dels problemes fonamentals és creure'ns superiors o donar-ne la sensació. Hi ha determinades qüestions històriques i sociològiques que ens fan ser cristians. Jesús és la veritat i ho creiem, però sense mèrit per part nostra. Això ens hauria d'ajudar a ser més humils i a no creure'ns superiors als altres. No es tracta de disminuir o diluir les nostres conviccions cristianes, la força amb la qual creiem en Jesucrist, però això no ha fer-nos creure superiors. En aquesta línia penso sovint en la pregària del fariseu que descriu Jesús a l'Evangeli: «Et dono gràcies, Senyor, perquè no sóc com els altres.» I Jesús condemna aquesta actitud.

—Si Europa fos més fidel a les seves arrels cristianes seria més fàcil l'entesa amb el món àrab?

—Jo crec que, evidentment, dues persones creients, si viuen la seva fe en profunditat i amb coherència, s'entendran més bé que els que no ho són. Malgrat tot, del que estic convençut és que Déu intenta dir-nos alguna cosa amb aquesta presència massiva de musulmans a Europa. És una intuïció que sempre he tingut i, sense conèixer encara la resposta, puc assegurar que, tal com conec Déu, estic convençut que és per al bé dels uns i dels altres.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Itàlia

església en el món

Montserrat reafirma els seus lligams històrics amb Roma

■ El pare abat Josep Maria Soler imparteix una conferència durant la setmana montserratina a Itàlia

ROMA.—A finals d'abril, als famosos set turons de Roma s'hi va afegir simbòlicament per uns dies un vuitè turó: la carena de Montserrat. Un seguit d'actes van permetre que a la ciutat santa es respirés aire montserratí tot gaudint del testimoni d'una delegació

del monestir encapçalada pel pare abat, Josep Maria Soler. La setmana montserratina va concloure a Viggiano, on es va establir un agermanament entre el santuari d'aquesta població i el monestir de Montserrat.

La setmana montserratina a Itàlia va començar l'endemà de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat amb una conferència del pare abat a la seu de l'ambaixada d'Espanya davant la Santa Seu. Va ser l'ambaixador, Francisco Vázquez, qui va propiciar la presència del P. Josep Maria Soler a Roma, arran de la restauració de dos quadres amb tema montserratí que es trobaven originàriament a l'església de Santa Eulàlia dels catalans a Palerm i que l'ambaixador ha fet restaurar a Roma. La conferència del pare abat duia per títol *Els sants pelegrins de Montserrat*, i es va veure avalada per la presència del cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, i pel professor Giovanni Maria Vian, director de *L'Osservatore Romano*.

Tot introduint l'acte, Francisco Vázquez va esmentar el període de la transició espanyola i va agrair a l'abat «que Montserrat fos durant aquells anys un escenari de convivència, de diàleg i de tolerància per a tots els espanyols». La presentació de la conferència va anar a càrrec del professor Giovanni Maria Vian, el qual no va amagar, amb un castellà perfecte, l'emoció que representava per a ell poder presentar l'acte, ja que els seus lligams d'amistat amb Montserrat es remunten a la seva infantesa.

La conferència del pare abat va girar al voltant dels sants que al llarg de la història del monestir han visitat Montserrat, alguns dels quals van acabar escollint Roma com a seu per a la seva activitat apostòlica. Es va referir al gran nombre de romeus que han passat per Montserrat i de la nombrosa informació històrica sobre ells. D'algunes de les personalitats canonitzades o beatificades per l'Església, hi ha notícia del seu pas per la santa muntanya; d'altres, se suposa amb gran probabilitat que van pujar a Montserrat per raó del context geogràfic en què van viure. Afortunadament, d'alguns existeix, a més, documentació detallada de les seves estades al santuari, fins al punt de poder detectar una osmosi entre la comunitat benedictina i l'evolució del perfil espiritual de l'home o la dona de Déu i dels seus projectes apostòlics.

Focus de vida espiritual

«El santuari ha estat un focus de vida sobrenatural per a la immensa multitud de pelegrins que durant més de mil anys han donat i continuen donant culte a la Mare de Déu; i, recíprocament, el santuari i el perfeccionament espiritual dels monjos s'ha

D'esquerra a dreta: cardenal Amigo, l'ambaixador Francisco Vázquez i el P. abat.

vist estimulat pel contacte amb homes i dones de Déu», va afirmar l'abat Soler, el qual va esmentar també el «núvol de testimonis» que si bé no han arribat als altars, «han deixat un record de la seva qualitat de vida cristiana», per exemple, Josep Torras i Bages o Antoni Gaudí. Remuntant-nos a èpoques més llunyanes, «hi ha qui voldria veure entre els pelegrins al mateix Francesc d'Assís, Ramon Llull, Josep Oriol, Vicent Ferrer, sense que en consti la documentació». De qui sí que hi ha constància del seu pas per Montserrat, va esplaiair-se el pare abat, és de figures com Lluís Gonçaga, Francesc de Borja, Benet Labre, Joan de Mata, Pere Nolas, Josep de Calassanç... fins arribar a Maria Rosa Molas, Benet Menni, Josep Manyanet, Paula Montal, Pere Tarrés, Maria Ràfols, Francesc Coll, Anna Maria Mogas, Carme Sallés, Francesc Palau, Joaquina de Vedruna i el patriarca de Venècia futur Joan XXIII.

En la seva al·locució, l'abat Soler es va voler centrar en quatre figures cabdals «en l'itinerari d'ascensió a la santedat de les quals destaca la seva vinculació a Montserrat: Ignasi de Loiola, Antoni Maria Claret, Enric d'Ossó i Josepmaria Escrivà de Balaguer. Cadascun d'ells es troba en un moment singular de la història del santuari: sant Ignasi en el floriment espiritual de la congregació benedictina de Valladolid; sant Antoni M. en un Montserrat en runes; sant Enric en un monestir consolidat; sant Josepmaria en els avatars de la guerra civil i de la postguerra». Per a

cadascun d'aquests sants, el pare abat va recordar el lligam especial amb la muntanya santa. Sant Ignasi de Loiola, que va vestir al santuari, va dir el P. Josep M. Soler, l'hàbit de pelegrí i va aprendre els rudiments de la *devotio moderna* de la qual en seria el màxim exponent a través dels exercicis espirituals. Pel que fa a sant Antoni Maria Claret, la seva devoció a la Mare de Déu de Montserrat no es limita als pelegrinatges i romeries que va dur a terme durant la seva vida i que li van permetre fins i tot de predicar al monestir, sinó que també va posar sota advocació de la Moreneta nombroses iniciatives, com ara la seva llibreria religiosa, va explicar l'abat Soler. D'altra banda, sant Enric d'Ossó va anar a Montserrat als 14 anys per discernir la seva vocació. El sant de Vinebre va mantenir al llarg de la seva vida una profunda relació amb el monestir, que va visitar molt sovint juntament amb les germanes de la congregació teresiana fundada per ell mateix. Però també en els nostres dies, el més recent de tots els sants pelegrins, Josepmaria Escrivà de Balaguer, va visitar sovint la muntanya santa i va esdevenir amic de l'abat Escarré, amb el qual va mantenir un intercanvi epistolar cordial i franc durant molts anys. Sant Josepmaria, va dir el pare abat, «continua donant testimoni de les meravelles de la gràcia que per intercessió de Maria el Senyor continua obrant a Montserrat».

Tot conclouent la seva ponència, el pare abat va recordar també la visita de Joan

Pau II al santuari i va acabar destacant que «encara avui l'acollida espiritual de sants i de pecadors, o de la majoria de visitants, en la seva doble vessant d'assedegats de Déu i afligits per les penes humanes, continua essent el principal estímul per al manteniment de la fidelitat de la comunitat monàstica als plans del Senyor i de la seva Mare».

El cardenal Amigo va intervenir aleshores afirmant que Montserrat és «molt més que un monestir» i que caldria parlar d'un «esperit de Montserrat», per això, «el pare abat no pertany a Montserrat, sinó que ens pertany a tots. Les seves paraules sempre s'escolten amb gran interès. Veiem en ell una figura oberta al diàleg, a establir ponts». L'arquebisbe de Sevilla també va agrair a l'ambaixador que hagués tingut la iniciativa de la trobada i el fet que la seu de l'ambaixada hagi esdevingut un «emblema de la llibertat religiosa».

A l'acte van participar alguns eclesiàstics espanyols de la Secretaria d'Estat vaticana, ambaixadors i membres de la colònia catalana y espanyola.

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el pare abat va manifestar que era bo donar a conèixer fora de Catalunya que al nostre país, malgrat que pugui semblar que «no hi ha vitalitat espiritual, s'hi troba una realitat viva com és la comunitat de Montserrat, on continuen pujant-hi una gran quantitat de pelegrins i on es realitza també un diàleg amb el món de la cultura». També val la pena fer conèixer la identitat nacional de Catalunya, va assegurar, «una realitat reconeguda fins i tot pel magisteri de l'Església», i va concloure apuntant que «també és bo que la gent sàpiga que aquesta nació té unes arrels i una cultura cristianes».

Els lligams establerts durant la setmana montserratina a Itàlia són importants en les relacions entre la Santa Seu i l'Església al nostre país i també de cara a les relacions entre el govern espanyol i l'Església, ja que l'ambaixador Francisco Vázquez, socialista i catòlic, és un dels més reconeguts intermediaris d'aquest diàleg.

L'endemà de la conferència l'escolania de Montserrat, dirigida per Bernat Vivanços i acompanyada a l'orgue per Vicenç Prunés, va oferir un concert a l'església de Sant Jaume i Montserrat de Roma, on va delectar el públic assistent amb clàssics com Haydn, Mendelssohn i Brahms i amb peces montserratines com *Moreneta en sou*, de Rodamilans; *Nigra sum*, de Pau Casals o la *Salve Regina*, d'Ireneu de Segarra.

La delegació montserratina a Itàlia va prosseguir la setmana d'actes visitant el monestir de Montecassino, on en veneren les restes de sant Benet. A continuació va viatjar fins al santuari marià del Sacro Monte de Viggiano (situat a la província de Potenza, al sud Nàpols), on el P. Josep-Enric Parellada, rector del santuari de Montserrat, va impartir la conferència *Montserrat: mil anys d'història, espiritualitat i cultura*. A Viggiano l'escolania va oferir un altre concert i es va signar l'acte d'agermanament entre els santuaris de Viggiano i de Montserrat, que va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Potenza, Mons. Agostino Superbo, i del president de la Regió Basilicata Vito De Filippo.

Marta Nin

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 9 AL 15 DE JUNY

Viatge a Gal·les i el sud d'Anglaterra

Paisatges de llegenda

DEL 7 AL 13 DE JULIOL

BÈLGICA i les seves catedrals

DEL 17 AL 28 DE JULIOL

MÈXIC colonial i la seva mil·lenària cultura

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

DEL 30 DE MAIG A L'1 DE JUNY

*Farem el camí que
inclou visitar:*

- El molí
- La presó
- La parròquia
- L'hospici
- La Gruta

Tot això i molt més, no t'ho pots perdre (mínim vint persones)

DEL 9 AL 20 D'AGOST

Les joies del Perú

(el Machu Picchu,
La Vall Sagrada
dels Inques,
Cuzco, el llac
Titicaca...)

DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

- Egipte,
- Jordània
- Jerusalem

DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE

Pelegrinatge a Terra Santa

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de Calcuta a l'Índia

DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER DE 2009

Pelegrinatge especial per cap d'any a Terra Santa

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**
Correu electrònic: amics@amicccc.cat

GRAZIELLA DE LUCA, UNA DE LES PRIMERES COMPANYYES DE CHIARA LUBICH

«El més important no és parlar de l'Evangeli sinó viure'l estimant»

En plena Segona Guerra Mundial, Chiara Lubich va engrescar Graziella de Luca i un petit grup de noies a fonamentar la pròpia vida en Déu. A partir de la veritat evangèlica que Déu és Amor, Chiara Lubich i les seves primeres companyes van començar a viure juntes l'espiritualitat de la unitat, basada en la pregària de Jesús «que tots siguin u». Aquesta primera comunitat o *focolar* va ser el bressol del Moviment dels Focolars. Graziella de Luca ha treballat per a la fundació i la consolidació de diferents centres d'aquest moviment eclesial a Itàlia, els Països Baixos, la Gran Bretanya, França, Espanya i els Estats Units.

—Com va conèixer Chiara Lubich?

—De jove jo era molt inquieta i buscava alguna cosa gran que em sadollés de veritat per dins i m'adonava que no ho trobava. El meu pare era teòsof i marxista, però les seves idees no m'interessaven perquè no es podien viure. Jo volia fer tres carreres universitàries, però la guerra ho va capgirar tot i em vaig haver de posar a treballar. Un dia una companya de la feina em va convidar a una trobada religiosa i jo hi vaig anar vestida molt a la moda, per destacar i per donar a entendre que tot allò no anava amb mi. Era una trobada on parlava Chiara, i quan vaig sentir el que deia vaig adonar-me que el que jo buscava era Déu. La guerra havia escapat tots els nostres somnis de joventut, però hi havia un ideal que cap bomba no podia ensorrar: Déu. Vaig entendre que la resposta era Déu Amor i que valia la pena viure per aquest ideal, Déu Pare que ens convida a comportar-nos com a fills i ens fa germans. Aleshores em vaig llançar jo també a viure l'Evangeli.

—Com era aquesta vivència de l'Evangeli?

—Llegíem l'Evangeli i se'ns presentava sota una llum nova. Ja el 1944, abans de viure en el primer focolar, ens trobàvem cada matí després de missa per triar una frase de l'Evangeli del dia i viure-la juntes durant aquell dia. També ens agradava molt llegir juntes l'Evangeli. Ens adonàvem que cada frase de l'Evangeli conté dins seu tota la veritat. Vam començar aleshores a dedicar-nos als pobres. Fèiem de tot per trobar menjar per a la gent que patia fam i de tot arreu ens arribaven provisions. Nosaltres volíem resoldre la pobresa de Trento, la nostra ciutat! Donàvem el que teníem, per a nosaltres els pobres eren els nostres germans. Vam començar també a dedicar-nos a tots els altres, no només als pobres. Ens limitàvem a estimar la gent, era aquest el secret, estimant-los, venia a nosaltres cada cop més gent. En dos mesos érem 500 persones. Cada dissabte a la tarda ens trobàvem tots, i aleshores Chiara parlava del nostre ideal i de la nostra experiència de viure la voluntat de Déu en el moment present, d'adherir-nos a l'amor del Pare. Chiara es preparava aquestes xerrades davant del tabernacle repetint: «Jo no sóc res, Tu ho ets tot.» Després parlava a la gent, i quan ella parlava eren moments de foc autèntic.

—En aquella època preconiliar també hi devia haver gent que no veia amb bons ulls tot això. Era ben bé una novetat en l'àmbit eclesial...

—Hi havia gent que no ho entenien, sí. Ens va cridar el bisbe de Trento i nosaltres hi vam anar disposades a obeir en tot. Ell, però, va dir: «Aquí hi ha el dit de Déu.» I va escriure una carta oberta donant-nos suport. Les nostres famílies tampoc no ho acabaven d'entendre i s'hi oposaven, però quan Déu et crida i t'estreny fort, no hi pots fer res! De totes maneres, he de dir que en aquell moment no ens adonàvem que estigués naixent un moviment, no era aquesta la nostra intenció. Chiara no pretenia pas fundar res.

—Però, en canvi, es va anar difonent arreu el seu carisma...

—Sí, anava florint arreu. Nosaltres no preteníem fer «apostolat», el nostre primer objectiu no era parlar de Déu o de l'Evangeli. Ja aleshores el més important per a nosaltres era viure l'Evangeli. Estimar. I era això el que produïa fruits i no pas les nostres paraules. No preteníem predicar, sinó viure estimant. Va ser així com van anar naixent també coses noves: el moviment de les famílies, a les parròquies, amb els capellans, amb els joves, amb els nens.

—Chiara i les seves primeres companyes (i vostè entre elles), com vivien la relació quotidiana en el primer focolar? Era un grup homogeni?

—No, totes érem molt diferents. Això va ser una riquesa per a nosaltres perquè també ens va ensenyar com havíem de tractar els altres. Ens va ajudar a entendre encara més que el secret de tot rau en l'amor recíproc. A vegades, s'enfosquia el cel de la nostra unitat però de seguida ens reconciliàvem. Vam establir entre nosaltres el pacte de la misericòrdia de manera que quan fèiem les paus, oblidàvem de seguida el que havia passat i començàvem de zero.

—Com va arribar a portar vostè el Moviment dels Focolars fins als EUA?

—Perquè el que vivíem nosaltres s'estenia com una taca d'oli. Ens demanaven d'anar a compartir la nostra experiència a tot arreu. Jo vaig anar als Estats Units als anys seixanta. La veritat és que no vaig fer res d'especial, tot era molt normal, senzill.

—Bé, tan senzill i normal no ho sembla: avui el moviment compta amb més de dos milions de membres!

—És que només es tracta de viure la voluntat de Déu en el moment present. Llavors, és Déu que obre els camins. Déu s'inventa sempre moltes coses que cal portar endavant. Quan tenim dins nostre l'ideal de la unitat, cau la llavor i brolla i floreix donant vida. Cal escoltar la veu de Déu dins nostre i així anem creixent també, a poc a poc. Va ser així també com vam anar establint relacions amb les altres confessions cristianes, amb altres religions i fins i tot amb els no creients.

—Ara que Chiara Lubich ens ha deixat i també algunes de les seves pri-

meres companyes, com viu vostè aquest moment?

—Ens preparem el camí. Evidentment sentim l'enyorança però vivim el moment present i intentem viure'l bé perquè és Déu que ho vol així. Déu es va manifestar a l'ànima quan el vam estimar. Vam entendre que estimar-lo no era només un sentiment, sinó un acte. Fer la voluntat de Déu va ser l'expressió pràctica del nostre amor per Ell. Vam fer immediatament unitat entre les nostres voluntats i la voluntat de Déu. Vam entendre que aquesta voluntat de Déu s'ha de complir en el moment present de la nostra vida, l'únic moment que tenim a les mans. Davant nostre teníem sempre la figura del sol amb els seus raigs per representar el nostre ideal. Cadascú de nosaltres caminava en la vida damunt d'un raig diferent del raig del germà, però sempre damunt d'un raig de sol. És a dir, tots fèiem una sola voluntat, la de Déu, i cadascú diferent de la de l'altre. I tal com els raigs estan units al sol, de la mateixa manera cadascú de nosaltres se sentia unit al germà, a Jesús, al Pare.

Coneixíem només el moment present i no hipotecàvem el futur perquè no era a les nostres mans. Sabíem que la voluntat de Déu era la voluntat d'un Pare i podíem encomanar-nos a Ell sense por. Fos el que fos, Ell segurament ho volia pel nostre bé. La voluntat de Déu tal com Ell ens la manifestava era per a nosaltres l'expressió de l'amor del Pare cap als fills. Per això ens posàvem en les seves mans de bon grat i confiàvem en els seus projectes abandonant-nos-hi. Crèiem en l'amor. Ens sentíem abandonats a una divina aventura de la qual no en sabíem res sinó que qui ens la proposava era Déu, un Pare, i que totes les circumstàncies que ens envoltaven i que vivíem dins nostre, tant si eren volgudes per Ell o si era Ell qui les permetia, eren la veu del seu Amor per a la nostra santedat. En cadascú de nosaltres hi havia un projecte d'amor. El Pare ho sabia: la nostra tasca era dur-lo a terme a cada moment corresponent a la voluntat de Déu, a l'amor del Pare amb la nostra voluntat, el nostre amor.

Marta Nin

GUATEMALA

Solidaritat amb el bisbe amenaçat de mort

GUATEMALA.—La Conferència Episcopal de Guatemala ha emès un comunicat de solidaritat amb Mons. Alvaro Leonle Ramazzini Imeri, bisbe de San Marcos, davant de les amenaces de mort que ha rebut. Ja el 31 de març d'aquest any Mons. Ramazzini va rebre amenaces i l'any 2005 va ser objecte de fortes amenaces i intents d'assassinat a causa del seu suport als camperols de les regions pobres i sense terres. «No sabem d'on provenen les amenaces, però sí que pensem que estan relacionades amb la tasca pastoral a favor dels pobres i exclosos que Mons. Ramazzini du a terme a la seva diòcesi», afirmen els bisbes de Guatemala, els quals consideren que «aquesta acció covarda prové dels qui volen amagar, sota la

impunitat, tota una estructura d'injustícia, exclusió i mort al nostre país». De la mateixa manera van actuar amb Mons. Gerardi, de qui es recorda el desè aniversari del seu assassinat. «D'aquesta manera pretenen continuar actuant amb els que treballen per una Guatemala diferent, justa i solidària», continua el comunicat. Davant d'aquesta situació, els bisbes manifesten públicament la seva solidaritat amb Mons. Ramazzini i fan una crida a les autoritats competents tot «demanant que es faci una investigació immediata i exhaustiva sobre aquest incident i que es prenguin mesures imminents per garantir a Mons. Ramazzini la seguretat necessària». (Fides)

Vaticà

El Papa ordena 29 capellans de la diòcesi de Roma

■ Els demana anunciar l'Evangeli en un món trist

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va ordenar el diumenge 27 d'abril al Vaticà 29 nous capellans, entre ells un xilè i un iraquí, als quals va convidar a anunciar l'Evangeli «en un món moltes vegades trist i negatiu». La cerimònia es va celebrar a la basílica de Sant Pere del Vaticà i va concelebrar amb el Pontífex el cardenal vicari, Camillo Ruini.

«La vostra missió és anunciar l'Evangeli a tothom, perquè tothom experimenti l'alegria de Crist i hi hagi alegria a totes les ciutats», va afirmar el Papa durant l'homília, en la qual va recordar les paraules de l'apòstol Pau a la carta als Corintis en la qual diu: «Nosaltres no volem ser amos de la vostra fe, sinó col·laboradors de les vostres alegries.» Benet XVI va afegir que aquestes paraules són «programàtiques» per a tots els capellans.

Roma compta amb 29 nous capellans.

«Per ser col·laboradors de l'alegria dels altres, en un món moltes vegades trist i negatiu, cal que el foc de l'Evangeli cremi dins vostre, que visqui en vosaltres l'alegria del Senyor. Aleshores sereu missat-

gers i multiplicadors d'aquesta alegria portant-la a tothom, especialment als qui estan tristos i desmoralitzats», va assenyalar el Papa. El Bisbe de Roma es va referir després al ritual de la imposició de

mans sobre els nous capellans, subratllant que així l'Església en la persona del bisbe, dret i amb les mans, protegeix i demana a l'Esperit Sant que consagri el candidat i que el diaca, de genolls, rep la imposició de la mà i es confia a aquesta mediació.

El Papa va recordar que Jesucrist va venir al món per defensar l'home de l'«acusador per antonomàsia, que és satanàs» i va animar els nous capellans a viure «amb coherència» la vocació. Els 29 nous capellans pertanyen a la diòcesi de Roma, d'aquí que els ordeni Benet XVI com a bisbe de la Ciutat Eterna.

La cerimònia es va celebrar a la basílica de Sant Pere del Vaticà i van concelebrar amb el Pontífex el cardenal vicari, Camillo Ruini, els bisbes auxiliars, els superiors dels seminaris on han estudiat els nous capellans i els seus rectors. Entre els nous capellans hi ha Robert Jaiis, de 35 anys, de l'Església caldea de l'Iraq, i el xilè Patricio Jorge Campos Ríos.

L'ordenació de Jaiis, que estudia a Roma, implica, segons fonts religioses, el reconeixement del Papa a una Església, catòlica de ritu oriental, que pateix persecució. En els darrers anys, diversos capellans i bisbes caldeus han estat assassinats o segrestats, i tirotejades esglésies i altres edificis de l'Església caldea. Els cristians que viuen a l'Iraq són uns 800.000, gairebé el 3% de la població del país, i la majoria d'ells, uns 600.000, pertanyen a l'Església caldea, catòlica de ritu oriental. (Católico Digital)

ITÀLIA

Exposades les relíquies del pare Pius de Pietrelcina

Les despulls del P. Pius, exposades a veneració.

ROMA.— El prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins, va destacar que «les relíquies dels qui dormen en el Senyor, i especialment dels sants, ens conviden a mirar el futur, a renovar la fe en la resurrecció de la carn. Sant Pius ha estat un pare fecund d'ànimes». Així ho va expressar en l'homília de la missa amb la qual es va iniciar l'ostensió de les despulls de sant Pius de Pietrelcina, que va recordar com algú que «ha escrit una pàgina original aplegant al seu voltant una multitud com a membres dels seus grups de pregària». Milers de fidels d'arreu d'Itàlia van acudir a San Giovanni Rotondo (sud d'Itàlia) per resar davant del cadàver incorrupte del pare Pius, que va ser exhumat i exposat amb motiu del 40è aniversari de la seva mort. La presència del cos del sant frare, va dir el cardenal Saraiva, «ens convida a

una memòria: mirant-ne les despulls mortals recordem tot el bé que ha fet enmig nostre mitjançant aquest cos».

«El cos del pare Pius és aquí, però no és només un cadàver: ell, que ha viscut en plena unió amb Crist crucificat, viu ara en la comunió definitiva de Crist ressuscitat», va afegir. El sant estimat i els seus fills espirituals, va afirmar el prefecte, «fan propi el sentir de Crist», i la figura d'aquest sant caputxí ha interpellat i encara interpel·la milions de persones «establertes en la veritat i la bondat, a la recerca del consol i la conversió». «Avui nosaltres en venerem el cos inaugurant un període particularment intens de peregrinació», va comentar. En acabar la celebració, el cardenal es va acostar, juntament amb els concelebrants, a la cripta on hi ha les despulls de sant Pius per venerar-les. (ACI)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasra fatima.org

Vaticà

Suscitar un nou entusiasme per la Bíblia

■ Primers resultats d'una enquesta sobre la lectura de la Paraula

CIUTAT DEL VATICÀ.— En el transcurs d'una conferència es van presentar el 28 d'abril a l'oficina de premsa vaticana els resultats d'una enquesta sobre la lectura de les Escripures en alguns països (EUA, Regne Unit, Holanda, Alemanya, Espanya, França, Itàlia, Polònia i Rússia), patrocinada per la Federació Bíblica Catòlica i feta per GFK-Eurisko.

Hi van intervenir l'arquebisbe Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura; el bisbe Vincenzo Paglia, de Terni (Itàlia), president de la Federació Bíblica Catòlica, i el professor Luca Diotallevi, coordinador del grup d'investigació i docent de Sociologia a la Universitat de Roma 3. D'aquest estudi es desprèn, segons Mons. Paglia, la necessitat de «suscitar arreu del món cristià un nou entusiasme per la Bíblia». Presentant els resultats, l'arquebisbe Ravasi va subratllar la necessitat de difondre més la importància de la Bíblia i va comentar que el filòsof Blaise Pascal tenia raó quan afirmava que l'Escriptura té passatges que consolen totes les condicions i altres que inquieten totes les condicions.

El bisbe Paglia va assenyalar que de cara al proper Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església* (5-26 octubre 2008), la Federació Bíblica Catòlica va pensar en la utilitat d'«efectuar una enquesta en diferents països tenint també en compte les diferents tradicions cristianes, per tenir una referència concreta sobre la relació entre els cristians i les Escripures». L'enquesta «confirma plenament la intuïció pastoral del Vaticà II que exhortava els fidels a redescobrir les Escripures com a font primària de la vida espiritual». Es reafirma també, va dir el prelat, «el lligam entre la Bíblia i l'Eucaristia», perquè «la majoria dels entrevistats indica la celebració dominical com el lloc més habitual per sentir la Paraula de Déu». Investigant «el paper de la Bíblia en el diàleg ecumènic», s'ha posat en relleu

que «les Escripures continuen sent el "lloc" més eficaç que tenen els cristians per caminar plegats pel camí de la unitat». D'altra banda, «les respostes mostren que ja no hi ha tanta diversitat com en el passat pel que fa a les Escripures en les diferents tradicions cristianes».

També s'han constatat «les notables expectatives que tenen les dones i els homes del nostre temps davant de les Sagrades Escripures» que «tots miren amb respecte». Per als cristians, «és opinió comuna que la Bíblia conté la Paraula de Déu, que és un llibre inspirat i capaç de proposar el sentit de la vida i té una autoritat més gran que les altres instàncies eclesials», si bé els valors que proposa «són difícils de posar en pràctica». Per això, un dels grans reptes, va dir el bisbe és «la responsabilitat de la predicació partint de les Escripures», que ha de representar «una crida als creients i a tots els que cerquen». «La comprensió de les Escripures afavoreix l'agregació d'aquells que l'escolten —va observar—. Efectivament la comprensió de la Paraula de Déu "fa" Església.» Per això «llegir l'Escriptura en companyia de l'Església» evita «dos esculls perillosos: una lectura fonamentalista (...) i una lectura individualista pseudopsicològica que porta el lector a reflectir-se en les pàgines». El prelat va concloure subratllant la necessitat de «donar espai a les "escoles de la Paraula", a "les escoles de l'Evangelí" i a les "escoles de lectura i comprensió de la Bíblia" (...) En aquesta perspectiva es col·loca la *lectio divina*, el mètode més ric i més antic de comprensió de les Escripures», que «ha de trobar nous espais i formes fins a convertir-se en el mitjà habitual amb què les comunitats cristianes s'apropen a la Paraula de Déu».

D'altra banda, el professor Diotallevi va explicar que durant l'enquesta s'havien fet prop de 13.000 entrevistes i que representen «l'empresa científica més sistemàtica intentada fins ara per comparar a escala internacional el nivell i les formes de familiaritat de la població adulta amb

Cal redescobrir la Paraula de Déu.

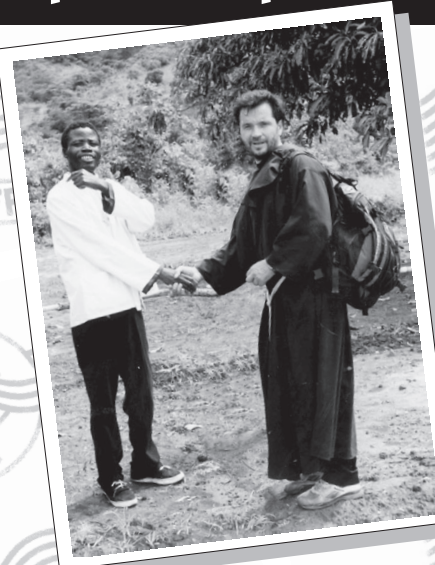
les Sagrades Escripures». «La Bíblia, en les àrees estudiades —va subratllar— no és el text d'una minoria, sinó una referència important present, en forma i mesures diverses, en la vida i la cultura de grans majories de la població. (...) És possible afirmar que entre una tercera i una quarta part dels adults dels països analitzats ha llegit en els darrers dotze mesos almenys una vegada un paràgraf de la Bíblia.»

«Hi ha una gran diferència entre el món

anglosaxó i Europa centre-occidental», en el primer «la sensació de proximitat de Déu no està gens extingida i la pràctica de la pregària no és marginal. Es mira la Bíblia, per part d'una amplíssima majoria, com una font de veritat, de missatge que té a veure amb la vida». En un extrem, als Estats Units, tres de cada quatre persones han llegit alguna vegada la Bíblia en els darrers dotze mesos; una de cada cinc en l'altre extrem, a Espanya. S'ha constatat, a més, que «la pràctica de la lectura bíblica depèn estadísticament, més que

de la divisió de creences religioses, de la participació en esdeveniments i grups que fan servir aquesta praxi». A més, «la lectura de la Bíblia no es ressent de la polarització política entre "esquerra" i "dreta", i a les poblacions analitzades preval una posició netament favorable a l'estudi de la Bíblia a les escoles. En particular els favorables superen el cinquanta per cent a Rússia, Polònia, Itàlia, Regne Unit i Alemanya». (VIS)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

ESpanya

Camps de treball 2008 a Romania i Etiòpia

MADRID.— Les Missioneres de la Caritat, fundades per Teresa de Calcuta, ofereixen aquest estiu a joves voluntaris, a partir de 18 anys, l'oportunitat de treballar amb nois i noies amb lesió cerebral a Romania i Etiòpia, acollits en cases ateses per aquestes missioneres. A Romania atenen cinquanta joves en dues cases, i a Etiòpia cent cinquanta, també repartits en dues cases. Amb ells se segueix un programa d'organització neurològica, dividit en tres parts: psico-motricitat, estimulació tàctil i esti-

mulació vestibular, amb la finalitat de reduir conductes inadaptades i millorar-ne els hàbits socials. Hi haurà l'oportunitat de compartir l'ambient de família que les germanes Missioneres de la Caritat han creat amb aquests nois malalts. L'Institut de Neurologia i Psico-pedagogia Aplicades de l'Oratori del Sant Infant del Remei ha organitzat torns de tres setmanes durant els mesos de juliol i agost. Per inscriure's, cal trucar a l'Oratori del Sant Infant del Remei, tel. 915 426 112. (OMPRESS)

Espanya

Formar cristians adults en la fe

■ Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar

MADRID.— L'11 de maig, solemnitat de Pentecosta, se celebra el Dia del'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar amb el lema «Laics cristians: sal i llum del món». Aquest any la celebració s'emmarca en el vintè aniversari de l'exhortació apostòlica *Christifideles laici*, i s'accentua la prioritat i la potenciació de la formació dels laics.

La Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) ha preparat un missatge per a aquesta jornada en el qual assenyalava que el cristià només pot ser testimoni de Jesucrist i donar fruit de santedat si manté «la plena comunió amb Ell mitjançant l'oració confiada, la participació freqüent en els sagraments i la preocupació per la seva formació cristiana». Els bisbes assenyalen que, de vegades, els cristians s'han centrat massa en ells mateixos i s'ha donat molta importància a l'acció, però «hem de partir de la convicció profunda que només podrem ser llum del món i oferir aquesta llum als nostres germans, si ens mantenim units a Crist, l'únic Salvador dels homes». Els prelats subratllen que cada batejat és cridat, de manera constant, a aprofundir en la seva condició de fill de Déu, a madurar en la fe i a donar fruit. «Davant d'aquesta crida, cap cristià no pot deixar de respondre ni eludir la seva responsabilitat personal.» D'aquí la necessitat de «revisar la seva espiritualitat i de renovar la seva formació cristiana».

El missatge posa en relleu que la formació cristiana és abans que res un do de Déu, que «ajuda a descobrir els continguts de la veritat revelada, convida a unir-se més plenament a Jesucrist i anima a fer de la vida una ofrena agradable als seus ulls. Només Déu pot revelar-nos la seva identitat i només Ell pot transformar-nos interiorment perquè visquem com a tals». En aquest sentit, s'explica que la formació cristiana exigeixi sempre una acollida i una resposta al do rebut: «Quan la resposta al do rebut és positiva, aleshores els

Cartell de la jornada.

qui creuen en Déu podran viure com a criatures noves, desenvolupant l'adhesió a Jesucrist, aprofundint en la pertinença a l'Església i convertint-se en evangelitzadors autèntics.»

Els bisbes de la CEAS s'alegren que hi hagi molts cristians que han descobert «la necessitat d'aprofundir en la seva formació cristiana integral per viure de manera conscient i responsable la seva vocació i missió en l'Església i en el món, per donar raó de la pròpia esperança a aquell que els la demani i per unificar fe i vida, pertinença a l'Església i presència en el món». Amb tot, adverteixen que «no n'hi ha prou de conèixer les veritats de la fe, cal

que aquestes veritats passin del cap al cor de cada batejat i els transformin els sentiments segons els sentiments de Crist».

Desconèixer Déu

Els prelats també constaten que hi ha molts batejats que desconeixen totalment Déu, que viuen una fe heretada, però no personalitzada o que manifesten una profunda rutpura entre fe i vida. Així, apunten que «aquests cristians no són conscients que el seguiment de Jesucrist i el compromís cristià en l'Església i el món exigeix una actitud de recerca constant, de renovació espiritual i de creixement en transformació». Els bisbes es mostren preocupats perquè hi ha cristians que no viuen «amb joia la seva filiació divina ni experimenten la proximitat, l'amor, el perdó i

la misericòrdia infinita del Pare (...). Molts tampoc no descobreixen l'alegria de pertànyer a una comunitat cristiana (...). És motiu d'inquietud per a nosaltres que força batejats no hagin descobert i assumit amb joia la missió evangelitzadora i missionera confiada pel Senyor».

La Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar també posa en relleu que l'abandonament de la formació cristiana per part de molts batejats els ha dut a tenir una visió totalment deformada del cristianisme i de l'Església. Entre les causes que han portat a aquest abandonament, els bisbes assenyalen la rutpura de la transmissió de la fe en la família, la secularit-

zació de la societat i el fet que l'Església no sempre ha prestat prou atenció i dedicació a la formació dels adults batejats: «Ha existit una preocupació per la transmissió de continguts doctrinals, que són necessaris, però hem deixat en un segon pla els aspectes espirituals en la formació. Sovint, potser no hem tingut prou present que el cristià, abans que res, és un seguidor de Jesucrist. En definitiva, no hem sabut o no hem pogut ser instruments per a la conversió mitjançant les propostes de la formació cristiana.»

Els prelats no volen restar en la lamentació i també donen gràcies a Déu pels esforços i iniciatives que es porten a terme en les diòcesis espanyoles per fer possible «la formació d'un laic adult en la fe i conscient de la seva vocació», encara que reconeixen que «hauríem de fer un esforç per revisar els processos de formació cristiana que estem duent a terme en aquests moments». Això no obstant, no amaguen que «no s'ha format per fer cristians adults en la fe, enamorats de Jesucrist i de la seva Església i convençuts de la dimensió secular de la vocació laical. D'aquesta manera s'ha prioritzat el "fer" per damunt de l'"ésser" i s'han format persones que saben realitzar activitats en l'àmbit de la comunitat cristiana, però que no tenen sòlidament afirmades les conviccions i les motivacions per a les quals han de realitzar totes aquestes activitats».

Després d'aquesta anàlisi, la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar afirma que és «molt urgent emprendre una formació cristiana integral dels membres de les nostres comunitats i dels allunyats de l'Església, perquè descobreixin la seva vocació, revifin la seva pertinença a la comunitat cristiana i es converteixin en evangelitzadors». (C.C.)

Testimoni

Xile, país marià

La Mare de Déu del Carme és la patrona de Xile. Arreu trobem la seva imatge. En una capella de la zona rural l'han engalanada amb un barret al cap, amb la bandera xilena, tota ornada amb el vestit típic del país.

A la ciutat de Talca, el Puig de la Mare de Déu és un lloc privilegiat de peregrinació. Cada dia arriben persones per resar a la Mare..., però d'una manera especial durant el mes de Maria, i multitudinàriament la vigília del 8 de desembre. Tothom, petits i grans, cap al vespre recorre el camí envers el cim. Aparells radiofònics i altaveus van retransmetent el rés del Rosari, cants, fervor popular... Els *huasos* damunt dels seus cavalls engalanats... Tot és una gran romeria de fills que acudeixen a venerar la Mare. I quan hem arribat al final del camí, al capdamunt del cim, allà, a la gran esplanada on s'alça majestuosa la imatge de la Mare de Déu, s'hi celebra la santa missa. No hi ha paraules per expressar-ho, cal viure-ho, cal ser d'allà per entreveure la fe que ho impregna tot, l'ale-

La patrona de Xile.

gria, l'emoció, la devoció...

També durant el mes de setembre, el mes de les festes de la pàtria, el darrer diumenge se celebra una gran i llarga processó acompanyant la imatge de Maria, processó que dura hores i que culmina davant la catedral. Per allí desfilen davant d'Ella les escoles, les parròquies, els moviments, les institucions..., i després missa a la catedral, presidida pel nostre bisbe, Horacio Valenzuela, acompanyats pels sacerdots de les diferents parròquies, pels diaques, pels ministres de l'Eucaristia, pels acòlits...

Sí, la Mare de Déu acompanya, pren la mà d'aquest formós país i, com sempre fa ella, el condueix a Jesús... Xile ha escollit la Mare per «Patrona i Generala». La Mare de Déu vetlla amb tendresa maternal pels fills d'aquesta estimada pàtria que tant la «regalanean».

Núria Viñolas

Missioneres Germanes Betània,
Talca (Xile)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

17 - 18 DE MAIG
(Entrant el dia 16 a la nit)

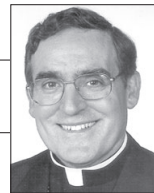
Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El testimoni dels avis

Qui no recorda els seus avis? Qui pot oblidar el seu testimoni i la seva presència a la llar? Quants de nosaltres portem el seu nom com a signe de continuïtat i d'agraïment!

Fa poc, el Consell Pontifici per a la Família ha celebrat la seva assemblea plenària a Roma, que ha treballat sobre el tema: «Els avis, el seu testimoni i la seva presència a la família.» Aquest tema fou escollit a partir d'una frase que fou molt destacada durant la visita de Benet XVI a València el juliol de 2006 per presidir la V Trobada Mundial de las Famílies. Referint-se als avis, el Sant Pare va dir en aquesta ocasió: «Déu faci que, sota cap concepte, no siguin exclosos del cercle familiar. Són un tresor que no podem arrabassar a les noves generacions, sobretot quan donen testimoni de la fe.»

En el discurs que dirigí al Consell Pontifici per a la Família, el Papa afirmà que l'Església ha concedit una atenció particular als avis, reconeixent que constitueixen una gran riquesa des del punt de vista humà i social, així com des del punt de vista religiós i espiritual, i ha

proposat una mirada que abasti el passat, el present i el futur.

En el passat els avis desenvolupaven un paper important en la vida i en el creixement de la família. Fins i tot en edat avançada, seguien estant presents entre els fills, els néts i, de vegades, fins entre els besnéts. «Eren els testimonis —diu el Sant Pare— d'una història personal i comunitària que continuava vivint en els seus records i en la seva saviesa.»

En el present la situació ha canviat molt en la vida de les famílies. Els ancians, entre els quals hi ha molt avis, s'han trobat en una mena de *zona d'aparcament*. Alguns se senten com una càrrega per a la família i prefereixen viure sols o en residències per a ancians, amb totes les conseqüències derivades d'aquesta realitat. De vegades, davant de separacions matrimonials d'especial conflictivitat, s'impedeix als avis i les àvies mantenir una relació amb els seus néts i nétes. No són pocs els avis que pateixen per aquest fet.

Benet XVI ha pronunciat aquesta frase que reflecteix la vigoria del seu pensament: «Cal reaccionar amb força

contra tot allò que deshumanitza la societat.» I la marginació dels avis —i dels ancians en general— no hi ha dubte que deshumanitza la societat.

Hi ha associacions i moviments eclesials que han fet seva aquesta causa important i urgent. Penso en concret en el moviment de persones grans anomenat Vida Creixent o Vida Ascendente, que aquest mes de maig celebra una de les seves trobades anuals. «Si els avis són un recurs valuós, cal fer unes opcions coherents que permetin valorar aquest recurs de la millor manera possible», ha dit el Sant Pare.

Les realitats negatives o conflictives no ens han de portar a oblidar els fets positius. Aquests fets positius són molt nombrosos. Als carrers de les nostres ciutats i als mitjans de transport podem veure nens i nenes amb les seves carteres escolars donant la mà a l'avi o a l'àvia. En veure'ls, hom no pot deixar de pensar en la valuosa ajuda que són els avis i les àvies per a les famílies en la difícil conciliació de la vida laboral i la vida familiar. I en aspectes tan essencials com la transmissió de les tradicions, la cultura i la mateixa fe.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Pentecosta de l'Any Jubilar

Des que va començar l'Any Jubilar de Sant Fructuós, sempre que no m'ho impedeixen viatges o altres obligacions, celebro personalment la missa a la capella de la Catedral dedicada a aquest sant i als seus diaques Auguri i Eulogi. És una bonica capella on hi són representats els nostres màrtirs tant en el grup escultòric que presideix l'altar com en quatre pintures laterals. Assisteixen a l'eucaristia un grup de fidels habituals i molts altres, diferents cada vegada, que han vingut a Tarragona per rebre el do del Jubileu.

En acabar la missa cada dia es resa la pregària de l'Any Jubilar, que inclou aquesta invocació que desitjo destacar avui, festa de la Pentecosta: «Que la benedicció de l'Esperit Sant, per intercessió dels sants màrtirs, vingui sobre nosaltres, sobre les nostres parròquies i comunitats religioses, sobre els malalts i els qui sofreixen. Que davalli també sobre les nostres famílies, sobre els nostres infants i joves, també sobre els nostres

ancians.» Aquesta enumeració em recorda la vella profecia de Joel (3,1): «Abocaré el meu esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves, visions.»

Homes i dones, joves i grans, avui, com abans, senten l'alè de l'Esperit Sant. Avui els testimonis som nosaltres, diu el lema de l'Any Jubilar. Som nosaltres els qui, moguts per l'Esperit Sant, hem d'estimar Déu i dur el seu amor per tot el món, de l'Orient a l'Occident.

La vinguda de l'Esperit Sant sobre els apòstols reunits a Jerusalem no va ser un fet aïllat i irreplicable. Ell actua constantment en la nostra ànima a fi de moure'ns a adoptar bones resolucions que són fruit de les seves inspiracions silencioses. En qualsevol ocasió, fins i tot la més inesperada, escoltem la seva veu dins la nostra consciència, com la van escoltar els antics profetes i apòstols segons en tenim freqüent referència a la Bíblia.

Què ens cal fer per reconèixer aquesta veu de Déu? No cal retirar-nos del món, però sí que potser haurem d'apagar a vegades la televisió, l'ordinador, la ràdio o qualsevol mitjà als quals els nostres sentits poden dedicar un excés d'atenció. Necessitem alguns moments de silenci interior, i a vegades també exterior. Per això, en aquest Any Jubilar, us recomano que busqueu aquests espais d'intimitat. Es poden trobar fàcilment tant entre els murs venerables de la catedral com entre les parets senzilles de la més humil església. Els pelegrins que volen rebre el do del Jubileu poden fer-ho, a part de la catedral i l'amfiteatre, a dues capelles del Seminari: la de Sant Pau i la Major.

En aquestes ocasions, i avui, dia de Pentecosta, de manera especial, podem repetir-nos aquelles paraules d'Isaïes que Jesús va fer seves a la sinagoga de Natzeret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungut.»

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Fabrizio Assandri
Periodista

Itàlia, el país de les solucions fàcils

La tercera reencarnació de l'emprenedor Silvio Berlusconi, que ha tornat al poder amb la postfascista Aliança Nacional i la secessionista Lliga Nord amb un avantatge del 9% sobre el Partit Democràtic de Walter Veltroni, no és cap sorpresa. La desconfiança dels italians envers la política i el futur ha estat aprofitada pel populisme i la política-espectacle de Berlusconi. Almenys amb una novetat, és a dir, que aquesta vegada el líder de la dreta no va prometre, com el 1994, «un nou miracle italià» sinó que va insistir sobretot en una reducció de les taxes.

De fet, com pot ser que el *Bel Paese* —així anomenen popularment Itàlia els seus conciutadans— faci confiança al magnat i excantant de creuers, que sovint se les ha vist amb la justícia, que és propietari, entre d'altres, d'un equip de futbol i de les televisions privades italianes més importants, amb un conflicte d'interessos evident? Un home protagonista de moltes ficades de pota, com quan va comparar Martin Shultz, dels socialistes alemanys, amb un cap dels camps de concentració. Un home que acaba de definir com un «heroi» Vittorio Mangano, un mafiós condemnat a cadena perpètua, per haver resistit a les pressions dels magistrats, una categoria a la qual, segons Berlusconi, «caldria sotmetre a un test d'higiene mental». Però, els herois no haurien de ser, amb tot, els que s'han enfrontat (i molts d'ells fins a la mort) a la màfia?

Jugava a favor de Berlusconi la derrota del govern Prodi, que no només era feble, sinó que tenia la imatge de gestionar malament els problemes, com el de les escombraries a Nàpols, mirall cruel d'una situació de pobresa i d'incomoditat. En la mateixa direcció han jugat a favor del *Cavaliere* la por pels estrangers i els immigrants, el cansament cap a un sistema de taxació sentit com a excessiu, la percepció d'inseguretat... Però, no és només això. La seva victòria es deu també a la recerca d'un «placebo per a un país exhaust», com comenta M. À.

Bastienier a *El País* del 16 d'abril, que va definir la de Berlusconi com «una tornada al futur, amb una forma ja passada, que es resisteix a morir».

Donar el vot a Berlusconi és decidir-se per un home fort i de solucions fàcils sota el barret de copa. El *Cavaliere* ja va prometre abolir l'impost municipal que grava el primer habitatge (l'IBI espanyol), eliminar la taxa de les hores extraordinàries i adaptar a la inflació les pensions inferiors a mil euros. Òbviament, no queda gens clar d'on traurà els diners, tenint en compte que Itàlia té un dèficit públic preocupant, i per això el Parlament Europeu ja li ha demanat cautela. Però, l'abolició de les taxes ha estat un tema recurrent de la campanya electoral, signe

d'una concepció de la política que és sobretot un mercat de beneficis i interessos. I que troba respostes a Itàlia en la manca d'una cultura de la responsabilitat (de fet, és un país amb una evasió fiscal elevada). Fruit, a la vegada, d'una crisi profunda. Dels 30 països membres de l'OCDE, Itàlia és al capdavant en els desequilibris del percentatge d'atur per regions i és la segona en deute públic, mentre que roman a la cua en productivitat de la feina. Tot això genera un desànim nacional, molt estès també entre els joves, que veuen que la seva vida es precaritzava per manca d'un contracte de feina seriós. Davant d'aquesta realitat, no cal prometre un «nou miracle». Eliminant algunes taxes ja n'hi ha prou. El vot, evidentment, val menys.

I l'Església? En aquesta situació, s'hauria de mantenir equidistant i independent o sigui, recordant que màfia i evangeli són incompatibles, que la precarietat laboral i la pobresa, com va subratllar Benet XVI fa poc, està en contra d'una vida digna, que el poder hauria de ser una responsabilitat envers els altres i no un afany per tenir cura dels interessos de qui governa, que els emigrants han de ser respectats i acollits com persones i recurs per a la societat... Sense baixar fins a l'arena política, però remarcant amb coratge el missatge de la fe. Perquè una Església que no sigui profètica és supèrflua.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El gandul i la formiga

El llibre dels Proverbis —de l'Antic Testament— és un manual per viure assenyadament. És un escrit molt interessant. La seva lectura és atractiva. Repassa tots els aspectes de la vida dels homes. Tracta de les relacions amb Déu i amb els altres. Ho fa amb poemes didàctics, amb reculls de sentències, amb proverbis numèrics... Un instrument útil per als qui cerquen una bona formació. La lectura dels Proverbis s'ha de complementar amb les dites de l'Evangeli, és clar.

La persona humana té tendències que obstaculitzen el seu creixement interior i així s'impedeix esdevenir vertadera persona. Només cal recordar els pecats capitals com grans impediments per tal que cadascú assoleixi la maduresa suficient. La maduresa que li permeti desenvolupar el seu jo i la relació amb els altres. La saviesa de la Sagrada Escripura il·lumina el camí per on han de caminar els homes i per indicar la manera de superar les dificultats que els poden fer anar pel pendent espiritual, és a dir, per la negació de les virtuts. La negació de les virtuts mena als vicis.

Heus aquí com el catecisme enumera els set pecats

capitals. Vénen a ser les arrels dels pecats. Són la supèrbia, l'avarícia, la luxúria, la ira, la gola, l'enveja i la peresa o accídia. Aquesta —equivalent a la peresa— és definida així al diccionari: «1. Inèrcia i lentitud en els actes de la vida física i intel·lectual. 2. Manca d'interès i de gust envers les coses espirituals, considerada com un dels aspectes del pecat capital de la peresa.» Un examen sobre la diligència és necessari de tant en tant. La peresa és font de no solidaritat i, per tant, d'injustícia. Alerta de no ser gandul.

El llibre dels Proverbis, en el seu capítol 6, ofereix el text següent: «El gandul i la formiga. Vés a mirar la formiga, gandul; t'alligona veure què fa: no té comandant, ni capatàs ni patró, però arreplega aliment a l'estiu, es proveeix durant la collita. I tu, gandul, quan deixaràs de dormir?, quan et trauràs la son de les orelles?, a estones dormir, a estones ensopir-te, a estones descansar amb els braços plegats, i t'assalta la pobresa com un emboscador, la misèria com un bandoler.» La caritat cristiana és l'antídot contra la desgana i el no fer res. La caritat és diligent. Qui estima és diligent.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Escarlata i porpra

Legim en el relat de la Passió que al Senyor li van posar un mantell de porpra per mofar-se'n o, a diversos llocs de l'AT i NT, s'hi esmenten els teixits d'aquest color 86 vegades. La majoria de lectors de la Bíblia passen de llarg davant d'aquests noms, sense donar-los cap importància. I fan bé. Amb tot, avui m'hi entretindré. La vida és de color. Potser en prenem consciència quan tenim davant una fotografia en blanc i negre o quan contemplem un televisor vell.

M'agradaria donar unes quantes voltes a la qüestió del color, la seva mancança: el negre, l'abundància: el blanc o la transparència. En la naturalesa, sigui mineral, vegetal o animal, sempre hi ha una d'aquestes tres coses. O totes tres. Una altra qüestió. Quan l'home vol copiar o crear, necessita colorants. Poden ser de procedències diverses. L'argila o el carbó, els dos més simples. Lapislàtzuli o cinabri, més selectes. Ocre és un òxid de ferro, bastant abundant. El blanc és senzill, l'extreu del guix. I prou. Vull subratllar uns tons difícils, que van del violeta al vermell. Jo no sé si als meus lectors de joves els agradava fer experiments. A mi, sí. Vaig voler obtenir tints vermells i vaig dissoldre roselles en alcohol. O vaig collir violetes i també les vaig submergir en el mateix líquid. En tots dos casos el resultat va ser preciós, però aviat es va degradar. Es tracta de dos colors meravellosos. Els hem d'aconseguir i alegrar la vida, van pensar antigament.

Amb el suc de 10.000 caragols «murex» (els marins, que menja molta gent) extrets i oxidats eren capaços d'aconseguir un gram de porpra. Imagineu el preu que es devia pagar per una peça tenyida d'aquest color. Imagineu la categoria social de Lídia, la primera conquesta femenina europea per a la fe, aconseguida per Pau (Ac 16,14). Imagineu com devia ser la capa que van posar a Jesús, vella i esparracada, si nova era tan cara. Les dificultats van obligar a abandonar aquest pigment. Amb les anilines la cosa va millorar, però també es degradaven. Va arribar Indanthren. Gràcies a això, ara gaudim de colors bonics i contrastos. Poques coses hi ha tan encantadores com una cabellera rossa preciosa que descansa sobre un vestit violeta. L'altra tonalitat esmentada és el vermell, capaç d'impregnar teixits. Els antics van recórrer a un insecte: la cotxinilla, el *Coccus ilicis* dels científics, que prèviament picada i transformada, dona uns vermells vius. Els lectors apreciaran la importància d'aquest pigment si els dic que, actualment, dona color a moltes coses: des del *bitter* fins a alguns cosmètics. Potser quan es diu de l'enamorada del Càntic dels Càntics, que la seva boca és cinta d'escarlata, és perquè en ressaltava el color, amb cotxinilla, com els pintallavis d'avui dia. Traieu-ne, doncs, d'aquestes 86 esmentades, les 49 que corresponen a l'escarlata.

Tots dos colors, porpra i escarlata, significaven distinció social, per això són el color dels teixits del Tabernacle o de la bèstia de l'Apocalipsi. Em queda afegir, en el pla una mica frívol de l'article d'avui, que l'expressió «porpra cardenalícia» no és exacta. El color dels seus ornaments és escarlata, vermell o carmí, el que surt de l'insecte. El dels bisbes, en canvi, sí que seria el porpra extret dels gastròpodes. Però, en cap d'aquests dos casos, n'estic segur, el tint dels ornaments no procedeix d'aquests dos animals. Per a alguna cosa existeix la química i els processos industrials. I no oblideu que, amb perdó dels invidents: «Amb colors es viu més bé», com cantava Joan Baez i repetien els Cursetistes.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Deixem que els nens siguin nens

Pels carrers del meu barri —sempre atapeïts— sovint ens veiem les mateixes persones. N'hi ha que els trobes cada dia més o menys al mateix lloc, fent les mateixes coses.

Cap al vespre, quan torno d'alguna de les meves tasques, sempre ensopego amb un grapat de marrecs de pocs anys que juguen a pilota en un indret tan estret que sembla impossible que s'hi puguin bellugar i xutar. El cas és que ells s'entenen bé amb les seves porteries vigilades per un «porter» que no fa ni quatre pams d'alçada.

Però, el divendres és una altra cosa, almenys per a alguns d'aquests minyons de carrer.

Un divendres em vaig creuar amb els amics de cada dia i no vaig haver de dir, també com cada dia: «Un moment, que passo», perquè no em fessin un cop a les ulleres amb la pilota. Una colla de quatre, dos nens i dues nenes, anaven amb un llibre sota el braç sense aires de jugar. Mudats i pentinats anaven cap a la mesquita. Almenys, això és el que jo pensava. M'ho vaig imaginar fàcilment perquè els vaig veure amb una mena de catecisme de l'Alcorà que portaven tots, o bé un quadernet amb algunes sures al seu abast. Les dues nenes no tenien més de quatre i cinc anys, però ja anaven amb el mocador al cap. Un altre senyal del lloc cap a on anaven.

La meua conversa amb ells va canviar aquell vespre: «Què? Aneu a la mesquita a estudiar l'Alcorà?» «Sí, anem a estudiar l'Alcorà, però ara no anem a la mesquita. Anem a un altre lloc. Perquè uns homes van dir que a la mesquita hi havia terrorisme. Però, això no és veritat, perquè els imams són bons i no maten la gent. S'ho inventen perquè no els estimen.»

«Ja», vaig fer jo, que no volia embolics amb aquells nanos innocents «i està clar que són bons. Bé, vosaltres aneu on us diguin i

a estudiar l'Alcorà».

Una altra vegada la innocència dels infants davant dels problemes dels adults em va impressionar. Des de la seva mentalitat infantil, s'han fet el seu concepte d'un tema que encara no estan capacitats d'entendre. Han sentit parlar de terrorisme, han vist que culpaven els seus, han sentit els grans parlar d'enemistats i ells s'han fet la seva composició i han arribat a les seves conclusions. «Ens tenen mania, ens odien i per això ens acusen.»

Després no ens podem estranyar quan, a les escoles o al carrer, els sentim insultar-se perquè són d'una altra cultura.

I és que la vida dels infants penso que està massa influïda per la dels adults... I no precisament en un aspecte positiu.

Mirant el programa —ja acabat— de TV3, *No em ratllis*, hom s'adona que els nens parlen per boca dels grans la majoria de vegades. Això, en el millor dels casos. Vull dir si és que no estan manipulades d'alguna manera les seves intervencions. Perquè si, espontàniament, diuen segons quines coses, la veritat és que em fan pena.

Jo no dic que hagin de ser educats com el «Conde Lucanor», a qui s'amagava tot el mal d'aquest món, però no cal que visquin abans de temps el que ja els tocarà a la força quan arribi el seu moment.

Deixem que els nens siguin nens i que gaudeixin de la capacitat d'admiració davant dels misteris de la vida, aquells misteris que ja per als adults tenen una explicació massa lògica segons les nostres interpretacions. Perquè ells, els infants, també tenen la seva lògica i els seus raonaments. Com aquell marrec que quan un altre noi de la classe li va dir que els reis eren els pares, li va demostrar així que no era veritat: «No, perquè els reis són tres i els meus pares només són dos.» Quina meravella d'innocència!

Zoom

Carme Munté

La celebració de la diada de Sant Jordi va deixar moltes anècdotes gravades a la nostra retina. Una mostra n'és aquesta fotografia en què veiem dos escolanets demanant un autògraf al president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla. Va ser al final de la missa que el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va presidir a la capella de Sant Jordi de la Generalitat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

De la vergonya a l'esperança

El viatge recent de Benet XVI als Estats Units d'Amèrica, amb intervenció davant de l'Assemblea plenària de l'ONU inclosa, ha ofert múltiples claus de lectura. Ha visitat el tercer país amb un major nombre de catòlics, 70 milions, només darrere de Brasil i Mèxic. Ha portat a aquesta comunitat nombrosa el missatge: «En Crist, hi ha la nostra esperança.» Ha parlat als bisbes. Ha estat rebut pels polítics. El ressò de les seves al·locucions ha estat molt ampli. Sabem que es tracta d'un Papa per escoltar.

El seu missatge ha tocat molts temes, però em concentraré en el que ha estat més repetitiu: la pedofília. No va esperar a trepitjar terra americana per proclamar en el mateix Boeing 777 d'Alitalia, el «Shepherd One», que volava a Washington: «Ens avergonyim profundament i farem tot el possible perquè això no es repeteixi mai més.» L'argument no podia ser més evident: «Quan llegeixo les històries d'aquestes víctimes per a mi és difícil comprendre com ha estat possible que els sacerdots hagin traït d'aquesta manera la seva missió de donar l'amor de Déu a aquests nens.» La conclusió, tampoc: «Els pedòfils seran totalment exclosos del sacerdoci.»

Benet XVI va rebre a la capella de la nunciatura apostòlica a Washington un grup petit de persones que van patir abusos sexuals per part de membres del clergat, juntament amb el cardenal Sean O'Malley, arquebisbe de Boston, una de les arxidiòcesis més afectades per aquests escàndols. Cara a cara, sense intermediaris. Relats en directe. S'havia anticipat a l'homilia pronunciada al matí a l'estadi del «Nationals Park» de Washington: «Cap paraula meua no pot descriure el dolor i el dany produït per aquest abús.» Davant de 350 cardenals i prelats, no va ser menys explícit. Francis George, arquebisbe de Chicago i president de la Conferència Episcopal, va afirmar que la resposta als casos d'abusos sexuals comesos per sacerdots ha estat «tractada de vegades de manera pèssima». El Papa ho va subratllar: «Heu pogut adoptar mesures de recuperació i disciplinàries més adequades, i promoure un ambient segur que ofereixi més protecció als joves.» Les conseqüències, economia al marge, han estat demolidores en la pèrdua de credibilitat i confiança envers el clergat, tot i que els causants n'hagin estat un petit percentatge. Cal fer el pas de la vergonya per aquests fets lamentables cap a l'esperança. El reconeixement i la humilitat inicien un recorregut llarg cap a la formació del clergat, que no ha d'excloure de cap manera l'ajuda de la psicologia per davallar als inferns de la pròpia personalitat i la prioritat d'una espiritualitat centrada en Jesucrist. La transparència i la decisió no es poden soscar en el futur. El Papa ha estat clar i no s'ha amagat. Em sento reconfortat. El reconeixement de la culpabilitat per part de l'agressor és el primer bàlsam per a la ferida de la víctima.

Sense el menor menyscabament a tot això, sorgeixen unes quantes reflexions, que no serveixen d'atenuant però que van més enllà de l'efecte lupa. Per què la irrupció mediàtica d'aquests fets lamentables, passats fa més de 30 o 40 anys, va ser immediatament posterior a la postura de Joan Pau II contra la guerra de l'Iraq? Només va ser una coincidència? Cap altra confessió religiosa no es va veure esquitxada per fets similars? Que potser no van passar mai o és que encara se silencien? Com s'han afrontat les compensacions econòmiques a les víctimes: per silenciar-les o per rescabalar-les? Què passa quan un agressor no té rerefons econòmic? La prioritat són les víctimes, però com s'afronta pastoralment l'atenció dels agressors? Segons estudis, la majoria dels abusos pederastes són perpetrats per familiars de les víctimes, què es fa per afrontar aquest problema? Extirpar els actes pedòfils provinents del clergat és indispensable, però representen un percentatge ínfim dels abusos que pateixen les víctimes. Milers de persones deambulen amb impunitat, mentre milers de víctimes pateixen en silenci i veuen la seva vida destrossada. El sexe és massa important per irrompre agressivament en la seva maduració.

CATALUNYA CRISTIANA BUSCA

Corrector/a de català i castellà
per al període agost-desembre 2008

REQUISITS:

Llicenciatura en Filologia Catalana o Hispànica
Nivell K de correcció de textos en català

S'ofereix contracte de 40 hores setmanals

Els interessats poden enviar el currículum al setmanari *Catalunya Cristiana*, c/ Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014-Barcelona, o per correu electrònic a redaccio@catcrist.com

Visita del Papa als Estats Units

■ Prou de dir bestieses

Estic completament astorat per la capacitat de dir bestieses que tenim tots plegats. He sentit i llegit que el Sant Pare ha anat als Estats Units, tenint com a tema de fons els abusos que han comès alguns sacerdots; dels discursos i homilies, s'ha tocat el tema de passada. Del gest d'humilitat i reconciliació—demanant perdó per una cosa que ell no ha fet—, n'hauríem d'aprendre tots.

Uns quants sacerdots s'han comportat de manera indigna del seu ministeri?, sí!, i això ha fet mal. Però, què us sembla si comencessin a demanar perdó tots els que violen els drets humans, tots els que abusen dels més febles, tots els que s'immolen causant tanta destrossa i dolor, tots els que maltracten físicament i psíquicament, tots els que abandonen ancians perquè ja no són útils...?

Diuen també que aquest tema ha fet minvar la fe dels americans; no pot ser si la seva fe és vertadera. La fe és creure en Déu i en allò que Déu ha revelat; malament aniríem si la nostra fe tingués com a base l'actuació humana. Dir això és ofendre els catòlics americans, hem de tenir una mica més de respecte.

FRANCESC MIROSA
Terrassa

■ Un viatge molt profitós

El viatge de Benet XVI als Estats Units ha representat un esdeveniment de dimensió internacional notable. El Papa ha acudit a l'única superpotència del nostre temps, immersa en plena campanya per a l'elecció del governant més poderós del món. S'ha adreçat a una societat que marca la pauta en l'era de la globalització i amb unes formes de vida, ens agradin o no, que són una referència d'abast universal.

Per tot plegat, el Papa, dotat sens dubte d'una claredat intel·lectual excepcional, ha fet referència als valors cristians que amaren la història i la cultura d'aquella gran nació i que no poden ser arraconats pels criteris materialistes que porta amb ell el procés de secularització. El Papa ha tingut ocasió d'entrar en contacte amb múltiples sectors de la vida social nord-americana, entre ells els d'origen hispà, i ha pogut conèixer de primera mà aquesta realitat dinàmica i plural.

El missatge del Papa ha estat de

CARTES DEL LECTOR

confiança en la condició moral de l'ésser humà que transcendeix la visió utilitària i consumista que de vegades s'identifica falsament amb la modernitat. Crec que ha estat un viatge molt profitós, no únicament per als americans, sinó per a tota la societat internacional.

VALENTÍN ABELEND
CARRILLO
Salt (Girona)

■ L'enorme dimensió de la personalitat del Papa

Després d'haver fet un lleuger seguiment de la visita del Papa als Estats Units en alguns mitjans de comunicació, em sembla que es pot dir que la visita de Benet XVI ha respost a les grans expectatives que havia suscitat. El Papa ha sabut afrontar amb valentia i sense embuts l'assumpte delicat de la pederàstia, incloent-hi a darrera hora una trobada amb els familiars dels afectats, als quals va reiterar la seva condemna més ferma d'aquestes pràctiques intolerables. El missatge al president Bush sobre la prioritat de la diplomàcia internacional per damunt de qualsevol altra fórmula és reflex fidel del fet que, com Joan Pau II, l'actual Pontífex és capaç de reiterar la doctrina cristiana davant dels governants més poderosos de la terra. La missa multitudinària amb els catòlics hispans és una mostra de sensibilitat envers un col·lectiu el protagonisme del qual creix sense aturador en la societat nord-americana. El discurs a les Nacions Unides i la visita a la Zona Zero, símbol universal de la barbàrie terrorista, ofereixen el perfil més genuí d'un viatge que reflecteix l'enorme dimensió de la personalitat del Papa. Lluny dels tòpics interessats sobre un Pontificat conservador i purament continuista, Benet XVI tradueix en accions pràctiques aquesta excepcional capacitat intel·lectual que li permet afrontar amb rigor i esperit constructiu els reptes de l'Església contemporània. La millor prova d'això és l'èxit d'aquest viatge llarg i substancial a l'única superpotència del nostre temps en les facetes política, social i pastoral.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

■ Si el pecat és un delictes

On diuen que l'Església catòlica ha estat lenta en la seva condemna als pederastes americans, a mi em sembla

que ha estat prudent en no pronunciar-se abans d'analitzar el problema amb profunditat.

On diuen que va ser dèbil en convertir un delictes en pecat, i per tant perdonable si hi ha penediment, em sembla que es troba en la seva posició més justa.

Si el pecat és un delictes penal, que la societat civil, a través dels seus tribunals de justícia, els condemni. L'Església no té presons.

Però mai no admet un mal com a bé.

Mai no afavorirà allò que és dolent per a l'ésser humà, però continuarà esperant que el qui s'equivoca rectifiqui, sense defenestrar-lo, sense jutjar-lo abans d'escoltar-lo.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

■ Viatge pastoral

El Sant Pare ha viatjat als Estats Units per parlar de molts temes. Sembla que només es comenta que hi ha anat a demanar perdó—a dir que està avergonyit—, pels casos de pederàstia d'alguns capellans i bisbes. De fet, és una llàstima que persones que haurien de donar exemple, facin tant de mal a les persones i a l'Església. Estan malalts.

Això no obstant, sembla que la notícia, per repetida, vol demostrar que són majoria els capellans que es comporten així, i no és veritat.

Per cert, algú ha donat les gràcies i ha felicitat al Cap de l'Església catòlica pels centenars —o potser milers— de capellans, bisbes, religiosos, fidels al seu ministeri, que han dedicat molts anys de la seva vida a l'ajuda de persones necessitades, que han tingut cura de la seva paròquia, han aconsellat i ajudat molts adolescents, han creat escoles, hospitals, orfenats... aquí i al Tercer Món? Jo no he sentit cap mena d'agraïment.

Per sort, penjat a internet, trobem tot el que ha dit el Sant Pare, on ho ha dit i com ho ha dit, exactament, sense que ningú n'interpreti les paraules amb el seu particular punt de vista. És lògic que cada persona tingui el seu, però no que el doni com a notícia segura.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Imatge de Déu

—Quan Déu va dir: «Fem l'home a imatge i semblança nostra», ens va fer també tri en un: cos, ànima i esperit? La Mare de Déu diu: «La meua ànima magnifica el Senyor i el meu esperit celebra Déu que em salva.» Això és una comprovació de l'anterior? Gràcies per la seva resposta.

—La concepció de l'home creat a imatge i semblança de Déu, tema d'importància cabdal per a una antropologia cristiana, no crec que vagi per la interpretació que vostè suggereix. La Santíssima Trinitat, misteri suprem de la nostra fe, ens revela la vida mateixa de Déu, la comunió de vida i amor de les tres Divines Persones en un sol Déu. Jo crec que aquesta veritat de Déu il·lumina profundament la veritat de l'home. La persona humana ha estat creada per realitzar-se en l'amor i això implica relació interpersonal. Ser creats a imatge i semblança de Déu Trinitat (no existeix cap més Déu que la Santíssima Trinitat) vol dir que la nostra veritat i la nostra vocació és l'amor, que perfeccionem el nostre ésser estimant Déu i les altres persones i que sense Déu i sense les altres no podríem ser veritablement persones. Per aprofundir el tema em remeto a una altra resposta que vaig donar fa temps sobre la qüestió que vostè proposa. Cos, ànima i esperit no poden ser concebuts com a «persones», segons suggereix vostè. L'home «un en cos i ànima» té una dimensió immaterial, espiritual, que és l'ànima, que subsisteix després de la mort, però amb l'anhel de la resurrecció, de la salvació de la integritat del seu ésser.

Pregar per les ànimes

—...Quan una persona encarrega demanar especialment per una ànima del Purgatori i aquesta ànima ja gaudeix de la presència de Déu, què passa amb aquesta missa i aquesta intenció en particular? Déu l'ocupa per a una altra ànima que la necessiti més? Ho dic pensant amb la fe que els qui estimem ja són a dalt amb Déu... Darrerament lleigeixo moltes coses sobre el Purgatori i sobre la importància de demanar pels qui encara hi estan «estacionats» per un temps... i aquest és, doncs, el meu dubte.

—De vegades som molt curiosos. Cap pregària moguda per la caritat es «perd» davant de Déu. Ell ho reconduïx tot per al bé. I no dubti que la seva pregària i la seva caritat li fan profit a vostè mateix. Li recomano que lleigeixi i estudiï els ensenyaments del Catecisme de l'Església catòlica sobre el Purgatori.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

L'Esperit de Déu tot ho renova

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Salm

Si hi ha un salm vinculat litúrgicament a l'Esperit Sant, aquest és el salm 103. De fet és un salm dedicat a la lloança per la creació, una mena de glossa poètica del primer capítol del Gènesi. Un cant d'admiració que expressa el sentiment de qualsevol que contempli l'espectacle magnífic de l'obra de Déu: «Senyor, Déu meu, que en sou de gran!» El seu eco són les paraules del Glòria: «Us donem gràcies, per la vostra glòria immensa.»

Quan el salmista ha acabat de descriure les diverses obres del Senyor, cadascuna amb el seu procés propi, retorna a allò que és el principi. La mirada amorosa de Déu i l'alè de vida que ell els comunica els són necessaris: «Si deixeu de mirar-los, es desconcerten, si els retireu l'alè expiren i tornen a la pols d'on van sortir» (v. 29). Però aquesta situació de mancança no és la que Déu vol per a la seva obra, ell que estima entranyablement tot el que ha creat. Ell envia el seu alè —l'Esperit—, i reneix la creació, i renova la faç de la terra (vegeu v. 30).

La conclusió del temps de Pasqua amb el dia Cinquantè —Pentecosta— posa aquest salm en un relleu particular. La Pasqua de Crist ens ha donat quelcom millor que la primera creació: la comunió amb el Pare, per Jesucrist, en l'Esperit Sant. Aquesta comunió és realitza, però, fins ara en l'univers creat que gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta (vegeu Romans

8,22). Per això la invocació per la vinguda de l'Esperit té un aire clarament escatològic: que la seva presència faci més poderosos els primers fruits de la collita que vindrà, i que la faç de la terra resplendeixi des d'ara amb la renovació que ell porta.

El món i l'Esperit

El llibre de la Saviesa afirma que «l'Esperit del Senyor ha omplert tota la terra» (vegeu cant d'entrada de la Pentecosta); és una afirmació paral·lela a la del salm 103. L'Església recull aquesta afirmació fent-la explícita de la presència de l'Esperit Sant. El signe de les llengües en el dia de la Pentecosta és una indicació clarament universalista, ben recollida en les icones bizantines dedicades a aquest misteri. En totes elles, sota l'escena dels apòstols, s'obre una mena de cova obscura de la qual surt una figura reial amb dotze documents enrotllats: és el món, sortint de la tenebra per la recepció de la predicació apostòlica, sota l'impuls de l'Esperit Sant. On hi ha l'Església hi ha l'Esperit.

L'acció de l'Esperit de Déu «s'estén al cor de tots els homes. Crist va morir per tots, i la vocació suprema de l'home és, en realitat, una de sola, és a dir, la divina. En conseqüència, hem de creure que l'Esperit Sant ofereix a tots la possibilitat que, en la forma que només Déu coneix, s'associï al misteri pasqual» (constitució *Gaudium et spes*, 22). D'on poden venir, sinó de l'Esperit de

Déu, els bons desigs de tants i tants homes a favor de la pau, de la concòrdia, de la reconciliació entre les persones i els pobles? D'on, sinó de l'amor de Déu, ve l'amor veritable en el cor dels homes? Nosaltres, amb la llum de la fe, hi descobrim aquesta presència, que el món mateix no veu, i és un motiu de lloança i acció de gràcies, alhora que un impuls per «evangelitzar» aquestes actituds i esforços.

Al costat d'aquesta realitat lluminosa és innegable que també existeix una altra realitat tenebrosa, on no resplendeix l'alè de Déu, i que per això és desconcertant i abocada al retorn desesperançat a la cova obscura i a la pols. Aquesta realitat no està pas lluny de nosaltres; la tenim cada dia davant dels ulls: persones, institucions, publicacions... que fan «com si Déu no existís», o militen en l'ateisme, amb l'interès posat només en les coses terrenals —la pols!—: enemics de la creu de Crist, que tanquen el seu cor a la inspiració de l'Esperit, que tenen el cor endurit...

Però l'Esperit de Déu té prou força com per ressuscitar de la pols els ossos secs, diu el profeta Ezequiel, i convertir una plana desolada de cadàvers en una comitiva que retorna a la seva terra. «Quan envieu el vostre alè reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra!» Déu vol que la paraula profètica acompanyi l'acció de l'Esperit, i així està cridada a fer-ho l'Església, des del dia de la Pentecosta, a Jerusalem, fidel a la predicació apostòlica.

Per Samuel Gutiérrez

El sant de la setmana

- ☐ **Va néixer a Mornese (Itàlia) el 9 de maig del 1837**
- ☐ **Cofundadora, juntament amb sant Joan Bosco, de les Filles de Maria Auxiliadora**
- ☐ **Va morir el 14 de maig del 1881**
- ☐ **Va destacar pel seu amor a l'Eucaristia i a Maria Auxiliadora**
- ☐ **Canonitzada l'any 1951 per Pius XII**

Maria Dominica Mazzarello va néixer en el si d'una senzilla família italiana de pagesos. Era la primera de set germans. El treball intens i una vida cristiana encomiable dominava en aquella llar. Als quinze anys d'edat es va oferir a Déu amb el vot de virginitat. Va ser una jove emprenedora, amb capacitat de risc i sacrifici, impulsora ja durant la seva adolescència d'una escola de catecisme per a noies. Ella i les seves amigues ensenyaven costura mentre instruïen les més joves en els pilars de la vida cristiana.

La seva trobada amb sant Joan Bosco l'any 1864 va ser decisiva. El fundador dels Salesians, que pensava llavors organitzar alguna cosa per al

Santa Maria Dominica Mazzarello

bé de les joves, va establir les bases, amb l'estreta col·laboració de Maria Mazzarello, del que més tard seria l'Institut de Filles de Maria Auxiliadora, més conegudes avui com les Salesianes.

L'any 1872 Maria Mazzarello va fer els vots religiosos i va ser escollida superiora general, càrrec que va exercir fins al dia de la seva mort i en el qual va demostrar una gran capacitat com a mare i animadora de la comunitat.

El 14 de maig del 1881, quan només tenia 44 anys, va morir a la nova casa mare de Nizza Monferrato, a la província d'Asti. Va ser canonitzada el 24 de juny del 1951 per Pius XII, el qual la va reconèixer també com a cofundadora de l'Institut de Filles de Maria Auxiliadora.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua (Salteri: setmana 3)

MAIG

11. Diumenge

Diumenge de Pentecosta, Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi (s. II-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; Ponç (o Poni) bisbe, patró dels herbolaris; Eudald, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

Festa major: Castellolí (Anoia), Badalona (Barcelonès), Puig-reig (Berguedà), Viver i Serrateix (Berguedà), Montblanc (Conca de Barberà), l'Albagés (Garrigues), Castellfollit de la Roca (Garrotxa), Sant Feliu de Pallerols (Garrotxa), Llagostera (Gironès), Vallfogona de Balaguer (Noguera), Vall de Cardós (Pallars Sobirà), Serinyà (Pla de l'Estant), Ivars d'Urgell (Pla d'Urgell), la Vilella Baixa (Priorat), Campelles (Ripollès), Ripoll (Ripollès), Lleida (Segrià), Odèn (Solsonès), Castellserà (Urgell), Montcada i Reixac (Vallès Occidental).

12. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Jaume 1,1-11 / Salm 118 / Marc 8,11-13. Si es vol: *vermell*, St. Nereu i St. Aquileu (MLI); St. Pancraç (MLI). Lleida: St. Anastasi (ciutat, S / diòcesi, MO)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nereu i Aquileu (segles III-IV), mr. romà; Domènec de la Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; santa Electra mr.; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: Jaume 1,12-18 / Salm 93 / Marc 8,14-21. Si es vol: *blanc*, la Mare de Déu de Fàtima (MLI)

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sants, Pere Regalat, rel. franciscà; Muç o Muci, prev., i mr.; Miquel de Garikoitz (+1863), prev. basc, fund. Congregació del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Dimecres

Fèria, *Vermell.* St. Maties. Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maties o Macià, apòstol afeït (Ac 1,15-26), Pasqual I, papa; santa Gemma Galgani, vg. seglar.

Festa major: Tàrraga (Urgell).

15. Dijous

Fèria, *Blanc.* Jesucrist Gran Sacerdot per Sempre. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 (o bé: Hebreus 10,12-23) / Salm 39 / Lluç 22,14-20 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pàgina; Torquat, bisbe de Guadix i mr.; Eufraasi, bisbe i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).**Festa major:** Ordis (Alt Empordà), Sant Miquel de Fluvià (Alt Empordà), Vilanant (Alt Empordà), Cabanes d'Empordà (Alt Empordà), Castellví de Rosanes (Baix Llobregat), Bolvir (Cerdanya), Guils de Cerdanya (Cerdanya), Cervià de les Garrigues (Garrigues), Juncosa (Garrigues), la Vall de Bianya (Garrotxa), la Figuera (Priorat), Gimènells i el Pla de la Font (Segrià), Llardecans (Segrià).

16. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: Jaume 2,14-24.26 / Salm 111 / Marc 8,34-9,1

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; Simó Stock, prev. carmelità; Eufraasi, bisbe i mr.; Germer, bisbe; santa Margarida de Cortona, terciària.

Festa major: Mollerussa (Pla d'Urgell).

17. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Jaume 3,1-10 / Salm 11 / Marc 9,2-13. Si es vol: *blanc*. St. Pasqual Bailón (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

Festa major: el Milà (Alt Camp).

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

*Tots quedaren plens de l'Esperit Sant
i començaren a expressar-se*

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103

Beneix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres
[obres]

la terra és plena de les vostres criatures.

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.*O bé: *Al-leluia*

Si els retireu l'alè expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,
que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Segona lectura

1C 12,3b-7.12-13

*Tots nosaltres hem estat batejats en un sol
Esperit
per formar un sol cos*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Al-leluia

*Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres
fidels
i enceneu-hi la flama del vostre amor.*

Evangeli

Jn 20,19-23

*Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo
us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Barcelona

diòcesis

X Simposi de la Fundació Claret

■ La conclusió és que l'Església ha de ser més propera a la gent i més creativa en els mitjans i en el llenguatge

BARCELONA.— En el marc de l'any commemoratiu del bicentenari del naixement de sant Antoni Maria Claret, el X Simposi de la Fundació Claret, celebrat els dies 11 i 12 d'abril a Barcelona, va abordar el tema nuclear que l'ha acompanyat aquests deu anys d'història: la transmissió de la fe en la cultura occidental. El simposi, que sota el títol *Comunicar l'experiència cristiana avui*:

nous camins a recórrer va ser un homenatge al P. Claret i al bisbe Casaldàliga, va acabar amb la conclusió que la fe cristiana no és una doctrina que s'ha d'acceptar, ni un codi moral que s'ha de complir, sinó una experiència que ha de ser viscuda i comunicada. I en aquest marc, l'Església ha d'avançar en l'abordatge de nous llenguatges i actituds per entrar en sintonia amb la societat actual.

El cap de programes de la Fundació Claret, Ezequiel Mir, va presentar algunes claus ofertes pels experts en el fòrum, orientades a la revisió del model d'entendre i viure la transmissió de la fe. Entre d'altres aspectes, Mir va recollir com a primera conclusió la necessitat de fer una lectura positiva de la crisi de la transmissió de l'experiència cristiana avui perquè «la crisi és una ocasió única per discernir la veritat del nostre cristianisme i, més en concret, la veritat de la nostra manera d'entendre i viure l'evangeli». En segon terme, el cap de programes va apuntar cap a la transformació «d'una Església que intervé "des de fora" cap a una Església que camina amb la dona i l'home contemporanis».

Segons es va desprendre de les diferents intervencions, la crisi fa que sigui urgent reconèixer i valorar molt més l'acció de Déu fora de l'Església, enmig de les experiències profanes de la vida. I en aquest marc d'exposicions en relació amb la institució eclesial, el simposi també va recollir en la seva cloenda la necessitat d'un salt en el seu esquema de l'oferta i la demanda cap a la dinàmica del diàleg «perquè l'Església ha d'aprendre a escoltar, dialogar i expressar-se en el mateix llenguatge que una societat pluralista», «proposar la fe no és imposar ni pressionar, sinó oferir i sotmetre's a la possible adhesió o al rebuig». Seguint l'argument va destacar en una última conclusió la necessitat que té l'Església de ser creativa, ja que per a Mir una Església sense creativitat és «una Església condemnada a estancar-se en la decadència ja que les solucions del passat no serveixen per resoldre els problemes inèdits del present».

Moment de l'acte inaugural.

Per abordar les possibilitats i oportunitats de fer l'experiència cristiana de Déu en la cultura que ens envolta, la Fundació Claret va convidar a participar en aquest X simposi el monjo de Montserrat Lluís Duch, doctor en Teologia i Antropologia per la prestigiosa universitat de Tubinga, que va parlar de la fractura de la confiança i la revolució del creïble com dues de les principals causes de la situació feble del cristianisme avui; el professor d'Economia Internacional i Desenvolupament a la Universitat Complutense de Madrid, Pedro José Gómez, que va posar l'accent de la seva exposició en els canvis de la pastoral de joventut: de la promoció d'ideologia religiosa a l'experiència de la trobada amb Déu, dels models tancats i les pertinences fortes a la diversificació, de la institució que regula i controla a l'espai de creixement fraternal, de la retòrica religiosa a l'ope-

rativitat alliberadora i esperançadora de la fe, per esmentar-ne uns exemples.

En el simposi també va participar el catedràtic de l'Institut Teològic de Vida Religiosa de la Universitat Pontifícia de Salamanca, José Cristo Rey García, que va posar en relleu una de les claus de l'evangelització del P. Claret: la cordialitat, avui més important que mai de cara a comunicar l'experiència cristiana. El periodista Francesc Escibano, autor del llibre *Descalç sobre la terra vermella. Vida del bisbe Pere Casaldàliga*, va oferir la conferència sobre el bisbe Casaldàliga *Descalç a la terra mediàtica* i el doctor en Teologia José Ignacio González Faus, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i cap de l'Àrea de Teologia de Cristianisme i Justícia, va exposar la figura de Jesús com a comunicador del Regne de Déu, que va traduir per l'ex-

pressió «un altre món és possible des de Déu», alhora que com a realització en la pròpia vida d'aquest missatge.

El simposi va acabar amb la taula rodona *L'experiència de Déu avui: on? com?*, moderada pel periodista i director del programa *Signes dels temps* de Televisió de Catalunya, Francesc Rosaura. Hi van participar la doctora en arquitectura Inês Castel-Branco, coeditora de Fragmenta Editorial i premi Joan Maragall 2003 amb l'obra *Camins efímers cap a l'etern*; Berta Meneses, religiosa filipense i mestra zen; Manuel Hernández, jesuïta i coordinador de Creatius TSKV i del portal TSKV.cat, i Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona.

El provincial dels Claretians de Catalunya, Màxim Muñoz, juntament amb Ezequiel Mir, va tancar una trobada que exposa i aclareix molts aspectes sobre la transmissió de la fe avui, posant en evidència, entre d'altres coses, que la fe cristiana és per damunt de tot una experiència que toca la vida, més que una institució, una moral o una doctrina, i que cal que sigui comunicada per una Església més propera a la gent i més creativa en els mitjans i en el llenguatge.

La Fundació Claret és una entitat privada no lucrativa orientada a promoure els valors i la família com a motor i eix vertebrador de la societat actual. Impulsada l'any 1998 pels Missioners Claretians de Catalunya, treballa sobre quatre àmbits principals d'actuació: la formació, la recerca, l'orientació i la reflexió, i articula aquest treball a través de tres programes: Famíliaforum, Experiència Cristiana i Comunicació i Fe en Família. En aquest context, dins del programa Experiència Cristiana i Comunicació, la Fundació Claret va apostar per impulsar l'any 1999 un espai de debat que sota la fórmula de simposi permetés reflexionar any rere any, des d'una anàlisi interdisciplinària, sobre les diferents realitats que condicionen la manera de viure, l'evolució de la societat i l'experiència cristiana. (C.C.)

El cardenal es reuneix amb professors universitaris

BARCELONA.— El divendres 18 d'abril una cinquantena de professors universitaris es van reunir amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, per avaluar l'actual situació que viu la religió als centres universitaris catalans. La trobada, organitzada per la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona, va permetre que el professorat mostrés les seves inquietuds i demanés recursos per poder compaginar la docència amb la transmissió dels valors cristians. El cardenal va recordar la importància del professorat universitari pel que fa a la tasca pastoral i va destacar, en especial, la rellevància de complementar el

Agustí Codinach

Durant la trobada els professors van poder mostrar les seves inquietuds.

creixement acadèmic amb el creixement espiritual en la fe.

En un món que alguns creuen cada vegada més secularitzat, José Sols, professor de l'Institut Químic de Sarrià, va mostrar-se força optimista: «Hi ha més religiositat de la que sembla, però per apropar-nos als joves cal més cordialitat i no tanta formalitat, perquè ells mateixos ja s'interessen per tu i per la teva fe si t'hi mostres obert i receptiu.» El cardenal va comprometre's a facilitar la tasca dels diversos professors, que van sol·licitar rebre un curs de formació que els ajudés a transmetre el missatge evangèlic a la universitat. (Ferran Bolós)

Barcelona

BARCELONA.— El 26 d'abril passat les delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa van celebrar la festa del Primer de Maig en una jornada que va comptar amb la presència de Mons. Joan Carrera, bisbe

auxiliar de Barcelona. L'arxiprestat Rambles-Poble Sec va ser l'encarregat d'acollir els actes que van tenir lloc a les parròquies de Santa Madrona i Mare de Déu de Lourdes. La celebració va incloure una ponència sobre la problemàtica de la deslo-

calització, a càrrec de Xavier Sanz García, el testimoni de dos treballadors, diàleg entre tots els assistents i Eucaristia. Per finalitzar la jornada es va poder gaudir d'un ressopó en el decurs del qual es van continuar compartint les experiències viscudes.

Els sindicats cristians celebren el Primer de Maig

■ La jornada va comptar amb la presència del bisbe Joan Carrera

La celebració es va iniciar amb una petita pregària en la qual la lectura de l'evangeli de sant Mateu va recordar als assistents que els cristians han de ser la «llum del món»; també, en aquest cas, en l'àmbit laboral i quotidià.

La trobada tenia per objectiu tractar la problemàtica de la deslocalització de les empreses. Aquesta realitat, que és sovint molt silenciosa si no és viscuda de prop, pot afectar moltes famílies i per tant moltes persones.

Xavier Sanz, secretari de Relacions Institucionals i Comunicació de la Unió Sindical Obrera de Catalunya, va recordar el punt d'inflexió que va suposar el tancament de la multinacional Lear l'any 2002. Va ser aleshores quan molts van prendre consciència del fenomen de la deslocalització. «Després de la caiguda del mur de Berlín —que va significar el triomf d'un sistema econòmic i el fracàs d'un altre—, s'ha imposat un model en el qual sobreviuen els més forts, amb una competència ferotge. Les decisions es prenen per a la supervivència de l'empresa, mai des del punt de vista del treballador.» Aquestes dinàmiques de reestructuracions d'empreses, que poden arribar fins a la deslocalització, fan augmentar malauradament la precarie-

La trobada va comptar amb el testimoni de treballadors de factories.

tat dels llocs de treball i l'atur.

El ponent va il·lustrar la problemàtica amb el cas real d'una important multinacional nord-americana. L'empresa va tancar ara fa quatre anys la seva planta de producció a Girona després de sis anys de lluites per evitar-ho. Xavier Sanz va assenyalar que la multinacional tenia pre-

vista una partida pressupostària per gestionar la crisi i protegir la seva imatge davant dels mitjans de comunicació. Així podria conservar una bona imatge enfront dels consumidors mitjançant una constant campanya de contraatac envers els sindicats. «Les empreses estudien molt bé els procediments abans de tancar, mirant els

seus interessos. No es preocupen, però, de les conseqüències que això tindrà a la zona.»

Davant de les creixents dificultats que comporten les deslocalitzacions, la Unió Europea va crear un grup de treball. Les línies estratègiques de la UE assumeixen com a inevitable el procés de deslocalització i opten per una gestió positiva i equilibrada de la capacitat de transformació de les empreses. Aquesta gestió passa per un diàleg de l'empresa amb els treballadors —entenen també que l'empresa ha de conèixer els seus propis treballadors i fer-los participar en les decisions—; una anàlisi del territori des d'un punt de vista econòmic, social, empresarial, etc.; i no oblidar mai que l'objectiu final és que no hi hagi cap treballador que es quedi sense feina. Xavier Sanz proposa des de la Unió Sindical Obrera de Catalunya una línia d'actuació preventiva i una altra de pal·liativa. «Catalunya ha de desenvolupar una bona política industrial: si ja tenim una indústria, apostem-hi fort. Hem de continuar produint coses i no només serveis», va alertar el ponent respecte de l'actuació preventiva.

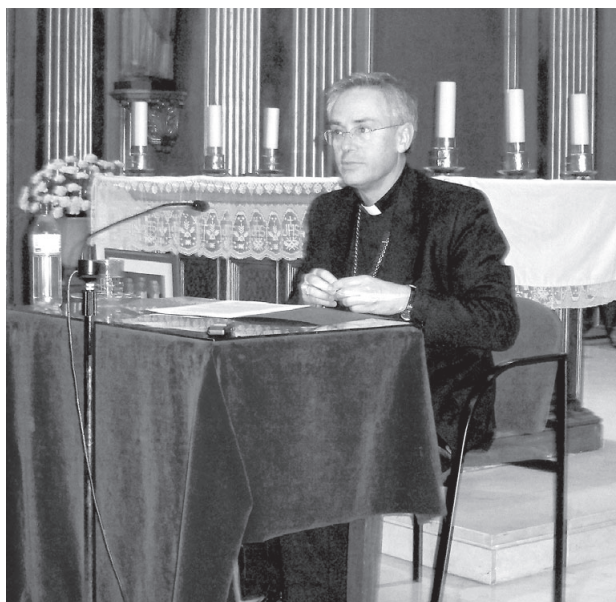
«A Catalunya», va continuar dient el secretari de Relacions Institucionals de la USOC, «l'administració obliga a presentar un pla social de recol·locació juntament amb l'expedient de regulació». No obstant això, en la realitat aquest pla social no se segueix. Xavier Sanz proposa una «clàusula social de garantia perquè hi hagi una assegurança de responsabilitat civil i una comissió de seguiment per part de l'administració» per tal de protegir els treballadors.

Mónica García

Mons. Romà Casanova parla dels màrtirs de Vic

BARCELONA.— La seu d'Hispania Martyr de Barcelona va acollir el 3 d'abril la celebració del Dia dels Màrtirs Espanyols. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va presidir l'Eucaristia a l'església de l'Adoració Nocturna i també va presentar la ponència *Testimoni de l'Església vigatana i el seu procés diocesà*. El bisbe, fent seves les paraules de Joan Pau II, va destacar que no hem d'oblidar el testimoni dels nostres màrtirs, ja que, tal com diu Benet XVI, «necessitem testimonis que s'han lliurat totalment perquè ens ho demostrin dia a dia».

Mons. Romà Casanova va enumerar la llarga llista de sants i de beats màrtirs que honoren la diòcesi de Vic, i va aportar detalls sobre alguns màrtirs del període 1936-1939, que van ser una rèplica del «primer màr-

tir, Jesús de Natzaret», que va viure estimant i va morir perdonant.

El bisbe de Vic va defensar que el missatge dels màrtirs no ha de ser oblidat per l'Església, perquè ells amb la seva sang vessada ens diuen que la fe en Crist ho és tot en la seva vida i per això, quan van vo-

ler arrancar-los la fe, els van arrancar la vida. Els màrtirs són servidors de la veritat i van donar la vida per la veritat de la fe, la veritat de Jesucrist, la veritat de Déu. Els màrtirs ens recorden que en la vida humana i cristiana no hi ha lloc per al relativisme covard que nega la veritat i la llum. Els màrtirs són testimonis de la veritat de l'amor. El mal no pot ser vençut pel bé. Ells van saber reaccionar estimant, fent el bé de l'amor, del perdó, de la pregària, de la benedicció als qui els mataben.

Els màrtirs són per a les nostres Esglésies un motiu d'esperança, perquè la seva sang vessada unida a la de Jesucrist, el primer màrtir, serà amb certesa la llavor de vida cristiana en moments de gran dificultat, sobretot entre els joves. (*Federico Plumed Feced, f.m.s.*)

El cardenal presideix la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

MONTSERRAT.— L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va presidir el 27 d'abril la missa de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat com una ocasió per pregar per Catalunya i per «preguntar-nos què ha de fer avui l'Església a Catalunya, ben conscients del servei molt preuat que ha anat fent des dels inicis de la nostra nació».

En la seva homília, el cardenal va parlar de la necessitat d'oferir a la societat catalana «tota la riquesa de l'humanisme cristià, capaç d'interessar moltíssimes persones —especialment els joves— i de voler viure'l amb joia i coratge», així com de la necessitat de comptar amb «cristians plenament convençuts que coneixin a fons els continguts de la fe i que estiguin sempre a punt per donar resposta de la seva esperança».

«L'Evangeli és la font que pot calmar la set espiritual de la societat catalana, de vegades trista i resignada, sovint escèptica davant del seu futur, que té la temptació de replegar-se sobre ella mateixa.» «Enmig de la nostra societat pluralista —va afegir el cardenal Martínez Sistach—, ens cal intensificar el diàleg ecumènic i interreligiós per prestar un servei ben preuat a l'espiritualitat de la societat, i a la pau en el món.» (C.C.)

Tarragona

Col·laboració de “la Caixa” en l’Any Jubilar

■ El Centre Social i Cultural de Tarragona acull un cicle de conferències sobre arqueologia i cristianisme

TARRAGONA.— L’Obra Social “la Caixa” s’adhereix a la celebració de l’Any Jubilar de Sant Fructuós amb la programació de diverses activitats al seu Centre Social i Cultural de Tarragona.

El primer fruit d’aquesta col·laboració és el conveni que aquesta entitat va signar el dia 25 d’abril passat amb l’Ajuntament de Tarragona i l’arquebisbat. Cada part signant aporta a la celebració

de l’Any Jubilar activitats socials i culturals, la seva difusió, així com la voluntat de potenciar projectes comuns per difondre el patrimoni cultural, artístic i musical de Tarragona.

Tal com va indicar Empar Martínez, delegada general de “la Caixa”, l’entitat «posa a disposició dels organitzadors el Centre Cultural i Social i es compromet a promoure-hi activitats de qualitat i d’altres de complementàries a les ja programades per les diferents institucions».

D’entrada, aquest centre de “la Caixa” acull la programació d’un cicle de conferències que, sota el títol *Arqueologia i cristianisme. La recerca de les arrels cristianes*, presenta diverses recerques científiques en l’àmbit de l’arqueologia cristiana desenvolupades a l’àrea mediterrània peninsular i a la ciutat de Roma. Aquests exemples permetran constatar el paper cabdal de l’Església primitiva en el procés de cristianització de la societat i de la seva transformació urbana.

La primera de les conferències va tenir lloc el dimarts 29 d’abril, a les set de la tarda, i va ser dictada per Albert Ribera, cap del Servei d’Investigació Arqueològica Municipal de l’Ajuntament de València, sota el títol *L’arqueologia de sant Vicenç Màrtir a València*.

En la segona xerrada, del dijous dia 8

Joan Boronat

El conveni es va firmar el 25 d’abril passat.

de maig, intervenen Gemma Garcia (Institut d’Arqueologia Clàssica), Antonio Moro (Ajuntament de Terrassa) i Francesc Tuset (Universitat de Barcelona), amb el tema *Sant Pere de Terrassa: la creació i monumentalització d’una seu episcopal sense*

ciutat. La conferència del dilluns dia 12 tractarà de *Noves investigacions sobre la tomba de sant Pau a Roma*, a càrrec de Giorgio Filippi, arqueòleg dels Museus Vaticans. Finalment, el dimarts dia 13 s’abordan les *Excavacions arqueològi-*

ques i prospeccions geofísiques a la catedral de Tarragona, per part de diferents arqueòlegs i experts en la matèria.

D’altra banda la Fundació “la Caixa” ha completat altres propostes com el cicle *Aprofundim les obres mestres*, que tindrà lloc al juny, tot demanant al seu coordinador, Rafael Esteve, la inclusió d’una peça de caràcter religiós, com el *Rèquiem* de Mozart. Així mateix, el Centre Social i Cultural acollirà alguns actes que formen part del Congrés Internacional *Pau, Fructuós i el cristianisme primitiu a Tarragona* com la conferència oberta al gran públic de Josep Amengual, *Els màrtirs cristians dels segles III-IV*, organitzada per l’Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

L’arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va destacar la vessant social i cultural de l’Any Jubilar de Sant Fructuós i l’alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros, es va comprometre a fer una senyalització ciutadana en la qual també figuri la ruta relacionada amb els sants màrtirs tarragonins.

Joan Boronat

Altafulla protagonitza la primera peregrinació, a peu, de l’Any Jubilar

Fins a 112 persones van participar en la peregrinació.

ALTAFULLA.— El dissabte dia 19 d’abril va tenir lloc la primera peregrinació, a peu, d’una comunitat de l’arxidiòcesi de Tarragona per participar en l’Any Jubilar de Sant Fructuós. En total van ser 112 les persones les que s’hi van apuntar, 85 de les quals van fer tot el recorregut caminant i van invertir quatre hores per recórrer els 14 quilòmetres que hi ha de l’església parroquial d’Altafulla a la catedral de Tarragona, pel camí paral·lel a l’antic traçat de la Via Augusta romana. Entre l’expedició, cal destacar la presència de l’alcalde d’Altafulla, Josep Maria Gené; del pelegrí més jove, Ignacio Berea, de només sis mesos, i dels més grans, Joan Aguilera i Maria Suñé, de 78 anys.

En arribar a Tarragona els pelegrins altafullencs van ser rebuts i saludats, un per un, per l’arquebisbe, Mons. Jaume Pujol Balcells, per dirigir-se després cap a la capella del Seminari i participar en la missa jubilar. Posteriorment es va servir el dinar al mateix Seminari i el grup va estar acompanyat de Mn. Alfons Vilà, rector d’Altafulla, i de l’antic rector, Mn. Joaquim Gras. Acabat el dinar, els pelegrins es van desplaçar fins a la catedral, el pretori i, finalment, l’amfiteatre romà, lloc del martiri dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi. Tots els participants van rebre un diploma acreditatiu de la peregrinació, així com una gorra vermella en record de l’esdeveniment. D’altra banda, la comunitat parroquial del Vendrell està planificant el seu propi pelegrinatge a peu fins a Tarragona. En aquest cas, serien un total de 30 quilòmetres de recorregut. (J.B.)

Festa de la Divina Misericòrdia

TARRAGONA.— La festa de la Divina Misericòrdia, instituïda per Joan Pau II el 30 d’abril del 2000, se celebra el primer diumenge després de la Resurrecció. Des de Barcelona s’ha estat divulgant aquesta devoció des d’abans del 1990 i s’ha estès per tot l’Estat espanyol. A Catalunya ja ha quallat en moltes localitats de les quatre províncies, especialment a Barcelona, Tarragona i Lleida.

L’Apostolat de la Divina Misericòrdia de Tarragona, en col·laboració amb l’arquebisbat, va celebrar la festa a la catedral de Tarragona. Més de mil persones van participar en l’Eucaristia que va presidir l’arquebisbe Jaume Pujol. En acabar la missa, el Santíssim va quedar exposat a l’altar major, on es va resar el Rosari a la Mare de Déu, i Mn. Joaquim Gras va dirigir la Coroneta de la Misericòrdia. Després, l’arquebisbe va fer una brillant homilia sobre la Divina Misericòrdia i va acabar amb la consagració de la diòcesi a la Divina Misericòrdia, la benedicció i reserva del Santíssim Sagrament i la veneració de la relíquia de santa Faustina Kowalska.

La catedral de Tarragona va acollir la festa de la Divina Misericòrdia

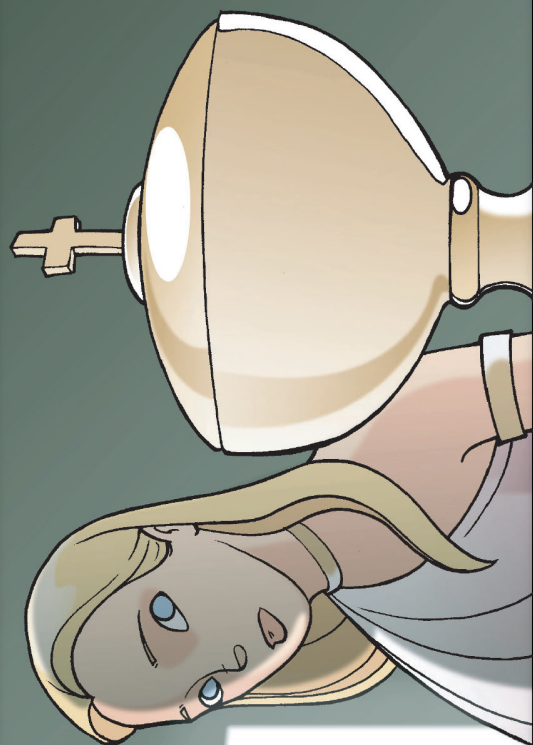
Pel que fa a Barcelona, enguany la festa va adquirir un especial relleu a les parròquies de Santa Maria de Castelldefels i de Sant Pere del Masnou. A Barcelona ciutat es va celebrar en diverses parròquies, però especialment a Sant Agustí, on des de fa anys està establerta la devoció diària.

L’arquebisbe Joan Martí, bisbe emèrit d’Urgell, va presidir la celebració. L’església era plena a vessar, amb molta gent dreta. Els actes van començar amb l’exposició del Santíssim i rés del Rosari, després es va resar la Coroneta, es va fer la reserva del Santíssim i es va passar a venerar la relíquia de santa Faustina. A les 18 h es va celebrar la missa solemne, amb els cants a càrrec de la Coral Via Cantorum.

Pel que fa a Girona, cal destacar la festa celebrada al convent de les Esclaves del Santíssim Sagrament, a la parròquia del Bon Pastor de Figueres i a Salt. (C.C.)

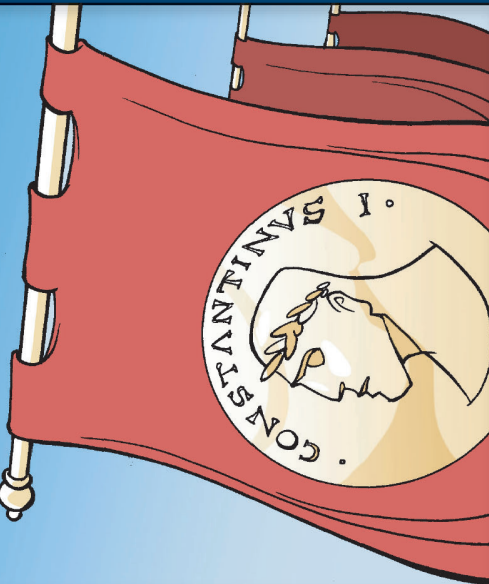

ELENA S'ADMIRA DE LA IMPORTÀNCIA DE LA EUCARISTIA I, SOBRETOT, DE L'AMOR QUE ELS CRISTIANS MANIFESTAVEN ENTRE ELLS I CAP A JESÚS. DESPRÉS D'AQUESTA EXPERIÈNCIA, COMENÇA A CREURE EN DÉU.

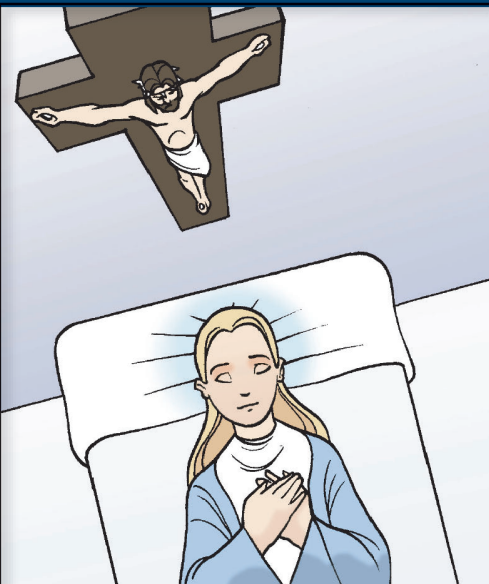
VA CONVÈNCER EL SEU MARIT PERQUÈ S'ACABESSIN LES PERSECUCIONS ALS CRISTIANS I AIXÍ POGUÉSSIN ANAR A MISSA LLIUREMENT.

QUAN MORÍ CONSTANCI, EL SEU FILL CONSTANTI ES VA CONVERTIR EN EMPERADOR. ELL SEGUI AMB LA NORMA DE RESPECTAR ELS CRISTIANS I, GRÀCIES A AIXÒ, MOLTS HOMES I DONES ES CONVERTIREN I CREGUEREN EN JESÚS.

ELENA VA MORIR L'ANY 326, ACOMPANYADA PER LA SEVA FAMÍLIA, I AMB LA GRAN SATISFACCIÓ D'HAVER TRANSFORMAT UNA FAMÍLIA I UN GRAN IMPERI A LA FE CRISTIANA.

ES DIU QUE SANTA ELENA VA BUSCAR DURANT ANGLT DE TEMPS LA CREU EN LA QUAL MORÍ JESÚS, I TAMBÉ L'ESCALA QUE PLUJA QUAN VA SER CONDEMNAT. LES VA TROBAR I MANA PORTAR-LES A ROMA PER SER VENERADES.

Santa Elena

Nom: Santa Elena

Data de naixement: any 270

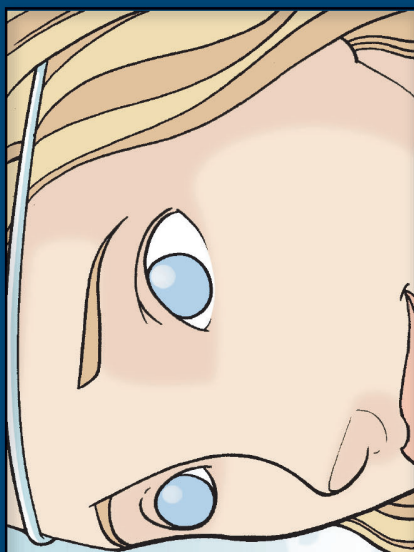
Lloc de naixement: Bitínia (al sud de Rússia, aprop del Mar Negre)

ELS EXTRAORDINARIS

SANTA ELENA FOU UNA DONA EXTRAORDINÀRIA PERQUÈ TOT I PERTANYER A UNA FAMÍLIA QUE PERSEGUIA ELS CRISTIANS, VA CONVÈNCER TOTS DE L'AMOR INMENS DE DÉU I ELS CONVERTÍ EN AMICS DE JESÚS.

SANTA ELENA PERTANYIA A UNA FAMÍLIA MOLT RICA. ES VA CASAR AMB CONSTANCI, L'EMPERADOR DE ROMA. VAN TENIR UN FILL, CONSTANTI. LA FAMÍLIA D'ELENA NO ERA CRISTIANA, PERÒ VEIA AMB TRISTESA COM MOLTS SOLDATS PERSEGUIEN I MATAVEN ELS QUE CREIEN EN JESÚS.

DURANT MOLTS ANYS L'EMPERADOR CONSTANCI VA PARTICIPAR EN GUERRES I LLUITES. MENTRESTANT, ELENA ES DEDICAVA A AJUDAR ELS ALTRES, I SOBRETOT A CUIDAR I EDUCAR CONSTANTI; PERQUÈ ELL HAVIA DE SER EL SEGÜENT EMPERADOR DE ROMA.

UN DELS TREBALLADORS QUE VIUEN A LA CASA D'ELENA ERA CRISTIÀ. ELL LI PARLAVA MOLT SOBRE JESÚS. UN DIA LA CONVIDÀ A ASSISTIR A MISSA EN UN LLOC AMAGAT.

DURANT LA MISSA, VAN ARRIBAR UNIS SOLDATS ROMANS I COMENÇAREN A MATAR TOTS ELS QUE ESTAVEN ALLÍ. NOMÉS EL SACERDOT I ELENA VAN ACONSEGUIR FUGIR.

EL SACERDOT VA AMAGAR EL COPÓ AMB LES HÒSTIES CONSGRADES SOTA LA SOTANA; PERÒ EN LA PERSECUCIÓ, UNA LLANÇA EL PERÍ EN EL PIT. ABANS DE MORIR LI ENTREGÀ EL COPÓ A ELENA.

ELENA, AQUEST ÉS EL COS DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST. CUIDA'L I DEFENSAL AMB LA TEVA VIDA, SI FOS NECESSARI.

La pel·lícula triomfa al Festival de Cinema de Toronto

«Bella», una mirada cristiana sobre els drames de la vida

Bella explica la història real de Nina, una jove cambrera soltera que després d'haver-se quedat embarassada perd la feina i es planteja la possibilitat d'avortar. Mentrestant coneix José, un cuiner llatí misteriosament compassiu que interpretat per l'actor i cantant mexicà Eduardo Verástegui, impulsor

de la productora Metanoia Films, esdevé l'única persona a la seva vida que realment en té cura. A través d'aquesta bonica història d'amor ambientada a Nova York, **Bella** busca oferir una mirada nova, a la llum de la fe i dels valors cristians, sobre els drames de la vida humana.

Produïda per Metanoia Films i premiada ja amb diversos guardons de prestigi a Amèrica —entre ells el premi «Fe i Valors» i el People Choice Award del Festival de Cinema de Toronto—, la pel·lícula **Bella** ha esdevingut en els darrers mesos una de les apostes més interessants del cinema de valors cristians. Com ha afirmat Eduardo Verástegui, protagonista i productor de la cinta, «aquesta pel·lícula és bàsicament una història d'amor». I afegeix convençut: «**Bella** ensenya l'amor més fort, que no és només el romàntic, sinó el que et fa sacrificar-ho tot per una altra persona.»

Amb un pressupost senzill i una aposta clara pel cinema de valors, **Bella** ha esdevingut inesperadament un dels èxits de la temporada a Amèrica. Ben treballada cinematogràficament i amb una història d'amor fora del que és comú, l'opera prima del mexicà Alejandro Monteverde podria marcar tendència en el cinema a favor de la vida i de la dignitat de les persones. **Bella**, que es podria estrenar a Espanya en els pròxims mesos, és la primera pel·lícula de Metanoia Films, una productora que té com a objectiu principal «utilitzar el cinema per marcar diferències positivament en la cultura i en la vida de les persones».

Història de conversió

En la producció de **Bella** ha tingut molt a veure la història real de conversió del seu protagonista, l'actor i cantant mexicà Eduardo Verástegui, que bé podria ser també el guió d'una altra pel·lícula. Verástegui, que és d'aquests actors llatins que causen la història entre les adolescents, va

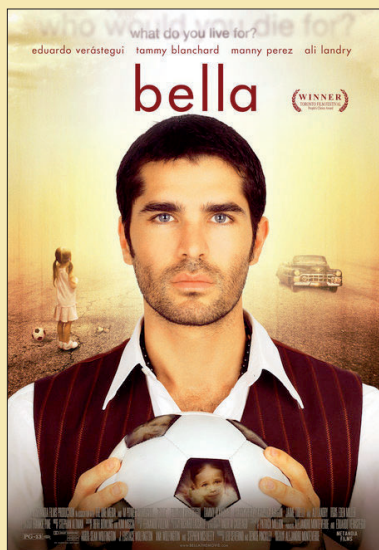
viure fa uns anys una experiència que va canviar-li radicalment la vida i la carrera professional. Després de consolidar-se com a actor llatí de moda, gravar el seu primer disc com a solista, i aconseguir així tot el que ell creia que li podia donar la felicitat, Eduardo Verástegui entra en relació amb una professora d'anglès catòlica que el fa anar al fons de la vida i

descobrir-se terriblement «buit i insatisfet»: «Em vaig adonar que jo era com un gos llebrer que perseguia una llebre a les curses. Quan vaig arribar a mossegar-la em vaig fer mal perquè era de metall: perseguia una mentida.»

Aquella experiència de buit el fa abandonar-se en Déu i redescobrir a poc a poc la bellesa de la vida cristiana. Estableix amistat amb diversos capellans i un dia decideix fer una confessió general: «Allí vaig comprendre que no havia nascut per ser actor o cap altra cosa, sinó per conèixer, estimar i servir Jesucrist.» Després de vendre tots els seus béns i fer una experiència com a missioner al Brasil, inicia aleshores una nova aventura cinematogràfica, encara que aquesta vegada marcada per la seva experiència de conversió. Funda a Hollywood Metanoia Films i es compromet a fer pel·lícules al servei de l'esperança i la dignitat humanes. És així com neix el projecte de produir **Bella**, la primera pel·lícula d'una petita productora que apunta alt en el cinema de valors cristians.

Juntament amb la proposta professional, Verástegui ha creat també un estudi bíblic per a actors i directors, com a lloc d'encontre a Hollywood per als qui busquen alguna cosa més que la fama. L'actor mexicà, considerat com un dels més atractius de Hollywood, assegura viure feliç en castedat des de fa cinc anys, fidel a l'Eucaristia i al res diari del Rosari. Entre els joves catòlics americans Verástegui ja ha esdevingut tot un referent contracultural i un exemple eloqüent que només Déu és capaç de donar la felicitat plena. (C.C.)

FITXA TÈCNICA

Títol original: *Bella*.

Gènere: Drama.

Direcció: Alejandro G. Monteverde.

Guió: Patrick Million i Alejandro G. Monteverde.

Repartiment: Tammy Blanchard, Sophie Nyweide, Eduardo Verástegui, Ramón Rodríguez, Manny Pérez.

Fotografia: Andrew Cadelago.

Música: Stephan Altman.

Producció: Metanoia Films.

Durada: 91 minuts.

Estrena a EE.UU.: Octubre de 2007.

Estrena a Espanya: Pròximament.

MÉS INFORMACIÓ: www.bellamoviesite.com

Tortosa

Trobada d'adults d'Acció Catòlica

■ Prop de 150 persones es van trobar per compartir la fe i animar-se en el seguiment de la seva formació

TORTOSA.— La comissió diocesana responsable dels grups de formació de l'Acció Catòlica general d'adults va convocar el diumenge 20 d'abril una trobada de tots els seus membres al Seminari de Tortosa. Prop de 150 persones es van trobar per compartir la fe, animar-se en el seguiment de la seva formació, per sentir-se responsables de la vida cristiana a la diòcesi tortosina, per créixer en la comunió i la formació i per afavorir la renovació espiritual de les comunitats.

Seguint les indicacions de la carta pastoral *Jo sóc amb vosaltres fins a la fi del món*, en què Mons. Xavier Salinas ofereix com una proposta de formació l'itinerari de formació cristiana d'adults impulsat per la Conferència Episcopal amb la col·laboració de l'Acció Catòlica, es va fer la trobada anual de tots els qui setmanalment participen en aquests grups de formació d'arreu del bisbat.

La trobada va començar amb una pregària que va dirigir Mons. Xavier Salinas, que, seguint la frase de Jesús «Jo sóc la Llum», va entrar des d'aquesta perspecti-

La trobada va tenir lloc al Seminari de Tortosa.

va en la necessitat que tenim tots els cristians de deixar-nos il·luminar per Crist i després portar aquesta llum nova al món en què vivim, treballem i construïm.

La conferència de formació va anar a càrrec del vicari general de la diòcesi, Mn. Josep-Lluís Arín i Roig. Des de la perspectiva que dóna l'exhortació de Joan Pau II *Catechesi tradendae*, quan diu que «la renovació en l'Esperit serà autèntica i

tindrà una veritable fecunditat dins de l'Església, no tant en la mesura que susciti carismes extraordinaris sinó més aviat en la mesura en què portarà el nombre més gran possible de fidels en la seva vida quotidiana a un esforç humil, pacient i perseverant per conèixer millor el misteri de Crist i testimoniar-lo», va fer tot un seguit de cites de la *Christifideles laici* situant la formació des d'una perspectiva

privilegiadament espiritual, que busca un llenguatge eclesial comú, que intenta saber amb sabor la conversió doctrinal, espiritual i pastoral. Una formació per créixer en actituds evangèliques, que procura la renovació eclesial del grup, de la parròquia i de la diòcesi, que doni raó de la nostra esperança.

Seguidament es van fer grups de treball per compartir experiències i diferents maneres de treballar amb els materials que preparen els responsables de l'Acció Catòlica de Tortosa. Va ser un moment intens i viu de compartir i crear lligams que va unir persones de diferents pobles i de diverses realitats pastorals.

L'Eucaristia, a la capella del Seminari, la va presidir el mateix Mn. Arín, que comentant la Paraula de Déu d'aquell diumenge V de Pasqua va animar a viure la confiança com «un exercici de resposta activa a l'obra amorosa de Déu».

Després es va passar als menjadors del seminari, on es va servir l'àpat, i una vegada celebrat el festival de gresca i alegria a l'Aula Magna del Seminari va partir cadascú cap a la seva realitat a intentar posar en pràctica el que la jornada i tota la formació del curs ha anat sembrant en els cors dels participants.

Víctor-Manuel Cardona

Cadena de pregària per les vocacions sacerdotals

TORTOSA.— Seguint una tradició de prop de vint anys des de la mitjanit del divendres de la tercera setmana de Pasqua, 11 d'abril, fins dissabte 12 a la mitjanit es va fer a la diòcesi de Tortosa la cadena de pregària per les vocacions sacerdotals, organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional. La participació de parròquies, monestirs, comunitats religioses i moviments eclesials possibilita que d'una manera ininterrompuda s'elevi a Déu per mediació de Crist una fervorosa pregària perquè envii treballadors als seus sembrats.

Aquest any, com sempre, va participar-hi molta gent: alguns d'una manera pública reunits en comunitat a les parròquies, capelles o oratoris; d'altres des de la intimitat de casa seva. D'una manera particular convé destacar en aquesta ocasió la novetat d'un cartell i la llarga permanència de pregària d'una parròquia i d'una comunitat religiosa.

La novetat del cartell d'enguany és que il·lustrava un gran mapa de la diòcesi en el qual estan situades totes i cadascuna de les parròquies, monestirs i comunitats religioses que van participar en la cadena de pregària, així com els horaris que s'havien compromès a pregar per les vocacions.

Davant d'aquesta ocasió i donada l'oportunitat que va suposar l'any de l'Eucaristia que va proclamar el papa Joan Pau II i que Benet XVI va realitzar, la parròquia de l'Assumpció de Vinaròs

El cartell informava dels llocs i els horaris de la pregària.

i la comunitat de les Serventes de Jesús de Tortosa van donar un espai més llarg com a possibilitat per a la pregària.

Les Serventes de Jesús, a causa del seu carisma de vetllar malalts a la nit, van encarregar-se de mantenir la vetlla de pregària des de les tres de la matinada fins a les 8.30 del matí de l'endemà. La comunitat parroquial de l'església arxiprestal de Vinaròs va exposar el Santíssim des de les 9 fins a les 13 h, quan va acabar l'adoració eucarística i la pregària per les vocacions. (V.M.C.)

«Jornada del Totxo» a la parròquia de Camp-redó

CAMP-REDÓ.— La parròquia de Camp-redó va organitzar el 20 d'abril, aquesta va ser la quarta vegada, una jornada a favor de Mans Unides que titula «Jornada del Totxo». Els maons que entre els més de 300 participants van col·locar a la plaça del poble simbolitzen la necessitat que col·laborem plegats en la construcció d'un futur de dignitat per a totes les persones d'arreu del món.

Tot el poble va ajudar a recaptar diners per ajudar els projectes que Mans Unides diocesana ha pres per aquest any. Es va vendre menjar a un euro, es van fer rifes i tómbols, es va organitzar un campionat de futbol i, per als més petits, un grup de monitores van preparar jocs i entreteniments. També unes mestres van preparar per als adolescents uns jocs que els fessin reflexionar sobre les dificultats que moltes persones passen arreu del món i sobre la necessària solidaritat que entre tots hem de tenir.

Grans i petits van col·laborar en la «Jornada del Totxo».

Eren ja més de les sis de la tarda quan va tenir lloc a l'interior de l'església una conferència sota el títol *Els templers es construeixen un terme: Camp-redó. L'últim reducte templar*, que va dictar de forma magistral Laureà Pagarolas, especialista en el món templar de les terres de l'Ebre i director de l'Arxiu Protocols Notarials de Barcelona. Més de 150 persones, moltes dretes, van seguir amb interès la densa i documentada exposició de Pagarolas.

Al final, malgrat la primera pluja, va ser una festa molt lluïda a la plaça de l'Església. Més de 300 persones van fer possible que es recollissin més de 1.300 euros que es van lliurar a la Delegació diocesana de Mans Unides. (V.M.C.)

Solsona

Alumnes d'ESO descobreixen el misteri de l'Eucaristia

■ Els joves van viure les diverses representacions de la festa del Corpus

SOLSONA.— Alumnes de diverses escoles cristianes van descobrir el misteri de l'Eucaristia mitjançant la celebració de la festivitat de Corpus a Solsona. L'objectiu de la trobada era fer descobrir als nois i noies de les diferents escoles cristianes que el Senyor Jesús s'ha volgut quedar a prop dels homes a través del misteri de l'Eucaristia. Es tractava que, mitjançant els diferents elements de la festa del Corpus que celebra la ciutat de Solsona, els joves fessin tres descobertes.

Els alumnes van participar en les diverses activitats.

En primer lloc, els joves van poder descobrir el cor de l'Eucaristia. L'activitat es va fer a la catedral de Solsona, on un grup de nois i noies de l'escola Arrels de Solsona va representar un fragment de

la processó de Corpus. En segon lloc, els joves van poder descobrir que l'Eucaristia ens fa bons. Va ser al pati del Seminari, on un noi de la mateixa escola Arrels va fer el ball del Drac. Finalment, a la plaça del

Consell Comarcal, els joves van poder descobrir que l'Eucaristia fa poble mitjançant el Ball de Nans.

Després de cadascuna de les representacions, va seguir un treball en petit grup

en el qual es van fer reflexions sobre el tema per tal d'ajudar els joves a fer la descoberta proposada. Tots els grups van treballar amb una molt bona actitud de participació. Tot seguit es va fer un dinar de germanor, al pati del Seminari, on tant els nois i noies com els professors que els acompanyaven, van poder gaudir d'una bona companyonia i un excel·lent clima d'amistat.

A continuació es van dirigir a l'església parroquial per celebrar l'Eucaristia. Va ser tot un sentiment de joia que es va despertar en veure prop de 200 adolescents reunits entorn de l'altar, mostrant un gran respecte a la celebració de l'Eucaristia i una actitud de voler conèixer i experimentar les descobertes fetes durant el matí.

La trobada va acabar amb un grup d'animació, Pentina el Gat, que va posar el toc festiu a la diada. Tots els participants van marxar amb un excel·lent regust de boca i amb ganes de tornar-hi el curs que ve.

Cal fer menció especial a la manera magnífica com els alumnes de l'escola Arrels de Solsona, motivats i ajudats pels seus professors, van preparar la benvinguda, el guiatge per la ciutat i les representacions de la Festa del Corpus. Hi van posar tota la seva il·lusió i tot el seu saber.

Ramon Estany

LLEIDA

La catedral acull una exposició dedicada a la Divina Misericòrdia

LLEIDA.— La catedral de Lleida acull des del diumenge de l'octava de Pasqua, festa de la Divina Misericòrdia, una exposició fotogràfica dedicada a aquesta advocació i a la seva impulsora, la religiosa polonesa santa Faustina Kowalska.

La mostra, on preval la fotografia, és una iniciativa de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida per tal de donar-la a conèixer i promoure una devoció que en poc temps ha arrelat amb força a Lleida. Tant és així que el bisbe administrador apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, va consagrar la diòcesi a la Divina Misericòrdia en la missa celebrada a la mateixa catedral el 30 de març, el segon diumenge de Pasqua, dia de la seva festa, instituída per Joan Pau II el 30 d'abril de l'any 2000.

L'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida té la seva seu a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida, on tots els divendres de mes té lloc el rés de la Coroneta de la Divina Misericòrdia, amb exposició del Santíssim i veneració de la relíquia de santa Faustina, per cloure amb l'Eucaristia.

L'exposició a la catedral de Lleida podrà ser visitada durant dos mesos. (J.C.)

Intensa activitat als Centres d'Esplai Cristians i al MIJAC

JUNEDA.— Els joves de la diòcesi de Lleida han estat protagonistes del mes de març, qualificat d'intens en moviments com el MIJAC i els Centres d'Esplai Cristians. Cal esmentar en primer lloc la trobada d'un centenar de monitors i monitores dels centres d'esplai i colònies del bisbat de Lleida, que va tenir lloc a la casa de colònies de La Manreana (Juneda) el cap de setmana del 29 i 30 de març. L'encontre, de caire festiu, va ser motivat per un centre d'interès que convidava els monitors a celebrar la festa major de «VilaLleure», on l'alcalde, l'hereu i la pubilla van acompanyar tots els «vilatans» i «forasters» al llarg de tots els actes del programa.

Va ser una trobada per passar-s'ho bé, conèixer els monitors i monitores d'altres centres que fan una mateixa tasca educativa i revifar l'esperit de compromís voluntari que mou un temps de lleure d'un valor incalculable.

D'altra banda, el Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC) va tenir també un mes intens amb la realització de diferents i seguides activitats. El diumenge 2 de març es va fer una

trobada de formació als locals de la parròquia del barri de Balàfia de la ciutat de Lleida, on el moviment és prou arrelat. Es va parlar sobre l'economia i el finançament del MIJAC en l'àmbit catalanobalear i diocesà. També es va posar en comú la vida dels centres, les activitats diocesanes i el treball que es fa amb els infants. El cap de setmana següent, es va fer una altra trobada en l'àmbit diocesà dels infants del MIJAC. Va tenir lloc a la granja-escola La Manreana de Juneda, amb la participació d'unes 50 persones entre infants i animadors, que van compartir activitats, jocs i tallers. També es va fer una breu presentació del treball a fer per a la campanya del moviment a la diòcesi de Lleida amb el lema «Amb respecte i col·laboració, Lleida anirà millor».

La trobada de monitors va ser de caire festiu, tal com ens mostra la imatge.

I a la tarda-vespre del dissabte següent, 15 de març, va tenir lloc una trobada d'iniciació a Albatàrrec, on es van aplegar els animadors en iniciació, joves i adolescents de les diferents parròquies on és present el MIJAC. Tots ells, uns quinze, van treballar el tema de la formació sobre el joc, fent teoria i pràctica alhora i fent realitat la vida i el treball d'aquest moviment de joves compromesos amb els infants i l'església. (J.C.)

«**F**ills estimats! També avui us convido a tots a creure en l'amor de Déu, com una flor que sent els raigs càlids de la primavera. Així també vosaltres, fills, creixeu en l'amor de Déu i porteu-lo a tots aquells que estan lluny de Déu. Busqueu la voluntat de Déu i feu el bé a aquells que Déu ha posat en el vostre camí; i sigueu llum i alegria. Gràcies per haver respost a la meua crida!

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'abril del 2008

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

www.medjugorje.es

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

Girona

Trobada diocesana de catequesi en l'etapa de seguiment

■ Més de 300 participants es van aplegar a la Celler de Ter sota el lema «Construïm l'Església»

LA CELLERA DE TER.— L'etapa de seguiment a la catequesi és una de les més crítiques, almenys a la diòcesi de Girona. Després de la nodrida participació en l'etapa de preparació de la Primera Comunió, una vegada rebut el sagrament, es fa més difícil que els infants mantinguin el contacte amb la catequesi parroquial. Davant d'aquesta realitat la Delegació diocesana ha intensificat el programa de seguiment, en el qual un dels seus referents és la trobada pasqual.

enguany es va escollir la població de la Celler de Ter, on es van aplegar més de 300 participants, 170 infants, mig centenar de catequistes i altres acompanyants. El lema escollit va ser «Construïm l'Església», que es va presentar en forma de conte escenificat, en el qual es destacava el paper de tots, grans, joves i infants, en la tasca de l'evangelització i del servei. Abans de començar l'Eucaristia, que va ser concelebrada pel rector, Mn. Ramon Oller, i el delegat diocesà de Catequesi, Mn. Salvador Gras, els fidels rebien una creu portada pel P. Josep Codina, c.m.f., des de Terra Santa. Cada grup parro-

quial portava una tarja en forma de totxana on hi havia escrits tots els serveis que portava a terme entre els feligresos respectius i els enganxaven en un mural on hi havia la imatge d'un Crist acollidor a l'entorn de la taula.

Al migdia va fer-s'hi present el bisbe, Mons. Carles Soler, que va impartir la seva benedicció als participants en la trobada. Seguidament, es van traslladar al pavelló municipal per participar en el dinar de germanor i la vetllada que havien preparat els membres de l'agrupament escolta local Puig d'Afrou.

Víctor Gay

URGELL

Visita del provincial dels Jesuïtes i del seu successor

LA SEUD'URGELL.— El dia 17 d'abril, el bisbe d'Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense va rebre al Palau Episcopal de la Seu d'Urgell la visita del P. Pere Borràs, superior provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya, amb el P. Lluís Magriñà, que el proper 15 de juny el substituirà com a provincial. Tots dos van poder explicar àmpliament el seu treball a Catalunya i també el ressò de la seva participació en la 35a Congregació General de la Com-

panyia de Jesús, on va resultar elegit nou prepòsit general el P. Adolfo Nicolás, palentí molt vinculat des de la seva infància a les terres catalanes.

El P. Lluís Magriñà, de 61 anys, s'ha dedicat especialment a l'ajuda humanitària i a la cooperació al desenvolupament. Va ser fundador i director de l'ONG Intermón, va crear la xarxa educativa de centres jesuïtes a Catalunya, i durant els darrers set anys, va dirigir el Servei Jesuïta als Refugiats. (D.C.)

Jornada de Pastoral Vocacional a Guissona

GUISSONA.— La Delegació diocesana de Pastoral Vocacional de la diòcesi d'Urgell, en coordinació amb la parròquia de Guissona, va dur a terme una jornada de Pastoral Vocacional al Col·legi de les Religioses Dominiques de l'Anunciata el 18 de març. Amb atenció i bona recepció, i dirigits pel delegat diocesà, Mn. Ignasi Navarri, els alumnes dels cursos de 3r, 4t, 5è i 6è de Primària van seguir la reflexió que va suscitar la presentació del DVD *Si avui escoltes la seva veu*, preparat per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola. És aquesta una acció important que la Delegació de Pastoral Vocacional del bisbat ofereix a aquelles parròquies i centres educatius que estiguin disposats a reflexionar sobre un tema tan decisiu i prioritari com la Pastoral Vocacional entre nosaltres. Per connectar amb la Delegació de Pastoral Vocacional: inb@bisbaturgell.org (D.C.)

XXI marxa a peu a Montserrat

LA SEU D'URGELL.— Des del divendres 18 al diumenge 20 d'abril, 27 persones del bisbat d'Urgell van caminar, un any més, als peus de la Mare de Déu de Montserrat. Durant tot el diumenge els pelegrins van estar recolzats i acompanyats pel bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, que, un any més, s'ha acostat a Montserrat i ha vist de primera mà el cansament i la joia dels caminants. Després del dinar

en comú, tots els presents, famílies i coneguts dels participants inclosos, van celebrar l'Eucaristia al cambril, presidida pel bisbe d'Urgell. A la celebració s'hi va ajuntar un grup important d'Andorra, també a Montserrat, que venien de veure la Passió a Olesa de Montserrat. També s'hi va fer present el delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, antic responsable de la coordinació de la Marxa a Montserrat. (D.C.)

Us recordem que la rifa 2008 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2008:

1r premi: un cotxe Citroën C2 1.1 Furio, amb aire condicionat, ràdio cd mp3 i pintura metal·litzada.

2n premi: dues places per a un viatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2008).

3r premi: val per 300 euros en compres en un centre comercial de la ciutat de Barcelona.

Premi especial: 3.000 euros per als compradors d'un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 12 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 17 de juliol, a les 17 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA (EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA (EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA (EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL 24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon 934 092 810 / Fax: 934 092 775
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail publicitat@catcrist.com

Girona

L'abat de Poblet presideix la trobada pasqual de la vida contemplativa

■ El P. Josep Alegre va evocar la figura de Thomas Merton

CANET DE MAR.— Organitzada per la Delegació diocesana per a la Vida Consagrada, les comunitats de religiosos i religioses contemplatius del bisbat es van aplegar en la trobada anual de Pasqua, que enguany va tenir com a escenari el santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Canet de Mar, amb un convidat d' excepció: l'abat de Poblet, el P. Josep Alegre. La celebració va comptar amb la presència del bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler, i l'acollida del rector de la parròquia i del capellà custodi, Mn. Àngel Pagès i Mn. Vicenç Carbó respectivament.

L' eix central de la conferència de l'abat Alegre va ser la figura i l'obra de Thomas Merton a partir del text *Assaig per a un missatge de fe a l'home modern*, que el 1967 va sol·licitar al trapenc nord-americà (encara que nascut circumstancialment a la Catalunya Nord) el papa Pau VI. És un text que diu, entre d'altres coses: «Et demano perdó per trobar-me darrere

Religiosos i religioses es van aplegar a Canet de Mar.

d'un mur, incomprensible per a tu. Si aquest mur és un problema per a tu, també ho és per a mi. Et preguntars, potser, perquè romanc, per obediència, darrere d'aquest mur. Et deixarà satisfet, encara que ho dubto, si et dic que darrere d'aquests murs trobo la pau, el recolliment i la tranquil·litat del cor?...

A partir d'aquesta primera reflexió, el pare abat de Poblet va demanar a les comunitats contemplatives que fossin

conscients de la seva tasca dins de l'Església diocesana pel testimoni que donen amb la seva vida i intimitat amb el Senyor i que tinguessin clar que s'ha d'estar obert a tot i a tothom perquè en el tot i el tothom és present el mateix Déu.

«Als contemplatius ens cal —va afegir— estar oberts a la realitat del món vivint la nostra experiència dins d'un món que va canviant i dins d'una Església que també va canviant, anant sempre fent camí

i cercant Déu.» Va cloure la seva reflexió reprenent el testimoni del P. Merton: «El contemplatiu no és un home que té visions apassionades; és simplement aquell que s'arrisca per un desert de l'esperit, més enllà del llenguatge, més enllà de les idees, en aquell lloc on Déu es troba en la simplicitat de la confiança pura.»

La trobada pasqual va continuar amb la participació del bisbe de Girona, que va encetar una diàleg amb els contemplatius i contemplatives presents, sobre diferents aspectes de l'actualitat diocesana.

La problemàtica de les vocacions al ministeri i, en general, a la vida consagrada, va centrar bona part del col·loqui. El bisbe es va mostrar esperançat tant pel que fa a la fidelitat dels seminaristes, com al procés encetat per part dels que poden esdevenir els primers diaques permanents de la diòcesi.

La trobada va seguir amb un recorregut pel santuari de la Misericòrdia, on es va oficiar l'Eucaristia, i amb una visita a la parròquia per admirar el retaule que presideix el temple, sota l'expert guiatge de Ramon Verdager.

Víctor Gay

La diòcesi celebra Sant Jordi

GIRONA.— A Girona la festa de Sant Jordi s'enceta el capvespre del 22 d'abril, amb la missa del poema i la rosa, que inclou la benedicció d'aquestes flors tradicionals que són ofertes a les senyores que hi participen. Aquesta celebració té lloc, tradicionalment, a l'església de la Mare de Déu del Carme, la parròquia de la catedral. Enguany va presidir l'Eucaristia el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, que en una breu homilia va demanar la protecció del sant vencedor del parany i de la temptació, simbolitzats pel dragó, sobre la diòcesi i sobre tots els catalans i catalanes de bona voluntat, tot fent esment del simbolisme de les roses que són veritablement marianes, la «Rosa d'abril», cantada pel poeta Verdager en el *Virolai*.

Seguidament el bisbe Carles va procedir a la benedicció de les roses que es van repartir a les participants en la missa, mentre que els participants rebien l'estampa amb el poema que es va llegir col·lectivament.

El mateix dia de sant Jordi i promogut per la parròquia major de Sant Fèlix, es va oferir un concert en honor del sant, a càrrec de l'Orquestra Filharmònica de Sardenya i del cor G. Rossini, de Sassari. L'acte es va obrir amb unes paraules del representant d'aquell arquebisbat, que va recordar l'etapa d'història comuna de l'illa amb Catalunya i el pòsit cultural que es manté en relació amb el nostre país. Per la seva part, Mn. Pere Domènech, rector de les parròquies del barri antic de Girona, va agrair aquesta participació musical de Sassari en la festa de Sant Jordi, agraïment que va estendre igualment a la professora Carme Vida, de la Facultat de Turisme de la UdG, que va fer possible aquesta presència.

Entre les dues parts del concert, membres del consell parroquial van oferir roses i llibres als membres de l'orquestra i cor, que com a culminació del seu concert va interpretar cançons de bressol i nades tradicionals de

Durant la missa a l'església del Carme es van repartir roses.

Catalunya, en la nostra llengua, gest que va ser reconegut amb forts aplaudiments del públic que omplia la nau del temple. (V.G.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

PELEGRINATGE AL SANTUARI MARIÀ REINA DE LA PAU A MEDJUGORJE (Bòsnia)

En el 27è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu.

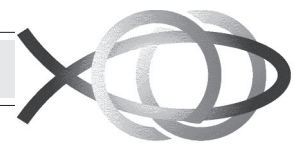
Data: del 22 al 29 de juny.
Barcelona-Dubrovnik amb avió.

Preu 750 euros (inclou vols, allotjament amb pensió completa, assegurança de viatge, trasllats a l'aeroport, guia espiritual).
Els sacerdots que puguin acompanyar els pelegrinatges són convidats.

Reserves: Tel. 676 059 594.

Més informació: www.mensajerosdelareinadelapaz.org i www.medjugorje.es

Equips de la Mare de Déu

«La Paraula prepara el terreny per a l'encontre amb Déu i la pregària el realitza»

■ M. Ángeles Llamas Santos i Vicente Pérez Laso pertanyen als EMD

—Què aporten els EMD a la seva vida com a parella i com a cristians?

—Aporten una dimensió nova al nostre matrimoni, cosa que és pròpia i essencial en el carisma que acollim i que es defineix com a «espiritualitat conjugal»; consisteix a descobrir la presència de Crist dins de la parella casada, amb la intervenció de la qual és molt més fàcil afrontar els problemes que la vida planteja, oferir ajuda a altres llars que ho sol·licitin, sense oblidar que estem constituïts com a matrimoni cristià per ser testimonis davant del món que ens envolta, de Crist Ressuscitat que ens va encomanar aquesta missió. En aquesta línia prenen un nou sentit no únicament la visió global del món i les seves coses, sinó realitats fonamentals que ens concenexen com a espòs-esposa: matrimoni, paternitat responsable, educació dels fills, integració del sexe en un espai de realització personal, etc. En l'àmbit de fe l'Equip és un revulsiu que la impulsa a pujar esglaons en actitud ascètica constant, la fa més reflexiva i compromesa, i com que cal dedicar un temps a l'estudi i meditació de la Paraula de Déu, això comporta conèixer més bé els plans de Déu i els ensenyaments de l'Església en benefici personal i com a parella, i també que la Bíblia és el llibre que respon més bé a les qüestions que ens interessen: d'on venim?, què és la vida?, on la trobem i com aconseguir la felicitat plena? Fruit d'aquest coneixement més gran de Déu i dels seus designis sobre les nostres vides brolla espontani el desig d'anar al seu encontre que es realitza a través de la pregària personal o en comú.

—I què pot aportar a la societat?

—Els Equips van néixer per sadollar el buit existent en la mentalitat d'aleshores, o sigui fins a mitjan del segle passat, que confinava la santedat i les prerrogatives que hi són inherents exclusivament a ànimes privilegiades vinculades al sacerdoti o recloses en claustres i cenobis. Van ser uns matrimonis francesos, cap al 1937, els primers a insolidaritzar-se amb aquest plantejament que relegava a segona classe els cristians de base; partien de la premissa que si la nostra arrel comuna arrenca en les aigües baptismals, amb una energia crística que amara tot l'ésser dels qui s'hi submergeixen, no es podien establir categories diferencials simplement per l'estat de vida que les persones adoptessin. Amb aquesta premissa com a sant i senya van buscar la direcció d'un capellà sant i savi, el P. Caffarel, que al principi es va mostrar un xic reticent a la proposta per l'experiència trista que havia tingut anys abans amb un grup de joves. Però després d'uns dies de reflexió, va pensar que allò podia provenir de l'Esperit i en va acceptar la direcció. Així és com neixen en una església de París els Equips de Notre Dame amb una finalitat específica: trencar amb la tradició respecte de la santedat vinculada a certs sectors eclesials, afirmar que és patrimoni comú de tots els batejats, tot avançant-se

Aquest matrimoni va conèixer els Equips de la Mare de Déu (EMD) en terres catalanes al cap de poc d'haver-se casat. Actualment són militants de base, cosa que els permet dedicar-se a la formació i informació que «després aboquem en els temes que mensualment exposem durant la reunió en una de les llars de l'equip acollidor». Darrerament, s'han adherit al grup EDIP, l'equip encarregat de la Difusió, Informació i Pilotatge amb la finalitat de donar a conèixer el seu carisma.

uns quants anys a la declaració que en aquest sentit va formular el Concili Vaticà II. El germen plantat a França va fructificar aviat i va escampar les branques pel continent europeu i, més tard, arreu del món. La porta d'entrada al nostre país la va obrir Catalunya fa més de 50 anys i, d'aleshores ençà, han proliferat amb una puixança i solidesa tals que ben aviat es van estendre a la resta d'Espanya. L'aportació dels Equips a l'Església i a la societat és més que notable, ja que encara que no figure a la *Carta fundacional* cap compromís específic relatiu a aquests camps, és ben cert que difícilment hi haurà un *equipier* que no estigui implicat en tasques d'una índole o altra, i això en un col·lectiu de més de 80.000 membres en actiu arreu del món i durant tants anys no és difícil intuir l'aportació en valors i realitzacions dutes a terme. Moltes de les xacres que arrossega la societat actual, com són el divorci, l'adulteri o l'avortament, són il·luminades amb el fulgor que emeten tants matrimonis que aspiren a una vida íntegrament cristiana, molts dels quals militen als EMD.

—Avui dia es trenquen molts matrimonis, què falla?

—Hi ha indicadors socials que vinculen aquestes ruptures amb el relativisme regnant, conseqüència d'un model cultural emergent després del trencament del modernisme del qual tant s'esperava. Sabem que la cosa és molt més complexa, ja que hi concorren factors de tipus ambiental, social, moral, etc., però a nosaltres ens preocupen especialment els que provenen de la deixadesa de funcions en l'entorn familiar. Avui molts pares han abdicat de la seva responsabilitat d'educadors dels seus fills en valors religiosos, unes vegades per tal d'ajustar-se a la manera de pensar de certs corrents que els consideren coercitius de la llibertat personal, d'altres per esnobisme d'acord amb el sentiment d'algunes ideologies, i d'altres per seguir la moda d'excloure la religió de l'espai públic que al final acaba eradicada també de la persona. És obvi que les ruptures matrimonials de fills educats en aquests ambients són nombroses, ja que es priva la persona d'unes defenses que necessitarà en moments determinats, però d'aquest estigma tampoc no se n'alliberen els joves que han rebut una educació més acurada. El Sínode de Bisbes del 1980 apunta l'arrel més freqüent dels fracassos matrimonials: la manca de preparació dels esposos amb sagra-

ment o sense i que fixa en dues fases: una de remota, que comença al si familiar des dels primers anys, i una altra de més pròxima, quan brolla l'enamorament que porta els nuvis a comprendre el significat de l'amor oblatiu que serà santificat amb el matrimoni sacrament.

—Com es pot ajudar aquests matrimonis?

—Nosaltres no coneixem cap recepta màgica que resolgui com per art d'encan-

tament aquesta problemàtica, ni creiem que existeixi, el que sí que fem és donar unes orientacions que ens va recomanar el nostre fundador, el P. Caffarel. Ell aconsella no atabalar amb discursos carregats de moral que no solen acceptar els qui s'acosten a nosaltres demanant consell. Per això va idear, dins dels Equips, el Centre de Preparació per al Matrimoni (CPM), amb un arrelament tan gran en els centres de pastoral que aviat es va independitzar. En aquesta línia s'inscriuen els cursos prematrimonials, que consisteixen en una preparació pròxima per al matrimoni cristià, però de fet reclamen una llarga preparació a través del testimoni i la formació al si de la família. És presumible que les parelles que passen aquests escritoris gaudeixin de més probabilitats de perseverar en la fidelitat matrimonial.

—Els EMD recomanen freqüentar regularment la Paraula de Déu i esforçar-se a viure-la cada dia més bé, com es tradueix això en el dia a dia?

—Aquesta va ser una de les grans intuïcions del nostre fundador: inserir la lectura diària de la Paraula en la vida dels Equips, conscient de la importància que el contacte amb ella genera en l'esperit del que l'acull amb senzillesa de cor. La situa com el primer dels sis punts d'esforç que proposa com a ajudes per progressar en la

vida de perfecció i de consolidar-se en l'espiritualitat conjugal o cos carismàtic; antecedeix, per tant, la pregària que constitueix el fruit saborós que brolla espontani després d'haver paladejat el text. La Paraula prepara el terreny per a l'encontre amb Déu i la pregària el realitza. Això significa, traduït a la vida personal, conjugal i familiar, haver entès i assimilat aquella frase de sant Jeroni quan afirma que «ignorar les Escriptures és el mateix que ignorar Crist», o en altres termes anhelar un desert fèrtil sense aigua. No és gens estrany, doncs, que la nostra normativa aconselli la lectura diària, si és possible home i dona plegats, d'un text de l'Escriptura seguit d'un comentari que porti a traduir-lo en vida. Aquesta metodologia ens ha ajudat molt a resoldre conflictes, a orientar les nostres vides, a treure forces davant de situacions adverses, però sobretot a mantenir encesa la torxa de l'amor quan vents huracanats amenaçaven d'apagar-la. És el testimoni que amb més èmfasi hem volgut transmetre als nostres fills i familiars, a les llars que comparteixen equip amb nosaltres i, per derivació, a tots els qui es relacionen amb nosaltres.

—Tan important és llegir la Paraula en parella, en família, en comunitat?

—Aquesta és almenys la tècnica que recomanen els biblistes i els propulsors de trobades comunitàries. La raó és òbvia ja que, des d'un punt de vista merament humà, sempre serà cert que «quatre ulls hi veuen més que dos», i com que, d'altra banda, sabem que l'Esperit bufa on, quan i a qui vol, no podem negar que de vegades atorga dons al menys instruït en matèria religiosa que de vegades nega l'expert més exegeta en aquests camps. És la comunitat l'espai on l'Esperit es mou més bé, per la qual cosa Jesús no va tenir cap problema a afirmar: «On dos o més es reuneixen en el meu nom allí estic Jo.» Sant Pau no dubta a afirmar que la millor carta de Déu és la comunitat i el millor text la vida comunitària: «Vosaltres sou una carta que ve de Crist (2Co 3,3).» Les nostres reunions ordinàries i especials són ressò del sentit comunitari que irradien aquests textos, ja que no únicament prestem atenció a allò que la Paraula inspira en cadascú, sinó que acollim com a propi allò que l'Esperit transmet pel testimoni dels altres. Aquest model de vida comunitària va colpir els primers cristians i avui miren de revivir els diversos moviments eclesials, entre ells els Equips que n'han provat l'eficàcia, per això no ens cansem d'oferir-lo a tota persona amb inquietuds religioses. L'experiència mostra que si ha elevat el to vital de tants matrimonis acollits al seu carisma, pot ser l'àmbit ideal de realització per a tantes parelles que cerquen i no troben.

Rosa María Jané Chueca

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La Fundació Mas Albornà, peça clau en la integració de discapacitats mentals

■ Mas Albornà és una de les entitats més grans de la comarca de l'Alt Penedès

La Fundació Mas Albornà va néixer als anys seixanta fruit de la iniciativa de cinc famílies amb fills amb discapacitat. Les famílies es van constituir en cooperativa per oferir-los atenció social. En aquella època, no existia, per part del govern, cap mena de programa que tingués en compte les necessitats de les persones amb

discapacitat intel·lectual. Un cop més la unió va fer la força, i anys més tard la cooperativa s'ha convertit en la Fundació Mas Albornà. Aquesta ha anat evolucionant en la prestació de serveis fins als nostres dies i en l'actualitat està formada per un col·lectiu de 180 usuaris i 60 treballadors, aproximadament.

Tot i ser una entitat privada sense ànim de lucre, Mas Albornà desenvolupa, en definitiva, un rol d'agent social, ja que cobreix una necessitat latent que l'administració pot assumir. «La nostra filosofia, la nostra raó de ser, s'encamina en aquesta direcció i dediquem tots els nostres esforços perquè la integració, tant social com laboral de les persones amb discapacitat intel·lectual, sigui una realitat», explica Cristina Barbacil, responsable de comunicació i projectes. Així, en totes les activitats que s'organitzen es busca la normalització del col·lectiu i la seva participació en la societat. «Fins fa ben poc, no era evident ja que massa sovint, les famílies amb persones amb discapacitat els amagaven de la societat o els segregaven», es lamenta Cristina, «nosaltres pretenem justament el contrari: fer-los participar, com a membres actius, en el teixit social al qual, en definitiva, pertanyen».

Poden ser beneficiaris de la Fundació les persones afectades per una discapacitat intel·lectual o que pateixin una malaltia mental i que tinguin la seva residència a la comarca de l'Alt Penedès. En cas de no residir-hi, han de ser persones que hi mantinguin vincles familiars, socials o laborals que, a judici del patronat, justifiquin l'interès de Mas Albornà.

La Fundació divideix la seva activitat en tres grans eixos d'actuació, que engloben diferents tipologies de serveis: servei de residència, serveis assistencials —al

L'equip professional format per pedagogs, psicòlegs, treballadors socials i oficials col·laboren amb els treballadors discapacitats.

«Cada vegada que aconseguim la integració social i laboral d'alguna de les persones a les quals atenem és un èxit»

Centre Ocupacional— i serveis empresarials —al Centre Especial de Treball. «L'aspecte més important de la tasca de l'empresa és la integració laboral i social de les persones amb discapacitat», destaca la responsable de comunicació i projectes, «però

aquesta no seria efectiva si aquests no tinguessin una estabilitat en el seu treball i en els seus ingressos així com tampoc sense el reconeixement social de la seva vàlua». És per aquest motiu que gràcies a

la tasca de Mas Albornà, el servei que s'ofereix com a empresa presenta un doble valor: un valor estrictament econòmic (el servei professional com ara la jardineria, la neteja viària, etc. per part d'un equip de professionals) i un altre de social (fer possible la integració social i laboral de les persones amb discapacitat intel·lectual o malaltia mental).

El repte de l'«atur zero»

«A l'hora de contractar persones amb discapacitat ens trobem amb moltes traves per part dels empresaris, que ho veuen encara com un risc o més aviat com una acció "solidària".» Des de Mas Albornà però, no es cansen de repetir que la con-

tractació ha de ser de «professionals» i no de discapacitats. Tanmateix, després de més de 40 anys treballant a la Fundació, s'han anat sumant petits triomfs que els porten cap a l'èxit. «Cada vegada que aconseguim la integració social i laboral d'alguna de les persones a les quals atenem és un èxit. Quan un operari amb discapacitat ascendeix a oficial, és un èxit. Quan un malalt mental es treu el carnet de conduir, és un èxit. Quan un dels nostres usuaris és membre de la colla castellera, és un èxit. Quan una empresa contracta un dels nostres treballadors, és un èxit. Quan algú aprèn a llegir... és un èxit», enumera Cristina Barbacil.

De cara al futur el repte d'aconseguir l'«atur zero» passa per la construcció del nou centre ocupacional, la preparació dels professionals per atendre aquest col·lectiu en creixement i la creació de llocs de treball i noves línies de negoci per garantir la plena ocupació. Per fer realitat aquest desafiament de la Fundació Mas Albornà sempre serà benvinguda la col·laboració. «Es pot ser voluntari de l'entitat o participar en projectes puntuals», invita Cristina Barbacil, «des del disseny d'un calendari fins a la cessió de material, contribució econòmica, donació d'infraestructures, etc., ja sigui en qualitat de *partner* o col·laborador, a títol individual o com a empresa».

Mónica García

**FUNDACIÓ PRIVADA
MAS ALBORNÀ**
C/MONTSENY, 10-12
POLÍGON INDUSTRIAL SANT
PERE MOLANTA
08734 OLÈRDOLA
(BARCELONA)
TEL. 902 191 104
FAX 938 181 352
www.masalborna.org
fundacio@masalborna.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

cultura

Presentació del llibre «Nació i magisteri pontifici», de Mn. Antoni M. Oriol

■ Després de l'obra «Nació i nacionalisme», l'autor continua aprofundint el tema de les relacions entre l'Església i el fet nacional

BARCELONA.— El 22 d'abril passat el Col·legi d'Advocats de Barcelona va acollir la presentació del llibre *Nació i magisteri pontifici*, de Mn. Antoni M. Oriol i Tàtaret i publicat per l'Editorial Proa. A l'acte van assistir-hi, a més de l'autor, el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, i Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. Tots tres hi van intervenir aportant el seu punt de vista sobre el nacionalisme català en relació amb el magisteri vaticà. L'acte va ser organitzat per la Fundació Dr. Albert Bonet i l'Editorial Proa.

Més de dues-centes persones es van aplegar a la Sala de Columnes del Col·legi d'Advocats de Barcelona per sentir Mn. Antoni M. Oriol i Tàtaret, autor d'aquesta obra, que recull 380 textos on els Papes, des de Pius XI fins a Joan Pau II, han fet referència al «fet nacional».

Mn. Oriol Tàtaret, gran especialista de la Doctrina Social de l'Església, va iniciar el seu parlament recordant la seva infantesa i joventut en què, malgrat el règim polític, va poder gaudir d'una gran obertura cultural. Aquesta es devia a les lectures assídues de *La Civiltà Cattolica* i als coneixements filosòfics que li van permetre adoptar una «cosmovisió cristiana». En aquest context es va forjar un nou concepte d'Espanya, amb els particularismes del territori del País Basc i de Catalunya, proper a l'Església catòlica universal i diametralment oposat a la propaganda política del moment.

Així, els reculls del magisteri a l'entorn

Mónica García

La presentació del llibre va comptar amb la presència de personalitats polítiques i eclesiàstiques.

del nacionalisme de Mn. Oriol corresponen tant a un interès personal com a la petició d'estudiosos del tema i col·laboradors. La raó d'aquesta investigació acurada de 753 documents, dels quals el prevere ha extret els 380 textos, és l'estudi de «la nació en la modernitat, el fet transnacional i la globalitat actual». Segons Mn. Oriol, «tots els pobles petits mancats d'estructura tenim alguna cosa a dir sobre el nostre destí».

Va citar aleshores uns textos de Pius XI del 1938 i de Joan Pau II del 1996. El primer afirmava que «hi ha un nacionalisme just, moderat i temperat, associat a totes les virtuts». El segon rememorava les víctimes d'Auschwitz, «víctimes per pertànyer a una determinada nació més que a una altra, per mantenir la identitat nacional. Però a la llum de la fe, la fidelitat heroica nacional ha esdevingut l'holocaust que les ha unit a Déu per l'eternitat». Amb aquestes dues cites a la mà, Mn. Antoni M. Oriol i Tàtaret va concloure la seva presentació manifestant: «Som nacionalistes catalans de for-

ma virtuosa i això ens és també camí de salvació.»

El dret de la nació

Tot seguit, Jordi Pujol va agrair al sacerdot tot el seu esforç de recerca i va reconèixer que a Catalunya «necessitem arguments, també intel·lectuals com aquest, ja que existeixen testimonis contradictoris dins de l'Església». L'expresident de la Generalitat feia referència a prelats espanyols que, igualment, es basen en textos pontificis per defensar postures contràries al fet nacional català.

Pujol també va ressaltar un discurs de Joan Pau II a la Unesco, on el Pontífex va defensar el dret de la nació, tot recordant l'exemple polonès, que va conservar la sobirania nacional basant-se únicament en la seva cultura. Finalment, va destacar la importància dels «valors profunds que són al arrel del catalanisme com ara l'autèntica solidaritat, la cohesió, la identitat i els valors de pura arrel cristiana».

Per la seva banda, l'abat Josep M. Soler va elogiar el llibre del Dr. Oriol, resultat

del seu «amor sacerdotal amb què sempre ha servit la causa de la nació catalana». «El doctor Oriol estima profundament Catalunya i l'Església», va explicar el monjo benedictí, «i tothom li reconeix que no admet fissures en el respecte a aquestes dues realitats».

Amb l'obra *Nació i magisteri pontifici*, l'autor ha tingut, per tant, una «sensibilitat especial per descobrir i transmetre allò que ja sabem, però que tantes vegades se'ns oculta o se'ns falseja: que l'amor a la pròpia nació és un valor plenament en sintonia amb el missatge de Jesús». L'abat de Montserrat va coincidir també a destacar, com Jordi Pujol, que la cultura té un caràcter confirmador de la realitat nacional; per això una nació pot sobreviure sense independència política, però no sense cultura, que és la que li dóna l'ànima i la que la fa evolucionar en continuïtat amb les pròpies arrels històriques.

Mons. Joan Carrera va clausurar aquesta trobada «cristiana i patriòtica» amb tres desitjos. El bisbe va desitjar «una solució plena i normalitzada de la nostra catalanitat al marge de polèmiques i de diferents sensibilitats, un reconeixement de l'Església catalana per part de l'Església espanyola i una doctrina social provenint de l'ambient doctrinal i que inspiri tot el govern i apostolat de l'Església».

Un cop finalitzat l'acte, els assistents van poder adquirir el llibre de Mn. Antoni M. Oriol i Tàtaret al mateix saló d'actes per tal de celebrar l'endemà la diada de Sant Jordi.

Mónica García

La Fundació Manyà presenta un llibre sobre les activitats realitzades el 2007

TORTOSA.— El 18 d'abril, en una vetllada musical i cultural, la Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà va presentar un llibre que recull les activitats culturals que aquesta fundació ha anat realitzant durant l'any 2007. Un centenar de persones van participar en l'acte, que va comptar amb l'actuació del quintet de violins Ilercavònia de Tortosa, grup de joves músics formats al Conservatori de la ciutat que van interpretar les *Estacions*, de Vivaldi, i l'*Ària de la suite en re*, de Bach.

L'acte, organitzat per la Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà i la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, va tenir lloc a l'església de la Reparació de Tortosa. L'objectiu era doble: d'una banda, presentar el llibre, i de l'altra, homenatjar el beat Mn. Manuel Domingo i Sol en el

centenari de la seva mort.

De la col·lecció Llum Nova es va presentar el segon volum, que recull les conferències, taula rodona i concursos premiats per la Fundació Manyà durant el 2007. Aquest llibre va ser regalat a tots els assistents. Lluís Peguerols Ariño, president de la Fundació Durán-Martí, va comentar profusament les excel·lències d'aquest llibre ben il·lustrat i dissenyat.

Seguidament, Mn. Joan Antoni Martínez va pronunciar la conferència *Labor social de Mn. Sol a Tortosa*. D'aquesta manera va

L'acte va tenir lloc a l'església de la Reparació de Tortosa.

retre homenatge, en nom de la Fundació Manyà, a aquest sacerdot tortosí de dimensions universals. El públic va aplaudir el conferenciant, que va explicar la

bona tasca duta a terme per Mn. Sol. Ell es va consagrar a l'educació cristiana dels joves, dels obrers i, especialment, de la formació dels seminaristes pobres per als quals va fundar col·legis, sota la protecció de sant Josep, arreu d'Espanya i també a Hispanoamèrica. Mn. Sol també va fundar el Col·legi Espanyol a Roma.

Jesús Rico, vicedirector general de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, fundats per Mn. Sol i continuadors del seu carisma en favor de les vocacions sacerdotals, va agrair a tots la seva participació en aquest acte. (V.M.C.)

La primera Facultat d'Història de l'Església compleix 75 anys

■ Un congrés internacional celebra el 75è aniversari de la Facultat d'Història i dels Béns Culturals de l'Església de la Pontifícia Universitat Gregoriana

ROMA.— Fins a principis dels anys vuitanta del segle passat, l'única Facultat d'Història Eclesiàstica del món era la fundada pels jesuïtes a la Pontifícia Universitat Gregoriana. Aquella facultat pionera va néixer l'any 1932 i el 2005 va unificar els estudis d'història i d'art constituint-se com a Facultat d'Histò-

ria i dels Béns Culturals. Per commemorar els 75 anys de vida d'aquest centre va tenir lloc, del 17 al 19 d'abril, a la mateixa Universitat Gregoriana un congrés de caire internacional on van ser convidats ponents de diferents conviccions religioses per valorar tots junts la historiografia catòlica.

La inauguració del congrés *Estudi i ensenyament de la història de l'Església. Balanços i perspectives per a noves lectures* va comptar amb la presència del preposat general de la Companyia de Jesús, P. Adolfo Nicolás, vice gran canceller de la Pontifícia Universitat Gregoriana, de Mons. Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, del P. Gianfranco Ghirlanda, rector, d'Antonio Paolucci, director dels Museus Vaticans, del P. Marek Inglot, degà de la Facultat, i del Prof. Giulio Cipollone, de la direcció organitzadora del congrés.

El P. Ghirlanda va obrir l'acte remarcant que «la història és el lloc on Déu troba l'home per conduir-lo cap a la salvació definitiva». El rector també va posar en relleu el caràcter volgutament universal i intercultural del congrés.

El general dels jesuïtes també va celebrar la interculturalitat de l'esdeveniment i la importància pel fet que, d'una banda, confessions religioses diferents posessin en comú les pròpies experiències historiogràfiques i, de l'altra, que el congrés no se centrés a fer una anàlisi del «passat gloriós». Per al P. Nicolás, i segons la seva experiència vital a Orient, «estem cridats no només a ensenyar sinó també a aprendre». El preposat de la Companyia de Jesús va subratllar la importància de la col·laboració recíproca no només en les investigacions acadèmiques i va destacar, en aquest sentit, l'ajut indispensable dels laics i el fet que la col·laboració tant amb els laics com amb qui es troba fora de l'Església «és una necessitat però també és una opció», tal com ha quedat demostrat en la darrera Congregació general de la Companyia de Jesús.

Mons. Ravasi va saludar els presents recordant el seu pas per aquelles mateixes aules com a alumne molts anys abans, quan va ser deixeble de cèlebres professors i teòlegs, i va esmentar el fort i profund lligam que manté amb la Universitat Gregoriana.

A continuació va reafirmar l'«estructura radicalment històrica de la religió juevocrisiana la qual entrellaça l'infinit i el finit, l'absolut i el relatiu, el contingent i el necessari, el diví i l'humà», i va citar el cèlebre aforisme de Ciceró: *Historia vero testis temporum, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitae, nuntia vetustatis* («la història és testimoni dels temps, llum de la veritat, vida de la memòria, mestra de vida, missatgera de l'antiguitat») posant en relleu com la «història és principi d'interpretació del present».

El president del Pontifici Consell per a la Cultura també va esmentar la importància de l'art en els estudis bíblics: «Existeix un paratext artístic respecte al pretext i més enllà del text bíblic que desenvolupa una determinada i precisa funció hermenèutica en la interpretació.»

Antonio Paolucci, director dels Museus Vaticans, va valorar l'estreta relació entre l'art i el sagrat i va avançar una «proposta de col·laboració» entre la Facultat d'Història i Béns Culturals de la Gregoriana i els Museus Vaticans, una iniciativa que el rector Ghirlanda va acollir de molt bon grat.

A continuació, va prendre la paraula el professor Giulio Cipollone, director científic i d'organització del congrés, el qual va explicar com havia nascut la idea de convidar en aquest congrés estudiosos de diferents cultures i confessions. Per al

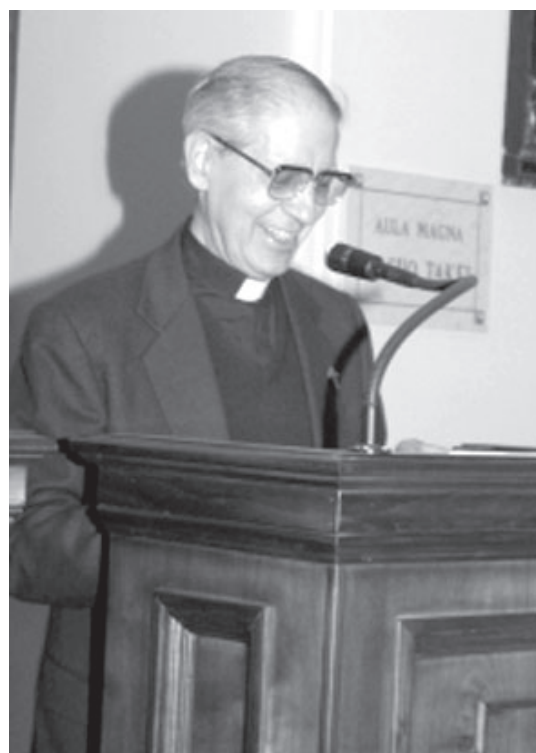
tòries nacionals», el professor Cipollone es va mostrar partidari d'una «història sense fronteres» i d'uns «historiadors sense fronteres».

El degà Marek Inglot va recordar la fundació de la facultat amb el rol fonamental del jesuïta Pedro de Leturia i la innovació acadèmica que va suposar aquest esdeveniment. El P. Inglot va remarcar el caràcter internacional de la facultat des d'un primer moment, tant pel que fa als estudiants com al cos docent. El degà va esmentar també la importància del «mètode historicocrític» dut a terme en aquesta facultat ja que, d'una banda, contextualitza els esdeveniments i, de l'altra, té en compte també el Transcendent. El P. Inglot va fer un balanç d'aquests 75 anys i va donar xifres prou eloqüents: si l'any 1932 els alumnes de la facultat eren 12, avui els estudiants matriculats són 190 i provenen de 51 països diferents.

Entre les valuoses ponències del congrés podem citar la del professor Josep Hernando, de la Universitat de Barcelona, que va parlar dels *Arxius, investigació històrica "llibresca"*; la de la professora Evgenia Tokareva, de l'Acadèmia russa de Ciències, la qual va tractar el tema de *La Unió*

Soviètica i el Vaticà en el temps de Pius XII; la ponència del Prof. William Franklin de l'Acadèmia Americana de Roma sobre *Com els anglicans consideren els historiadors catòlics de l'Església des de la perspectiva dels Estats Units*; el tema *Història de l'Església i història dels jueus: comparació de temes de debat i d'imatges*, de la Prof. Anna Foa, de la Universitat La Sapienza, o *La correspondència dels Papes als sarraïns*, del Prof. Giulio Cipollone.

Marta Nin

La inauguració del congrés va comptar amb la presència del preposat general de la Companyia de Jesús, P. Adolfo Nicolás.

professor Cipollone és necessària «una lectura comuna de la història per poder reescriure-la tots junts». Després de donar un cop d'ull al camí recorregut en 75 anys, el professor Cipollone creu important interrogar-se «sobre qui llegeix la producció historiogràfica d'aquesta facultat» i «sobre què en pensen els altres», ja que si les «històries es llegeixen desconnectades les unes de les altres» es produeix una «fragmentació de la història» i un «cisma entre les historiografies» que pot desenvolupar en una «manipulació». Davant d'una «sobreposició d'his-

El Papa va lloar el valor espiritual de la música.

La música, com a font d'esperança

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va destacar la relació entre la música i l'esperança després d'assistir a un concert ofert en honor seu al Vaticà, pel president de la República Italiana, Giorgio Napolitano, amb motiu del tercer aniversari de pontificat.

El Pontífex es va referir «al valor espiritual de l'art musical, cridat de manera particular a infondre esperança en l'esperit humà tan marcat i de vegades ferit per l'experiència terrenal. Hi ha una relació profunda i misteriosa entre música i esperança, entre cant i vida eterna: per aquest motiu la tradició cristiana representa els esperits benaurats mentre canten en el cor, extasiats per la bellesa de Déu. L'art autèntic, però, com la pregària, no ens allunya de la realitat quotidiana; és més, ens hi porta per "impregnar-la" i fer que revisqui, perquè doni fruits de bé i de pau».

Benet XVI es va referir als joves que poden aconseguir «nova inspiració si s'apropen al patrimoni artístic, per construir el món segons els projectes de justícia i de solidaritat, valorant, al servei de l'ésser humà, les múltiples expressions de la cultura mundial».

Parlant sobre la «importància de l'educació en l'autèntica bellesa per a la formació de joves», el Papa va assenyalar que «l'art en el seu conjunt contribueix a afinar el seu ànim i orienta a la construcció d'una societat oberta als ideals de l'esperit». «L'alegria del cant i de la música —va afegir— suposen, a més, una invitació constant per als creients i per als homes de bona voluntat en el seu compromís per donar a la humanitat un futur ric d'esperança.» (N.E.)

Restauració del mural de la capella de la parròquia lleidatana de Sant Martí

■ El pintor Lluçia Oliva va dur a terme el 1974 aquesta magnífica obra

LLEIDA.— Els lleidatans José Antonio Ferrer i Lluís Capdevila, artistes en l'art de la restauració, acaben de restaurar la pintura mural de la capella del Santíssim de la parròquia de Sant Martí de la ciutat de Lleida. Es tracta de l'obra cabdal del pintor muralista Lluçia Oliva, que el va realitzar l'any 1974, quan va ser inaugurat l'actual i modern temple, que va substituir l'antiga església romànica, coneguda pels lleidatans amb el nom de Sant Martí Vell.

Els dos restauradors han treballat en la restauració del mural durant quinze dies i han utilitzat la tècnica anomenada «invisible», refent dues esquerdes que havien afectat la pintura, reposant altres parts deteriorades i fent-hi una neteja general. José Antonio Ferrer explica que la pintura estava molt bruta, ja que des de la seva inauguració fa trenta-quatre anys no s'hi havia fet cap altra actuació.

Ferrer qualifica la pintura de molt bona i de gran qualitat artística, realitzada a mena d'aquarel·la, amb fons blaus i pigments de colors molt suaus. «És una composició magnífica i molt ben feta. L'artista va reflectir molt bé el que volia representar», explica el restaurador.

Segons Ferrer, les expressions dels personatges, i sobretot la forma de les seves mans, defineixen molt bé les característiques del que es vol representar: «Les mans de la Mare de Déu són molts fines, mentre que les de Jesús són més rústiques i grans. És molt realista, amb molta força però alhora plena de detalls.»

Els dos restauradors, davant de la pintura mural de Lluçia Oliva, a punt de cloure el seu treball.

Dos són els temes que componen aquest singular i poc conegut mural de Sant Martí. Es tracta de dos passatges dels evangelis: les noces de Canà i la multiplicació dels pans i dels peixos. Aquesta restauració, que ha estat sufragada exclusivament per les aportacions dels feligresos de la parròquia, completa els treballs de millora que s'han efectuat en aquests darrers mesos, tant en aquesta capella annexa, com en el temple parroquial. Així, han estat restaurades les talles de la Mare de Déu del Roser, la de Sant Martí i la del Crist ressuscitat; aquestes dues últimes són obres de l'escultor lleidatà Víctor Pallarès.

Un gran artista

L'autor del mural, el pintor Lluçia Oliva, va néixer a Barcelona el 1924 i va

Les noces de Canà és un dels temes centrals del mural.

morir a Premià de Mar el 29 d'octubre del 2007. Era pintor i professor de l'Escola d'Arts Aplicades i d'Oficis Artístics, més coneguda com la Llotja. En la seva tasca artística es va dedicar a la il·lustració i va ser un dels fundadors de la revista juvenil *Cavall Fort*. Entre altres treballs, va il·lustrar el llibre *Bernat i els bandolers*, de Josep Vallverdú. Va conrear també el dibuix i l'aqua-

rel·la, però molt especialment la pintura mural. A més de Barcelona, on hi ha molta obra de Lluçia Oliva, hi ha obres seves escampades per nombrosos indrets de Catalunya. A les nostres terres, a més d'aquest mural de Sant Martí, l'obra d'Oliva és present a Tàrraga i al cambril del santuari del Sant Crist de Balaguer. L'artista té també obres escampades per altres indrets de l'Estat espanyol i d'Hispanoamèrica.

Jordi Curcó

La bona notícia...

Xarxa de Joves Cristians

Dos joves de Barcelona, Daniel López i Montse Manich, informen en la revista *Teologia Actual* de l'existència d'un grup de nois i noies de diferents llocs de Catalunya que s'anomena Xarxa de Joves Cristians. Amb els mateixos ideals en Crist, senten la necessitat de compartir el temps de lleure, gaudint de l'amistat com un do de Déu. El seu mitjà de comunicació, encara que no l'únic, és internet.

Xarxa de Joves Cristians no és un nou moviment eclesial, ja que cada jove continua formant part de la seva comunitat parroquial o pertany a altres moviments catòlics. L'eix central d'aquesta «xarxa juvenil» és Jesucrist. D'aquí ve que els seus membres participin dels sagraments i de les activitats de creixement en el camí de la fe, i es donen suport mútuament en les celebracions eucarístiques i en la pregària que organitzen les diferents parròquies o llocs de culte, on escasseja molt la presència de jovent.

Un altre objectiu de la xarxa és estar informats de tot el que passa a l'Església catòlica i de les activitats que es fan per als joves a les nostres diòcesis per tal de fer arribar a altres joves la joia de ser cristià. D'altra banda, desenvolupa activitats de lleure: sortides a la neu i a la platja, excursions per la muntanya o pelegrinatges a santuaris, així com visites i animació a residències d'avis, a centres de rehabilitació juvenil, etc.

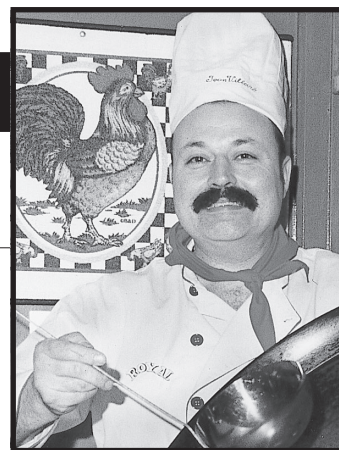
«Tots som creients —comenten en Daniel i la Montse—, respectem i valorem la nostra fe, les nostres idees i la visió que tenim del món, de la gent i de Déu. Això sí, estem convençuts que el centre de la nostra existència i que dona sentit a tot el que fem plegats és Jesús de Natzaret, Fill de Déu.»

Més informació sobre Xarxa de Joves Cristians: <http://xarxajc.iespana.es>

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

No en podem abusar

«Em sembla que et puc llegir el pensament, Joan», em va dir la Carme mentre bevia un refresc de cola amb una bona presa de xocolata.

«Ho has encertat. Saps que aquest refresc equival a cinc cullerades de sucre i la presa de xocolata, a tres o quatre més?», li vaig dir.

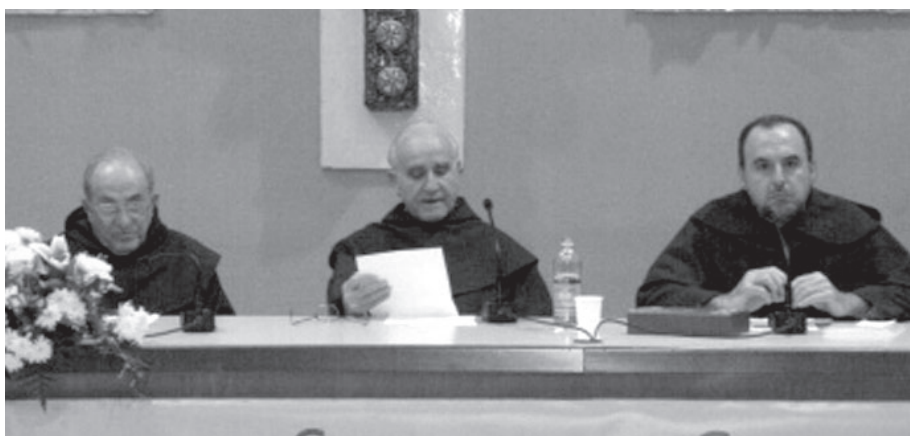
Això no vol dir que no puguem consumir aquests productes, però cal no abusar-ne.

Mentrestant, jo esmorzava un entrepà de pa amb tomàquet i pernil assegut a la taula amb la resta de components de la brigada de cuina.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La presentació del llibre va tenir lloc al Teresianum.

Es presenta el «Dizionario Carmelitano» a Roma

ROMA.— S'ha presentat a l'institut Teresianum de Roma el *Dizionario Carmelitano*, publicat per l'editorial Città Nuova, en un acte acadèmic en el qual van participar els dos generals de totes dues branques carmelitanes. També van intervenir el P. Camilo Maccise, que durant el seu generalat va encoratjar i va sostenir aquesta empresa, el director de les Edicions Paulines i els artífexs de l'obra, el P. Emanuele Boaga, *o.carm.*, i el P. Luigi Borriello, *o.c.d.*

Projectada des de fa deu anys, els Carmelites de l'Antiga Observança i els Carmelites Teresians han portat a terme conjuntament aquesta guia de gran utilitat. Es tracta d'un volum de 1.031 pàgines que es presenta en un còmode estoig. «Les veus soles —escriu el P. Maccise en

la presentació— ajuden a prendre consciència dels orígens, a tenir una visió de l'evolució històrica de la família del Carmel.» Així mateix, afegeix que el nostre carisma «es revesteix de matisos propis amb santa Teresa i sant Joan de la Creu».

Aquest diccionari és una síntesi de la història carmelitana, de la seva espiritualitat, de la seva tradició secular i del seu servei a l'Església i a la societat. Noms, autors, llibres, història, teologia, ciència, espiritualitat, arts, aspectes jurídics, conceptes diversos... tot es troba en aquest manual sobre la vida, acció i doctrina del Carmel. Alguns temes es presenten amb l'extensió de veritables tractats. Gairebé 125 autors descriuen l'essència del panorama carmelita divers en el temps i la geografia. (C.C.)

Surt a la llum un llibre sobre els miracles de Joan Pau II

■ Un curtmètratge espanyol doblat al polonès s'inclou en el volum

VARSÒVIA.— Recentment es va presentar a Varsòvia, concretament a l'Agència Polonesa de Notícies, el llibre *Cuda* («Miracles»), una iniciativa de l'editorial Stanislawa BM. El llibre recull nombrosos favors atribuïts a la intercessió de Joan Pau II a persones d'arreu del món.

Molts dels favors són relatats pels seus protagonistes i han estat dipositats a la tomba de Karol Wojtyła a la basílica de Sant Pere, al Vaticà. Aquesta primera edició de *Cuda* ha tingut un tiratge de 40.000 exemplars; malgrat això, l'editorial creu que haurà de fer noves edicions. Actualment s'estan fent gestions per traduir i editar el llibre a al-

tres idiomes, entre ells el castellà i el català. En la presentació del llibre va ser-hi present Mons. Slawomir Oder, postulant de la causa de beatificació de Joan Pau II. Preguntat sobre si seria possible canotitzar el Papa polonès directament, sense que hagués de ser beatificat prèviament, Oder va respondre amb una negativa. «S'està seguint el procés amb Joan Pau II —va explicar— com es procedeix amb qualsevol altre candidat.» El 2 d'abril passat es va clausurar la *positio*, document que recull la vida, virtuts i fama de santedat de Joan Pau II.

El llibre ve acompanyat d'un curtmètratge espanyol, *Milagros*, que s'ha doblat al polonès i del qual igualment se n'han fet 40.000 còpies. La història del film explica com una nena de tarannà esquerp, que va amb cadira de rodes, exigeix als seus pares que la portin a una capella on es venera Joan Pau II perquè el guareixi. La mare, creient fervorosa, està convençuda que el miracle pot passar. El pare, un ateu con-

De la primera edició se n'ha fet un tiratge de 40.000 exemplars.

vençut, pensa que encoratjar les esperances de la seva filla pot frustrar-la de per vida. El conflicte està servit.

Javier Figuero, director del curtmètratge, va afirmar en roda de premsa que amb la seva feina ha volgut «homenatjar aquell somriure meravellós de Joan Pau II, ja que penso que el riure i el somriure són un mitjà excel·lent per obrar veritables miracles». Per la seva part, Juan García del Santo, productor del curtmètratge i actor principal, va manifestar que «Joan Pau II ha estat un personatge sòlid i amb una llum especial pel qual sento molt d'afecte i al qual volia amb aquest homenatge cinematogràfic agrair-li la seva obra i vida».

Milagros ha obtingut diverses nominacions i premis, entre els quals cal destacar el premi al millor curtmètratge de la X edició del Festival Internacional de Cinema Religion Today (2007), a Roma, o el segon premi obtingut al Festival Internacional de Cine Pol-8 (2007), celebrat a la ciutat polonesa de Polonica Zdrój. (C.C.)

El franciscà Luis Esteban Larra, nou redactor en cap de «Mundo Negro»

MADRID.— El franciscà conventual Luis Esteban Larra Lomas ha estat nomenat redactor en cap de la revista *Mundo Negro*, que editen mensualment els missioners combonians. El religiós ha assenyalat que assumir aquesta tasca «és un repte per la responsabilitat d'estar en una revista que el 2010 complirà cinquanta anys de vida». Una revista, explica Larra, que «ofereix informació i coneixement de la realitat africana amb un prisma africà i amb un to missioner». Luis Esteban Larra, que és periodista i ha treballat en diversos mitjans, substitueix en el càrrec el periodista Gerardo González.

Segons el nou redactor en cap de *Mundo*

Negro, aquesta publicació, «que va ser pionera en el seu dia, i que ho continua sent, pel que fa a la informació sobre el continent africà», ha esdevingut un «punt de referència sobre la realitat africana, no únicament sobre informació eclesial, sinó política, social, cultural i econòmica». Pel que fa a la informació que aquesta revista ofereix, Larra afirma que es pretén «oferir una visió positiva de l'Àfrica, no únicament la que sol aparèixer en altres mitjans de comunicació i que presenta l'Àfrica com un indret de guerres, conflictes i desastres, sinó presentar també la riquesa d'aquest continent, la riquesa de la seva gent». (C.C.)

Bunyols d'arròs amb pernil serrà

INGREDIENTS:

1/2 quilo d'arròs
mitja ceba
1 pastanaga
pernil serrà
farina
ous
oli
salsa de tomàquet

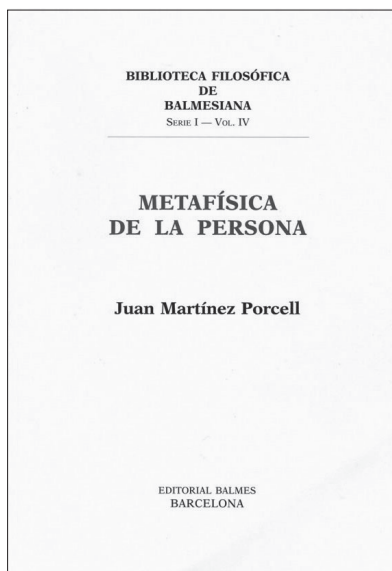

PREPARACIÓ:

Bulliu amb aigua mig quilo d'arròs rodó amb mitja ceba i una pastanaga. Cal que estigui ben cuit, així és que deixeu-lo bullir uns trenta-cinc minuts. Coleu-lo i pressioneu-lo bé amb la mà de morter. Deixeu-lo refredar i barregeu-hi quatre cullerades de pernil ben picat. Feu unes boletes petites, passeu-les per farina i ou batut i fregiu-les amb oli ben calent. Acompanyeu aquestes boletes amb salsa de tomàquet.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

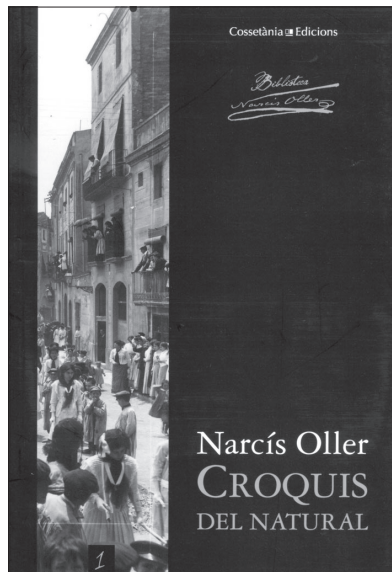
Llibres

Reflexió sobre l'espiritualitat

El 1992 es va publicar la primera edició de *Metafísica de la persona*. Han passat més de quinze anys i, no obstant això, és un tema que es fa sentir avui més viu que mai. «Tant de bo la metafísica continuï contribuint a detectar els senyals d'esgotament espiritual, a oferir solucions que mantinguin el desig de felicitat dels homes i a superar aquest profund cansament espiritual d'Occident», afirma l'autor, el Dr. Joan Martínez Porcell, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya. (C.C.)

Joan Martínez Porcell, *Metafísica de la persona*. Editorial Balmes, Col·lecció Biblioteca Filosófica de Balmesiana, Barcelona 2008, 205 pàg.

Un gran escriptor

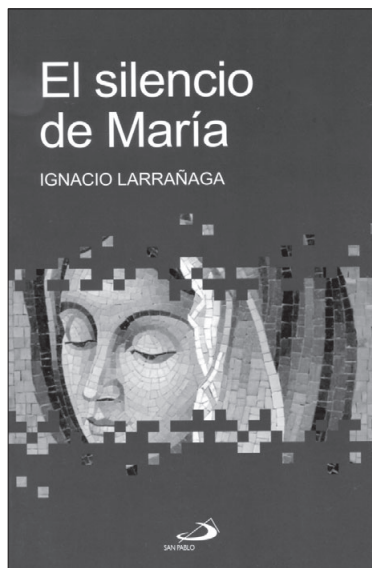
Amb *Croquis del natural* s'inicia la publicació de la nova Biblioteca Narcís Oller, que té la voluntat de tornar a posar a l'abast del públic en general totes les obres sorgides de la imaginació fèrtil i de la ploma versàtil del gran escriptor Narcís Oller, considerat com el pare de la novel·la catalana moderna. Publicada per primer cop el 1879, està formada per quatre contes: *El vailet del pa*, *Tres mesos de món*, *Els que ho miren i els que hi van* i *El transplantat*. (C.C.)

Narcís Oller, *Croquis del natural*. Cossetània Edicions, Col·lecció Biblioteca Narcís Oller, Valls 2007, 110 pàg.

Mare de l'Església

«Jesús, mitjançant una pedagogia desconcertant i dolorosa, va anar conduint Maria des d'una maternitat merament humana a una maternitat en fe i esperit», explica el sacerdot Ignacio Larrañaga en el seu llibre. I afegeix: «Jesús va anar preparant Maria, a través d'una transformació evolutiva, per a aquesta funció espiritual.» La Mare de Déu és tota disponibilitat i receptivitat, fecunditat i plenitud, mare del silenci i de la humilitat. Amb tota raó se l'anomena «Mare de l'Església». (C.C.)

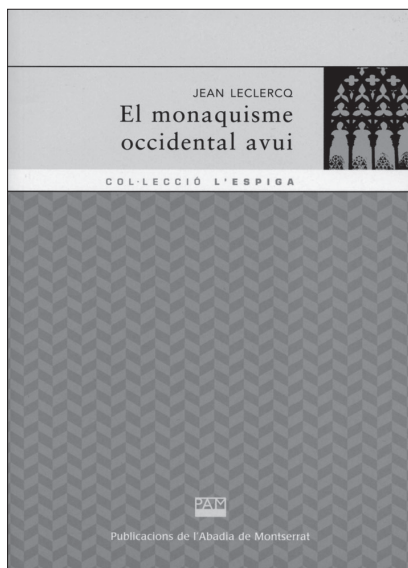
Ignacio Larrañaga, *El silencio de María*. Editorial San Pablo, Col·lecció Betel, Madrid 2008, 239 pàg.

Una fàbula moderna

L'últim patriarca és la història d'una rebel·lió personal contra un ordre establert des de fa milers d'anys. A partir d'un ús magistral i intencionat dels recursos propis de la tradició oral, l'escriptora Najat El Hachmi construeix una fàbula moderna que inclou moments de gran tendresa i moments d'un dramatisme brutal, tot ornat amb un sentit de l'humor que ratlla la corrosió. La novel·la ha obtingut el Premi de les Lletres Catalanes Ramon Llull 2008. (C.C.)

Najat El Hachmi, *L'últim patriarca*. Editorial Planeta, Col·lecció Narrativa-Ramon Llull, Barcelona 2008, 332 pàg.

Vida monàstica

Aquest volum, obra de dom Jean Leclercq, un gran coneixedor de la història i de l'espiritualitat monàstica, és el resum d'una vida rica en experiència i en estudi de l'àmbit monàstic. També s'hi inclou una interessant entrevista amb l'autor feta per la professora Daniela Mazzuconi i una breu biografia de l'autor. El mateix Leclercq havia manifestat, poc abans de la seva mort, que les seves paraules en aquesta entrevista podien considerar-se el seu testament. (C.C.)

Jean Leclercq, *El monaquisme occidental avui*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció L'Espiga, Barcelona 2008, 73 pàg.

Estudi de l'anatomia

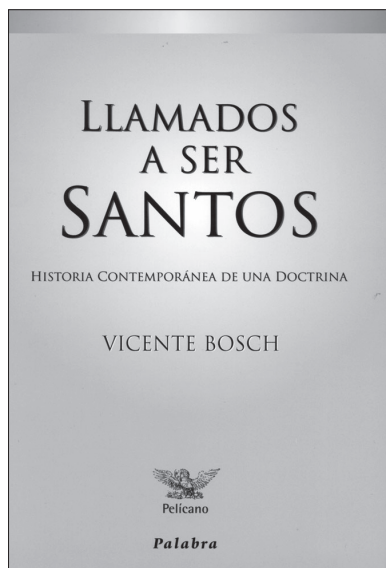
Un dels reptes més sol·licitats a un artista és pintar o dibuixar la figura humana; per això, l'estudi de l'anatomia té un valor incalculable per a qualsevol que desitgi crear pintures realistes amb trets humans. Aquest llibre proporciona tot allò que cal saber per aconseguir un dibuix precís de l'anatomia i les proporcions de la figura humana, tant masculina com femenina i de qualsevol edat. L'autor és John Raynes, prestigiós professor de dibuix. (C.C.)

John Raynes, *Curso completo para dibujar la figura humana*. Editorial Blume, Barcelona 2008, 144 pàg.

Vocació a la santedat

El teòleg Vicente Bosch és l'autor d'aquest estudi sobre la doctrina de la vocació universal a la santedat, acollida amb goig després del Concili Vaticà II, d'assimilació molt lenta en els anys successius i proposada amb renovada força per Joan Pau II. Els abundants textos que s'ofereixen del magisteri i de la manualística, juntament amb els balanços finals de cada capítol, el fan idoni per a tots els cristians interessats en la comprensió i difusió d'aquesta doctrina. (C.C.)

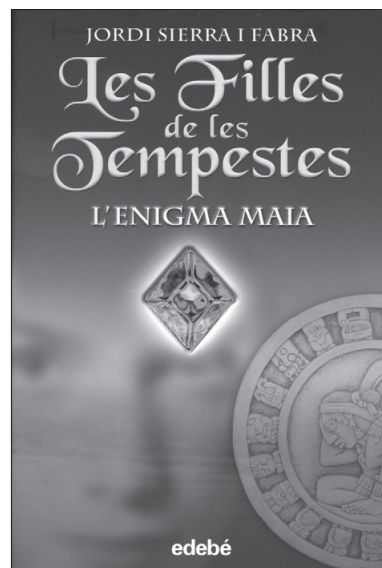
Vicente Bosch, *Llamados a ser santos*. Historia contemporánea de una doctrina. Ediciones Palabra, Col·lecció Pelicano, Madrid 2008, 222 pàg.

Novel·la d'intriga

El 27 de novembre de l'any 2012, l'ambaixada espanyola a Mèxic notifica a Georgina Mir que el seu pare, un famós arqueòleg, ha desaparegut sense deixar rastre a Palenque, on feia una excavació. Tretze anys abans, la mare de la Georgina també va desaparèixer i no va tornar a veure-la més. Commocionada, la jove viatja a Palenque disposada aquest cop a no quedar-se sense respostes, a recuperar el seu pare. Una extraordinària novel·la d'intriga de l'escriptor Jordi Sierra i Fabra. (C.C.)

Jordi Sierra i Fabra, *Les Filles de les Tempestes*. L'enigma maia. Editorial Edebé, Barcelona 2008, 376 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Dolor de viure

Preocupa, emociona, impressiona: és una història que, a grans trets vam conèixer fa un temps a la nostra ciutat, però que en la ploma de Maria Barbal revivim una altra vegada, a través de la sensibilitat i el llenguatge acurat d'aquesta escriptora de Tremp.

Pedra de tartera va ser la primera novel·la de Maria Barbal que va arribar fins a nosaltres. Va arribar amb la sorpresa del que és inesperat, en un moment en el qual semblava que la sensibilitat literària agostejava, refugiada en textos que s'apropaven més a l'ètica i a la dialèctica, intentant trencar esquemes tradicionals i plantejaments socials aparentment inamovibles. Faltava aquesta sensibilitat que aportava tradicionalment la narrativa del país, amb una tradició molt mediterrània. I va arribar Maria Barbal.

La història d'aquella pobra noia gairebé ignorada a les masies de muntanya, que treballava en els oficis més humils entre la gent de camp, i traslladada a una porteria de l'eixample barceloní, comovia profundament. Era una emoció continguda, amb el domini dels sentiments produït per l'austeritat d'una exposició sensible i sense retòriques, fruit d'una

Maria BARBAL
Emma.
Columna, Barcelona 2008, 196 pàg.

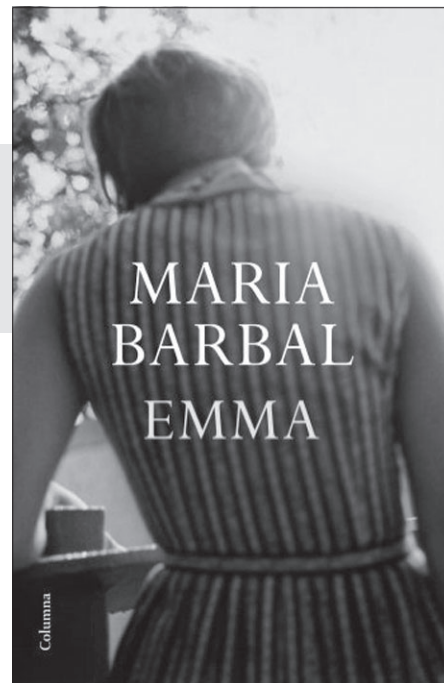
inspiració femenina, continguda, pregonia, profundament humana. I tot això explicat amb un llenguatge d'una gran pureza estilística.

Emma, segons confessa l'autora, està inspirada en la història trista de la dona que va morir cremada en un caixer, víctima dels jocs cruels d'un parell de «nois de casa bona» que es divertien veient-la patir. Tot molt trist, agreujat pel fet que vam conèixer la dura realitat que s'amagava darrere l'anècdota. Això li va fer observar la multitud d'homes i dones que viuen el seu desarrelament a la gran ciutat. El *magna civis, magna solitudo* del filòsof, com a pràctica.

I l'observació porta a Maria Barbal a reconstruir una crònica negra de la vida d'una dona que fuig de casa a la recerca d'un somni. És l'anècdota de la *Casa de nines* d'Ibsen, o la dura versió quotidiana

d'aquella *dolora* de Campoamor: «*Sin el amor que encanta la soledad del solitario espanta pero es más espantosa todavía la soledad de dos en compañía.*»

Emma veu truncada la seva vida, quan creia que havia aconseguit el seu alliberament. Despertar d'un somni que és un malson, perquè ningú no és capaç de sobreviure a l'ofec d'una societat que no comprèn, ni perdona. Sobretot en la parella, i davant dels fills. Fidelitat i perdó son dificultosos, però a la llarga factibles quan la història és de curt calat, però quan aquesta és de la profunditat de l'aventura d'Emma, acaba en pura tragèdia.

El que és important d'*Emma* és la seriositat i l'honestat amb què està escrita i explicada. A l'estil depurat i la gran riquesa de vocabulari s'afegeix la claredat i l'honradesa dels plantejaments

i la claredat de la seva exposició, sense cap mena de morbositat. Tot dins de la línia que Maria Barbal es va marcar en els seus inicis a *Pedra de tartera*.

A *Carrer Bolívia* va voler ampliar l'objectiu de la seva visió, i va resultar una obra dispersa. A *Emma* troba els seus valors autèntics com a escriptora i observadora reflexiva de la realitat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Segona edició del Memorial Josep Pujol-Busquets de Badalona

Badalona Sardanista convoca una nova edició del Certamen Musical Ciutat de Badalona-Memorial Josep Pujol-Busquets i Carcasona, un concurs organitzat en homenatge a aquest reconegut compositor badaloní, que premiarà les tres millors sardanes inèdites i originals que es presentin a la convocatòria. L'objectiu d'aquest certamen és fomentar la composició i enriquir el repertori musical amb sardanes que facin referència a Badalona.

Hi poden concórrer tots els compositors que ho desitgin, amb un màxim de dues sardanes per concursant, que optaran als premis següents: el primer, dotat amb 2.000 euros; el segon, de 800 euros; i el tercer, de 500 euros. El termini de

presentació d'obres clourà el 15 de juliol del 2008.

Un jurat nomenat per Badalona Sardanista atorgarà els premis el dia 19 de setembre del 2008, en el transcurs d'un concert que se celebrarà al Teatre Zorrilla d'aquesta ciutat. En aquesta mateixa gala s'estrenaran les composicions premiades.

Les sardanes concursants es presentaran per triplicat, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze músics, amb les seves partícels corresponents. Cal que al peu de l'esmentada partitura hi figuri una reducció per a piano. Els originals poden ser manuscrits o en suport informàtic. Cada sardana es presentarà sota un títol al·legòric a indrets, personatges o manifestacions de la ciutat de Badalona. Les composicions s'han de presentar o enviar a Badalona Sardanista, plaça Assemblea de Catalunya, 1 (Museu de Badalona), 08911 Badalona. En el sobre, a més de la destinació, només hi haurà de constar la indicació «II Certamen Musical Ciutat de Badalona», sense cap al·lusió al remitent.

Les bases de la convocatòria es poden consultar a la pàgina web de la Federació Sardanista de Catalunya (<http://fed.sardanista.cat>). Per a més informació, podeu contactar amb Mariona Pujol-Busquets al telèfon 659 417 408. (C.C.)

**Esqueles a
Catalunya
Cristiana**

Tel. 934 092 810

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any**

**Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

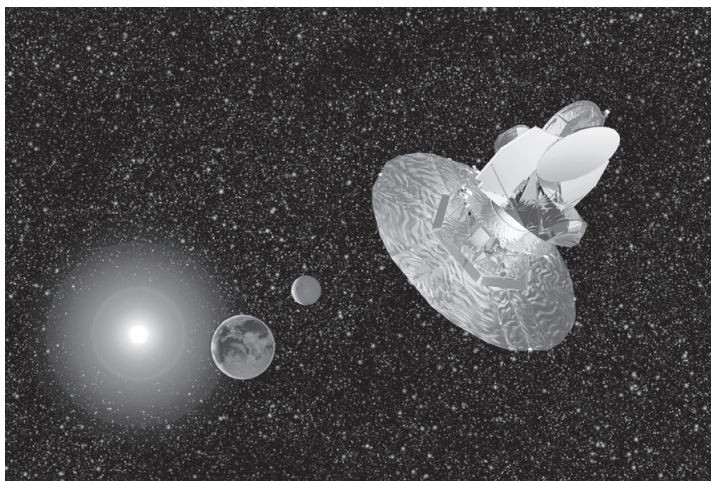
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Noves notícies sobre l'univers primitiu

El 29 de juny del 2006 us informàvem en aquesta pàgina de «Ciència» que el satèl·lit artificial *WMAP* (o Wilkinson Microwave Anisotropy Probe) —posat en òrbita el 2001 amb l'encàrrec de millorar les dades obtingudes pel *COBE* el 1992— havia mostrat que l'univers actual és constituït, aproximadament, per un 74% d'energia obscura, un 22% de matèria fosca i només un 4% de matèria ordinària. Van ser les primeres estimacions obtingudes de les dades que havia estat enviant durant els cinc anys de mantenir-se en òrbita.

Però encara s'hi manté i segueix enviant noves dades. S'han fet més precises aquelles xifres calculades. Ara, ens diuen, s'ha fixat: un 72% d'energia obscura, un 23% de matèria fosca, un 4,6% de matèria feta d'àtoms, i la resta, un 0,4%, de neutrinos. Però això és de l'univers actual. I de l'univers primitiu, el que tenia no 13.700 milions d'anys, que és l'edat d'ara, sinó només 370.000 anys, que fou quan començà a construir-se matèria ordinària i s'emeté la radiació del fons còsmic que captem actualment, què se'n pot dir? La resposta és que la matèria obscura era un 63% del cosmos, els fotons un 15%, els neutrinos un 10% i els àtoms un 12%. Com hom pot veure

és important l'evolució de les partícules anomenades *neutrinos*: d'un 10% han passat a menys d'un 1%. Aquestes partícules se sap que tenen molt poca massa (fins fa poc encara hi havia físics que creien més probable que no en tinguessin gens), es desplacen a una velocitat pròxima a la de la llum i poden travessar el planeta Terra sense produir-hi efecte sensible; en travessen pel nostre cos milions per segon i no ens n'adonem. Ara s'ha vist que han minvat, i molt, al llarg dels 13.700 milions d'anys d'història còsmica. La quantitat de fotons errants que hi havia a l'inici, un 15%, també ha estat un resultat espectacular. Havien de fer com una boira que no es

dissiparia fins al cap de 900 milions d'anys.

Ens podem fiar del tot d'aquests resultats? Els experts diuen que sí. Charles Bennett, director científic del telescopi *WMAP*, investigador de la universitat Johns Hopkins de Baltimore, fa notar: «És extraordinari que prediccions arriscades sobre el que va passar als primers instants de l'univers es puguin verificar ara amb amidaments precisos.» Esperem que encara puguin precisar més.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Cosmologies actuals i fe cristiana

6 Newton formula la llei que regula els moviments dels astres

Les lleis que Kepler havia enunciat eren fruit d'un treball fet sobre observacions precises de la realitat dels moviments planetaris. Es pot dir, doncs, que eren *científicament certes*. Amb elles la cosmologia, sense existir encara com a ciència autònoma, havia fet ja un pas endavant. No era sols l'astronomia la que havia progressat amb una eina segura per seguir el moviment dels cossos celestes; és l'univers en conjunt, objecte de la ciència cosmològica, que es veia ara diferent, no sotmès als apriorismes platònics. Pel fet de ser la circumferència la línia més perfecta no hem d'afirmar que els cels, per perfectes que siguin, l'hagin de tenir en compte. Però les lleis keplerianes presentaven, és clar, uns interrogants molt intrigants: quina és la raó de la forma el·líptica de les òrbites? i també: per què es compleix la llei de les àrees? i encara: què és el que fa que hi hagi proporcionalitat entre cubs de distàncies al Sol i quadrats dels temps emprats per recórrer les òrbites? Tot això no podria ser conseqüència d'una llei superior, senzilla i clara? Les investigacions de la natura sempre s'han fet al llarg de la història de la ciència buscant la simplicitat, és a dir uns principis simples dels quals es deriva la resta. Aquesta idea és la que tenien a la ment els filòsofs jònics quan creien que hi havia d'haver una *arkhé* de tot i també Empèdocles quan cregué poder explicar la constitució de la matèria amb quatre elements; i fins i tot el principi purament especulatiu que el moviment dels astres ha de ser circular i uniforme era fruit de pensar en la perfecció simple que ha de regir-ho tot, fins els cels. No hi haurà, doncs, un principi simplificador de les tres lleis keplerianes? És la pregunta que es feren molts astrònoms. I dotze anys

després de la mort de Kepler naixia el qui havia de donar-hi la resposta:

Isaac Newton (1642-1727)

Prou coneguda és la vida d'aquest gegant de la ciència. Quan nasqué el seu pare ja havia mort. Malaltís, no començà a anar a escola fins als onze anys. Però a la universitat de Cambridge, on anava des del Trinity College ingressat com a *sub-server* (servidor) per no disposar de prou recursos econòmics, ben aviat es distingí pel seu talent matemàtic. Isaac Barrow en copsà les qualitats, l'ajudà i li cedí la càtedra *lucasiana* el 1668 quan es jubilà.

Newton s'havia graduat el 1665 i aquell mateix any la pesta s'havia presentat a la universitat i havia obligat a tancar les portes. Per això Newton va haver de tornar a casa, a Woolsthorpe. Però el 1666 va ser el seu *annus mirabilis*. En lloc d'interrompre els seus estudis es dedicà a aprofundir en moltes qüestions i es pot dir que la major part de les descobertes que publicà posteriorment les va fer en aquesta època.

En possessió de la càtedra *lucasiana* es lliurà sobretot a les matemàtiques, però també a l'òptica i a la física en general. El 1672 era elegit membre de la Royal Society, i en fou president del 1703 fins a la mort, el 20 de març del 1727.

Pel que fa al tema que ens concerneix ara, va ser el 1687 quan publicà la seva gran obra que responia complidament a la pregunta plantejada.

La llei de la gravitació universal

La història va anar així: Robert Hooke (1635-1703), membre de la Royal Society des del 1663, havia publicat el 1674 *An Attempt to prove the Motion of the Earth*

by Observation, que era un assaig per explicar el moviment de la Terra per forces de la natura. S'hi llegeix: «Tots els cossos celestes posseeixen una força d'atracció o de gravitació cap al seu propi centre.» I també: «Tots els cossos dotats d'un moviment simple continuaran movent-se en línia recta fins que altres forces no els desviïn» (això era el principi d'inèrcia formulat ja per Galileu). I a més: «Les forces d'atracció són tant més intenses com més pròxim al seu centre sigui el cos sobre el qual actuen.» En aquesta obra es veu, doncs, que Hooke havia arribat gairebé a formular la llei de la gravitació universal. Més encara, en una correspondència amb Newton, en una carta del 6 de gener del 1680 diu: «Pel que fa a mi, crec que l'atracció és sempre inversament proporcional al quadrat de la distància al centre.» Caldrà atribuir, doncs, a Hooke, la troballa de la llei de la gravitació abans del 1687, data de la publicació de l'obra newtoniana?

La resposta és: potser sí, però no abans de Newton, que ja l'havia formulada el 1666, si bé no havia publicat encara el resultat. No ho va fer fins que el seu amic Edmund Halley (1656-1742) el forçà a fer-ho el 1684. Halley havia parlat amb Hooke sobre el tema de les òrbites planetàries i anà a trobar Newton per preguntar-li com seria la trajectòria dels planetes si hi hagués una força que minvés amb el quadrat de la distància, com deia Hooke. Newton contestà tot seguit: «En òrbites el·líptiques.» I Halley: «Com ho sabeu?» «Perquè ja ho vaig calcular», digué Newton, afegint-hi que ho havia deduït l'any de la pesta, el 1666. Aleshores Halley li demanà que ho publicués i Newton, al cap de tres mesos, li lliurava *Propositiones de Motu Corporum in Gyrum*. Aquest escrit

fou presentat a la Royal Society i se li demanà que explanés en un llibre tot allò que hi explicava tan succintament. Newton acabà accedint-hi. Li costà quinze mesos de treball intens, però amb l'ajuda econòmica de Halley el 1687 sortia de la impremta el cèlebre *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica* («Principis matemàtics de la filosofia natural»). Cal notar que per «filosofia natural» entenien aleshores gairebé el mateix que avui dia es designa per «física».

Amb el que hem dit és clar que tot el mèrit va ser de Newton. Si abans de la publicació dels *Principia* Hooke havia pensat que la força atractiva seguia la llei del quadrat de la distància, no podem pas acusar Newton de plag, perquè ja ho havia pensat abans. Però el mèrit principal de l'obra no era simplement enunciar aquesta llei, sinó mostrar que era una llei universal que explicava tot el que Kepler havia formulat: òrbites el·líptiques dels planetes, llei de les àrees i proporcionalitat entre els cubs de les distàncies al Sol i els quadrats dels temps orbitals, a més de valer alhora per a la caiguda gravitacional dels cossos i per a les trajectòries dels astres. Que tot això era conseqüència matemàtica d'aquella llei ho pogué explicar gràcies al nou algorisme de càlcul matemàtic inventat per ell: el càlcul diferencial. I també donava la raó de fets coneguts i no explicats fins aquell moment: irregularitats en el moviment de la Lluna, precessió dels equinoccis, l'òrbita dels cometes, les marees (cosa que Galileu no sabé explicar), etc. Amb aquesta llei de la gravitació universal es veia realitzat un desideratum científic: constatar la simplicitat del comportament de la natura. La complexitat aparent que hi veiem ve d'un sol principi ben simple: tots els cossos s'atrauen amb una força directament proporcional a les seves masses i inversament proporcional al quadrat de la distància que els separa. La simplicitat de les trajectòries dels astres ve del compliment d'aquesta llei no del principi del moviment circular i uniforme.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Mi novio es un ladrón ***

Director i guionista: George Gallo.
Intèrprets: Antonio Banderas, Meg Ryan, Colin Hanks, Selma Blair.
Gènere cinematogràfic: comèdia.
Estats Units, color, 2008. 94 minuts. / Públic: joves.

Després de relacions esporàdiques, l'esbojarrada Marty (Meg Ryan) sembla que ha trobat la seva mitja taronja en un dom Joan que es diu Tommy (Antonio Banderas). Això no obstant, al seu fill Henry (Colin Hanks), que ha criat des dels 17 anys i que ara és un agent federal, no l'acaba de convèncer. L'escepticisme es veurà reforçat quan a l'FBI li assignin seguir les passes d'un lladre d'art refinat. Per a la seva sorpresa, els sospitós és el nòvio de la seva mare.

Comèdia amb alguna escena d'acció, tot i que en cap moment no pretén centrar-se en el robatori, sinó en la part còmica resultant de la situació incòmoda que ha d'assumir Henry en haver d'espia la seva mare i el nòvio. La pel·lícula no destaca per res d'especial, però entreté si no som gaire exigents.

Mi novio es un ladrón aplega una parella d'actors consolidats, Banderas i la histriònica Ryan, i dues promeses hollywoodenques, Selma Blair i Colin Hanks (fill de Tom Hanks), que porta el pes còmic de la pel·lícula i demostra que el talent és cosa de gens. En el film, curiosament, el jove matrimoni és més madur que la parella que ratlla gairebé els 50 anys.

• Humor: 2; acció: 1; sexe: 1; violència: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Lars y una chica de verdad ****

Director: Craig Gillespie.
Guionista: Nancy Oliver.
Intèrprets: Ryan Gosling, Emily Mortimer, Paul Schneider, Kelli Garner.
Gènere cinematogràfic: comèdia dramàtica.
Estats Units, color, 2007. 106 minuts. / Públic: joves.

La vida de Lars (interpretació brillant de Ryan Gosling) transcorre entre el seu treball anodí d'oficinista i l'assistència dominical a l'església. El seu tarannà introvertit li impedeix d'acceptar les invitacions insistent de la seva cunyada Karin (Emily Mortimer), preocupada per la seva soledat i aïllament. Un dia Lars coneix una noia que l'ajudarà a conèixer-se a si mateix i a trencar la barrera que el separa de la gent del poble.

Això no obstant, Bianca és una nina de silicona de mida real comprada a internet.

Aquesta història surrealista i divertida de Nancy Oliver, que va optar enguany a un Oscar al millor guió original, reflecteix el procés d'autoconeixement d'un jove de 20 anys inadaptat afectat per un deliri davant de l'arribada imminent d'un fill en el matrimoni del seu germà (l'única família que té) i la seva incapacitat per declarar el seu amor a una companya de feina.

Davant del seu trastorn mental, la doctora Berman (Patricia Clarkson) recomana al seu germà Gus (Paul Schneider) i a la seva cunyada Karin que tractin Bianca com una noia de veritat per poder remeiar el mal de Lars. Però per a això necessiten la complicitat de tot el poble,

que en un principi és reticent a aquesta bogeria, però que finalment s'hi involucren per ajudar el seu veí.

La pel·lícula elogia l'interès de la comunitat rural per integrar Lars en lloc de marginar-lo, riure-se'n i prendre'l per boig, que hauria estat l'opció més comuna en una societat capitalista que accepta algú només per la seva utilitat i eficàcia. També destaca el personatge de Karin, una noia afectuosa i atenta, a punt de ser mare, que continuament es preocupa per fer més sociable el seu cunyat. Entre els temes que tracta el film, cal esmentar l'afrontament dels problemes, la cooperació, la generositat, la unitat familiar i el viatge interior.

• Humor: 2; acció: 0; sexe: 0; violència: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

Mataharis ****

Directora: Icíar Bollaín.
Guionistes: Icíar Bollaín i Tatiana Rodríguez.
Intèrprets: Najwa Nimri, Tristán Ulloa, María Vázquez, Diego Martín, Núria González.
Gènere cinematogràfic: drama
Espanya, color, 2007. 95 minuts. / Públic: joves.

Inés, Eva i Carmen treballen com a detectius privats. La seva vida professional, tan relacionada amb l'àmbit privat dels altres, reflecteix, de vegades, les mancances i els fracassos de la seva vida personal. Els equilibris que han de fer per compaginar-les totes dues i per decidir què és el més important i escollir-ho serà una tasca complicada i plena de clarsobscurs.

Bollaín va trauir molt bé el guió amb les tres històries paral·leles, unides no únicament per aspectes externs i circumstancials, sinó per un seguit de temes de fons universals i de plena actualitat: la comunicació i la fidelitat en l'amor i la dificultat que presenta per a la societat actual compaginar família i feina.

El resultat d'aquesta sensible directora i guionista és una crònica urbana contemporània. Com ja va apuntar en els seus treballs anteriors (*Hola, ¿estás sola?*, *Te doy mis ojos* o *Flores de otro*

mundo), Bollaín entén i sap expressar el desencant afectiu i també ètic que suposen, de vegades, en la dona —tot i que no deixa de banda l'home— les relacions humanes sotmeses a algun tipus de pressió externa o interna.

Amb un guió acurat, en què els diàlegs són naturalistes sense caure en la vulgaritat sense sentit i amb detalls subtils que anticipen o marquen paral·lismes que arrodoneixen la història, la pel·lícula permet brillar a

tots i cadascun dels actors, que interpeten uns éssers humans fràgils però propers i reals. La realització i la fotografia també ofereixen un aire naturalista marcat, en què es combina la càmera en mà titubejant i la planificació clàssica.

• Humor: 1/2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.
• Extres DVD: idiomes (castellà), subtítols (anglès i castellà per a sords), making off, tràiler, filmogafies.

El món de la televisió

Locos por la ciencia ***

De dilluns a divendres - 14.30 h - La 2

Locos por la ciencia és una sèrie d'aventures plena d'efectes especials. Els seus protagonistes són dos alumnes d'institut que, per accident, reben poders especials.

Sense que arribi a ser una gran producció, el seu marcat contingut familiar i el seu argument, simple però eficaç, la converteixen en una oferta adient per a tots els públics.

Operación triunfo **

Dimarts - 22.15 h - Telecinco

Telecinco ha convertit aquest espai en un reducte de publicitat encoberta i tradicional, d'espòn-sors, patrocinis i SMS. I entre la poca cosa que queda de concurs musical, s'ofereix una gran dosi de llagimeig, tocaments i estupideses diverses. L'única opció és gravar-ho i mirar, comandament a distància en mà, les actuacions que més ens interessin.

TIC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-21.00 *Parlem de salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 13.00-14.00 *Vida sana*
 14.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
Radiofórmula

08.00-09.00 *Tot sardana*
 09.00-10.00 *Missa de Montserrat*
 11.00-12.30 *Rutes per Catalunya*
 12.30-14.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.00-18.30 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

18.30-20.00 *Església Viva*
 20.00-20.30 *Melodies de fe*
 20.30-23.00 *La cantata*
 23.00-23.45 *Moments a mitjanit*
 23.45-00.00 *Pregària de Completes*
 00.00-00.30 *Jazz*
 00.30-01.00 *Ressons*
 01.00-02.00 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.00-02.30 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 11

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.

10.00 *Últimas preguntas*
 «La catedral de Vitoria.»
 Ens traslladem cap a la catedral de Santa Maria, a Vitòria, per conèixer com van les obres de restauració.
 Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
 «Evangelizar con las obras.»
 Marisa, directora de Càritas Toledo, ens apropa a un dels rostres més coneguts de l'Església: Càritas.
 Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació de l'escolania del temple de la Sagrada Família, sota la direcció de Miquel Fernández.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.

11.20 *Els camins de la calma*
 Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

11.30 *Pueblo de Dios*
 «Manos misioneras.»
 Eugenio Jover i Salvador Ajanguiz són dos dels missioners espanyols que treballen a Burkina Faso. El primer és un pare blanc de Valladolid, i el segon,

un germà de La Salle de Biscaia.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 11

10.10 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
 El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

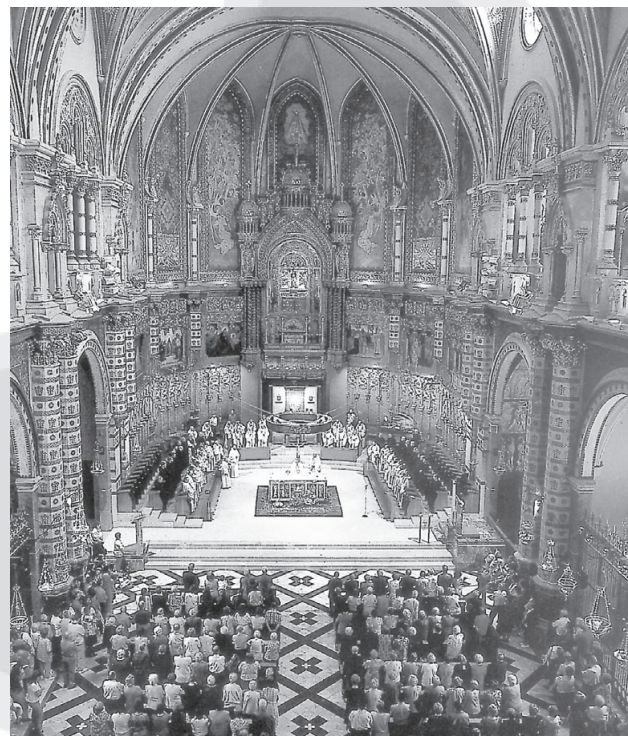
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat

de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Misa conventual

■ Barcelona 106.6
 ■ Tarragona 100.6
 ■ Catalunya Central 93.7
 ■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
 ■ Garraf 96.8
 ■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
 ■ Cerdanya 104.4
 ■ La Seu d'Urgell 105.0
 ■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **RÀDIO.**— Radio H.M., www.radiohm.net, és una iniciativa de la Fundació EUK Mamie i ofereix una gran varietat de programes per a la formació religiosa i humana.

• **XARXA JEREMIES.**— Ha nascut un fòrum de sacerdots diocesans comunicadors, www.foros.catholic.net/viewforum.php?f=62, com a base per obrir una xarxa de llengua espanyola. Un espai per compartir aprenentatges pastorals i espirituals al servei de la missió des de les comunicacions socials.

Altres bisbats

• **CITES.**— El Centre Internacional Teresiano-Santjoanista d'Àvila organitza del **23 al 25 de maig**, el curs *Discernimiento en el desarrollo humano según santa Teresa y san Juan de la Cruz*, a càrrec de Maximiliano Herraiz. Més informació: tel. 920 352 240, fax 920 251 694, web: www.citesavila.org.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— Del

26 al 28 de maig, curs de formació per a capellans i agents de Pastoral de la Salut, impartit per Arnaldo Pangrazzi, a les Esclaves del Sagrat Cor de Madrid. Més informació: tel. 914 471 118.

Barcelona

• **ACOMPANYAMENT EN EL DOL.**— La Pastoral de la Salut organitza els dies **7 i 21 de maig**, de 18.00 a 20.30, un curs entorn de l'acompanyament en el dol, impartit per Mn. Alfons Gea (psicopedagog i responsable del Servei d'Atenció al Dol de la Funerària Egarense). Més informació: c/ Rivaldeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 171 597.

• **CORAL.**— El **10 de maig**, a les 20.00, concert del cor de la Universitat de Barcelona, dirigit per Jordi-Lluís Rigol, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (rambla de Catalunya, 115 - Barcelona).

• **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— El **12 de maig**, a les 19.30, sessió extraordinària de cloenda. C/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527, web: www.santmedir.net.

• **CERCLE LA SALLE.**— El **12 de maig**, a les 18.30, el Gmà. Santi Mateu parlarà sobre *Escoles Primàries de La Salle*; el **13**, a les 17.30, taller de pregària; a les 18.30, projecció de *El señor de la Salle*; el **15**, a les 19.30, festa patronal de Sant Joan Baptista de La Salle, missa amb coral i sopar. Més informació: pl. del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El **14 de maig**, a les 20.00, pregària de la família franciscana de Barcelona: Maria, *Déu vos salve, Maria, Vestidura de Déu...* Lloc: Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

• **ORGUE.**— El **14 de maig**, a les 20.00, concert amb Liuwe Tamminga. Obres de Kotter, Cabanilles i Bach, entre altres. Lloc: catedral de Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El **14 de maig**, a les 17.00, conferència de Juan Antonio Madrid (catedràtic de Fisiologia i director del Laboratori de Cronobiologia de la Universitat de Múrcia) amb el tema *Els rellotges biològics*; el **15**, a les 19.30, música filmada *El drama del fonamentalisme (Afganistan)*; el **17**, a les 17.30, programa familiar *Cançons de plastilina*; a les 19.00 i 20.30, concert de l'orquestra de Mohamed Akel (música andalusina); el **18**, a les 12.00, programació familiar amb *Malabares* (Japó); a les 19.00, concert de Cubaneo (música tradicional cubana). Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **ESCOLA AUDIOVISUAL.**— La Delegació diocesana de Catequesi organitza una trobada de formació permanent el **15 de maig**, de 18.00 a 20.00, sobre *La natura i el seu simbolisme en l'art pagà i cristià*. Anima: Miquel Xancó. Més informació: tel. 934 541 898.

• **AULAS MOUNIER.**— El **15 de maig**, a les 19.00, conferència-col·loqui d'Arcadi Oliveres (president de Justícia i Pau) sobre *Economia i política personalista*. Lloc: sala Sant Jordi de la Facultat de Filosofia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Més informació: www.mounier-catalunya.es.mw.

• **LA SALLE.**— El **15 de maig**, a les 19.00, taula rodona per al professorat sobre *Reptes per a una educació en valors*, amb els autors dels llibres d'educació José Antonio Marina, Francesc Torralba i Carmen Pellicer. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 183 500, a/e: comunicacio@lasalle.cat.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El **16 de maig**, a les 21.00, cinema de referència amb la pel·lícula *Lutero4*. Promou: Delegació d'Universitats. Més informació: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 934 876 363, web: www.universitats.net.

• **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— Escola de la Paraula el **16 de maig**, a les 20.30, sobre Jn 3,16-18; el **17**, a les 21.00, vetlla de la Santíssima Trinitat; el **18**, a les

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **MUSEU DE MONTSERRAT.**— El **17 de maig**, a les 16.30, visita comentada entorn d'algunes obres mestres del Modernisme català. Més informació: **tel. 938 777 777**, a/e: informacio@larsa-montserrat.com, www.montserratvisita.cat.

12.00, missa, i a les 18.00, vespres i adoració. Parròquia de Sant Jaume, c/ Ferran, 28 - Barcelona.

• **FETS DELS APÒSTOLS.**— El **17 de maig**, de 10.00 a 13.30, curs de Metodologia i Espiritualitat per a Animadors Bíblics V amb el tema *La Missió en els Fets (10-22)*, al Centre d'Estudis Pastorals. Pretén ajudar persones, grups i comunitats a acollir i a viure amb goig la Paraula i a fer-la assaborir a totes les persones interessades. Equip d'animació: Quique Fernández (tel. 649 906 908, a/e: quimil66@yahoo.es) i Justino Martínez (tel. 934 278 577 i 667 003 514, a/e: juspaz@combonianos.com, web: Palabra en Camino: <http://www.combonianos.com>).

• **RECÉS DE PENTECOSTA.**— El **17 de maig**, de 10.00 a 17.00, recés a càrrec de Marcel Capellades (ermità de Sant Salvador). Monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglí, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915, web: www.benedictines.cat.

• **II TROBADA DE CANT GREGORIÀ.**— El **17 de maig**, a les 17.30, a l'església parroquial de Sant Pau del Camp de Barcelona (c/ Sant Pau, 101 - Barcelona). Hi intervindran: Grup de Cant Gregorià de l'Ateneu de Sant Just Desvern, Quartet Veus del Pirineu, Schola Cantorum de Barcelona i Schola Cantorum de Cant Gregorià Sant Miquel de Montblanc.

• **UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.**— El **17 de maig**, jornada de formació permanent sobre *Seguimiento en pobreza, castidad y obediencia y estilos de vida cotidianos*, amb Toni Català, jesuïta. Més informació i inscripcions: tel. 933 024 367, fax 934 123 882, a/e: urc@infonegocio.com.

«Els cinc compositors»
de
Saint Petersburg

100 Aniversari de la mort de
NIKOLAJ RIMSKIJ-KORSAKOW
(1844-1908)

EL LIED RUS

obres de

Cesar Kuij
Milij Balakirew
Aleksandr Borodin
Modest Mussorgskij
Nikolaj Rimskij-Korsakow

Nikolaj Miassojedow **Albert Julià**
Baríton Piano

Conferència introductòria a càrrec d'Albert Julià

Divendres, 9 de maig 2008

a les 20.30 hores

Casal del Metge, Via Laietana, 31

Barcelona

Entrada lliure

ADORACIÓ CONTINUADA AL SANTÍSSIM SAGRAMENT (40 hores)

Setmana del 12 al 18 de maig

Religioses Agustines, c/Vallmajor, 29 xamfrà c/Copèrnic. Dilluns 12 de maig, de 9 a 20 h.

Parròquia de Sant Francesc Xavier, pl. Sant Francesc Xavier, 21 (Turó de la Peira). De les 7 del matí del dimarts 13 de maig, a les 23 h del dimecres 14 de maig (nit del 13 al 14 inclosa).

Parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/Consell de Cent, 110 (entre Calàbria i Rocafort). Dijous 15 de maig —Crist Gran Sacerdot—, de 8 del matí a 24 h.

Seminari Conciliar, c/Diputació, 231. S'hi uneix el dijous 15 de maig, de 20 a 21 h.

Parròquia de Sant Agustí, pl. Sant Agustí, 2. Divendres 16 de maig, de 16 a 22 h. Hi participa l'Apostolat de la Divina Misericòrdia.

Parròquia de Sant Genís, de Vilassar de Dalt, pl. de la Vila, 9. Del dissabte 17 de maig, a les 22 h, fins al diumenge 18 de maig —Solemnitat de la Santíssima Trinitat— a les 24 h.

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/Balmes, 78, xamfrà València. Diumenge 18 de maig —Solemnitat de la Santíssima Trinitat—, de 9 del matí a 21 h.

而不害安平太
執大象天下往往

Cap a aquell que porta en si la gran imatge totes les coses convergeixen.

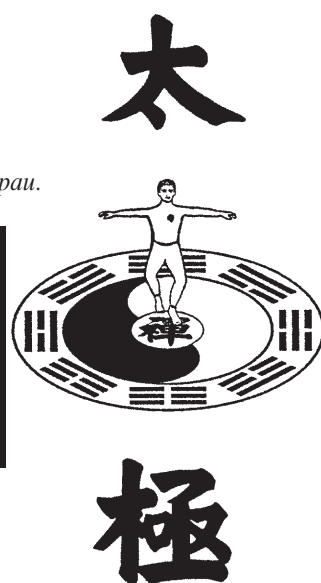
Convergeixen sense patir cap mal, hi troben la serenitat i la pau.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte 17 de maig, a les 18.30 hores.
Diumenge 18, a les 12 hores, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

Des del carrer

Cada festivitat, cada poble i cada sant solen tenir unes pastes dolces típiques. També sant Martí de Tours, després que Gemma Navarri tingués la idea i dissenyés la forma d'uns dolços que ara s'elaboren a la pastisseria Bonet (i es venen amb èxit, com asseguren els seus responsables). La iniciativa va néixer fa un any i mig amb motiu de l'aniversari de l'església de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès, a la diòcesi de Terrassa.

Gemma Navarri, creadora dels Gladiols de Sant Martí

«El millor d'una persona n'és la part més dolça»

—Gemma, d'on va sorgir aquesta idea dels Gladiols?

—Amb motiu del centenari de l'església de Sant Martí, el setembre del 2006, es va crear una comissió parroquial per coordinar les iniciatives de l'aniversari. Es va fer un llibre que repassava la història de l'església i, a més, activitats populars de teatre, dansa i fins i tot un petit himne. Jo, per l'aniversari, vaig proposar de fer un pastís. Vinc de família de cuiners i penso que la cuina és un art molt creatiu ja que a partir de la manipulació de productes de la terra podem fer veritables obres d'art. A més, d'alguna manera, com diu el proverbi, «som el que mengem». Per això, vaig voler unir el que és la tradició, és a dir, la història del nostre patró sant Martí, amb una forma concreta de representar-la a través de la cuina. I així també fer que el poble de Cerdanyola, que no tenia cap dolç que l'identifiqués, en tingués un de propi. La iniciativa es va dur a terme juntament amb l'Ajuntament, que, entre d'altres coses, va pagar la primera promoció de dolços. El dia de l'aniversari es van presentar en públic i es van distribuir pel carrer perquè la gent pogués tastar-los.

—Quina forma tenen els Gladiols? Semblen papallones...

—Això de la forma és una història un xic llarga! La llegenda ens explica que sant Martí, que era un cavaller

romà, quan un dia d'hivern va veure un pobre sense roba, amb l'espasa va partir la seva capa de cavaller i la hi va donar perquè es tapés. Aquest gest és un símbol de caritat, compassió envers el pobre i protecció. Per això a mi em va semblar que el més significatiu de sant Martí era la seva espasa. No obstant això, no volia que el dolç tingués una imatge bel·licosa, com ho és una espasa tallant. Vaig començar a fer una mica de recerca i vaig descobrir que a l'antiga roma l'espasa curta i petita que feien servir s'anomenava *gladius*, mot del qual deriva el nom de *gladiador*. Vaig continuar buscant i per casualitat vaig trobar que de *gladius* venia també el nom de *gladiol*, que és la flor que té una fulla amb forma de tall d'espasa. Em va fer tanta il·lusió convertir una espasa en una flor que vaig entendre que era el que necessitava! I així vaig dibuixar aquesta forma que, depèn de com ens la mirem, sembla una capa, com la que el sant va partir per donar-la al pobre, o bé també una papallona.

—Veig que té tres colors diferents...

—Sí, i cada color és d'un gust diferent. El groc té gust de llimona, el taronja de, préssec i el rosat, de gerd. Aquests colors em van agradar perquè són vius i alegres i també perquè estan connectats amb la llegenda de sant Martí. D'una banda, perquè dels dies

de bonança que sol haver-hi al novembre, quan se celebra la festa del sant, en diem «estiuet de Sant Martí», que segons la llegenda el Senyor va atorgar al cavaller pel seu acte de caritat envers el pobre. De l'altra, perquè l'arc iris també s'anomena arc de Sant Martí, per una pugna del sant amb el diable.

—Quin significat tenen per a tu els Gladiols de Sant Martí?

—Jo crec que una manera de donar amor a una persona és oferir-li una flor. Qui pot rebutjar una flor? Es tracta d'una mostra d'amor envers l'altra persona i en el meu cas envers la ciutat. Sóc molt feliç d'haver pogut oferir a Cerdanyola una història amb una flor que es pugui compartir amb els qui ja viuen aquí i com a forma d'acollida cap als que vinguin. I tot això unit al personatge de sant Martí, exemple de caritat i misericòrdia. A més, la flor és un símbol universal de bellesa, de delicadesa i d'amor. I també de dolçor, perquè el millor d'una persona n'és la part més dolça. Els monestirs de fet sempre han elaborat dolços.

—Em comentaves que ja tens un altre projecte...

—Sí, però encara l'estic elaborant. La idea és, a partir d'aquest dolç, desenvolupar els valors de sant Martí, és a dir, l'acollida i la solidaritat, necessaris avui dia en l'època de la globalitat i de la multiculturalitat. Es tracta d'un projecte que presentaré a l'Ajuntament adreçat als joves. El meu desig és que totes les entitats de la ciutat i les associacions puguin involucrar-s'hi. De manera que aquesta flor, que ara és petitona, creixi i arribi a ser gran.

Fabrizio Assandri

«Chikichiki»

«Què és això del *chikichiki*?», es poden preguntar molts dels nostres lectors encara a hores d'ara. Doncs sembla que és la cançó que representarà l'Estat espanyol a Eurovisió i que ha encimbellat en el palmarès de les persones famoses un personatge creat pel món de la televisió. Un d'aquests personatges que surten cada dia per televisió, que molts programes d'entreteniment volen entrevistar i que formen part de l'imaginari col·lectiu, fins que al cap d'un temps es veuen engolits per un altre fenomen televisiu que els condemna a l'oblit.

Presentar el *chikichiki* a Eurovisió i enviar una pila de *sms* perquè la cançó surti victoriosa a alguns els pot semblar el summum de la transgressió. Però avui dia en què estem immersos en un ambient de gran frivolitat voler ser transgressors ens hauria de portar per altres viarans. Seríem transgressors si aprofitéssim més les noves tecnologies per fer del món un lloc millor, si féssim servir el gran poder que tenim com a consumidors per obligar a canviar la política del món empresarial, si com a ciutadans treballéssim per al bé de la societat i, si en lloc de quedar-nos a casa en les pròximes eleccions, sortíssim a votar pel futur del nostre país. Així sí que seríem transgressors.

Carme Munté

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pasqua Granada

El nom popular de la Pentecosta és —o era— Pasqua Granada. I el del diumenge de resurrecció, Pasqua Florida.

Són denominacions suggeridores, també en l'àmbit de l'espiritualitat. La fe que ens va florir al cor amb el baptisme era anunci cert de bones collites. Empeltats a Jesús, esdeveníem arbre bo. I l'arbre bo, va dir-nos ell mateix, dóna fruits bons (Mt 7,17). L'altre defensor, l'Esperit, ens defensa contra l'eixorquia. Ara és temps de pensar-hi. I de gaudir-ne.

No som, tal vegada, massa negatius? No trobeu que avui, a les nostres esglésies, és més fàcil de veure llàgrimes als ulls dels qui semblen que sentir crits de goig dels qui seguen? (Salm 126) I, ni que no sempre ens ho sembli, hi ha molt a segar; més que no hem sembrat.

L'alternativa passa per alleugerir el pes de les nostres receptes particulars, de les nostres diferències eclesials, potser de les nostres maledicències obsessives... I fer més atenció a l'acció de l'Esperit Sant que habita a casa nostra, mentre nosaltres, com deia sant Agustí, en som fora, potser enderriats a arreglar l'Església... És Ell qui ens fa fructificar.

El Catecisme de l'Església catòlica (n.1832) —com els vells ja apreníem, de petits, a doctrina— esmenta dotze fruits de l'Esperit Sant. Fixem-nos que, pràcticament tots, porten a la comunió. En són condicions indispensables.

Recordem-los:

Caritat i magnanimitat. És bo d'unir al més essencial, la caritat, el matís de la magnanimitat: un concepte que suggereix amplitud de cor, capacitat d'assumir diferències, de fer-se tot per a tots, lluny de pretendre que tots siguin com jo.

Goig, pau i paciència. A qui no li agrada trobar pau, enmig de tanta depressió, de tanta angoixa, de tanta agressivitat gratuïta? Però no es tracta de ser simples consumidors de pau. Es tracta de produir-ne... Només qui és capaç de viure amb goig i de tenir paciència és productor de pau.

Bondat, benignitat, mansuetud. D'un temps ençà, molts adverteixen dels perills del que anomenen *bonisme*... Ja els entenc: és perillós ignorar la presència del mal i prendre sistemàticament opcions no conflictives. Però no abdicuem de la força de l'autèntica bondat ni del gust de les coses i dels capteniments benignes. Un nom actual de la mansuetud és la no-violència.

Fidelitat i modèstia. De fet, la fidelitat és una virtut modesta. Resulten més brillants les infidelitats, més aptes per als serials televisius. Però la consistència humana i social que encara ens resta, s'aguantia per la fidelitat de molts.

Continència, castedat. És, potser, perquè s'ha perdut l'esperança, que aquests fruits escassegen tant? Quan desapareixen, també se'ns en van la dignitat i la llibertat.

Veniu, Esperit Sant, ompliu-nos dels vostres fruits.

Ara mateix

Rauxa